Έτος ΙΑ'

Τεῦχος 250ον

ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΑ ΧΡΟΝΙΚΑ

ΕΚΔΟΣΙΣ: ΑΡΧΗΓΕΙΟΥ ΑΣΤΥΝΟΜΙΑΣ ΠΟΛΕΩΝ

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

ΚΟΙΝΩΝΙΚΑ ΘΕΜΑΤΑ

Συνήθη προβλήματα εἰς τὸ ἔργον τῶν γονέων, ὑπὸ τοῦ Καθηγητοῦ τῆς ἐγκλημ τολογίας εἰς τὴν Πάντειον Ἀνωτάτην Σχολὴν Πολιτικῶν Ἐπιστημῶν κ. Ἰωάννου Παπαζαχαρίου (συνέχεια) ....

Διάφοροι μορφαὶ πορνείας. Αἰτιολογία - πρόληψις, ὑπὸ τῆς Τμηματάρχου τοῦ Ὑπουργείου Δικαιοσύνης κυρίας Μ. Μαυρομμάτη 916

ΔΙΑΤΑΓΑΙ ΑΡΧΗΓΕΙΟΥ ΑΣΤΥΝΟΜΙΑΣ ΠΟΛΕΩΝ

Διαταγὴ Ἀρχηγοῦ Ἀστυνομίας Πόλεων κ. Θ. Ρακιντζῆ 919

Διαταγὴ Ἀρχηγοῦ Ἀστυνομίας Πόλεων, Ἀντιστρατήγου κ. Β. Χατζηπροδρόμου 920

ΙΑΤΡΟΔΙΚΑΣΤΙΚΑ ΚΑΙ ΕΓΚΛΗΜΑΤΟΛΟΓΙΚΑ ΘΕΜΑΤΑ

Ἡ ἔρευνα περὶ τὴν ἀνθρωποκτονίαν, ἐκ τοῦ βιβλίου τοῦ Ἀμερικανοῦ συγγραφέως, ἰατροδικαστοῦ καὶ δικηγόρου κ. Lemoune Snyder, κατὰ μετάφρασιν Ἀστυφύλακος κ. Ἀναστασίου Βογιατζῆ (συνέχεια) 921

ΕΓΚΛΗΜΑΤΑ ΜΙΣΟΥ ΑΙΩΝΟΣ

Ἡ σατανικὴ δολοφονία καὶ ληστεία τοῦ Παναγιώτη Μωραΐτη ἀπὸ τὸν Τηλέμαχο Μπασιάκο, ὑπὸ τοῦ Δημοσιογράφου κ. Σπύρου Λεωτσάκου (συνέχεια) ... 925

ΞΕΝΑΙ ΑΣΤΥΝΟΜΙΑΙ

Ἡ ἱστορία τοῦ F.B.I, ἐκ τοῦ βιβλίου τοῦ Ἀμερικανοῦ συγγραφέως Ντὸν Χουάιτχεντ, κατὰ μετάφρασιν Ἀστυφύλακος κ. Ἀναστασίου Βογιατζῆ (συνέχεια) 932

ΤΑΞΙΔΙΩΤΙΚΕΣ ΕΝΤΥΠΩΣΕΙΣ

Los Angeles, ὑπὸ κ. Ν. Ἀρχιμανδρίτου (συνέχεια) 936

Ἡ 20ήμερος ἐκδρομὴ τῆς Σχολῆς Ὑπαστυνόμων, ὑπὸ Δοκίμου Ὑπαστυνόμου κ. Κωνσταντίνου Ἀντωνοπούλου 941

ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

Κωστῆς Παλαμᾶς—Μὲ τὴν ἐπέτειο τῶν ἐθνικῶν ἐξορμήσεων καὶ εἴκοσι χρόνων ἀπὸ τὸ θάνατό του, ὑπὸ Ὑπαστυνόμου Α' κ. Χαρ. Σταμάτη (συνέχεια) 945

ΗΜΕΡΟΛΟΓΙΟΝ ΑΣΤΥΝΟΜΙΑΣ

«Καθὼς κλείνει ὁ κύκλος...», ὑπὸ Ὑπαστυνόμου Α' κ. Σπύρου Πηλοῦ 947

ΚΛΑΔΟΣ ΥΓΕΙΑΣ ΑΣΤΥΝΟΜΙΑΣ ΠΟΛΕΩΝ

Ἀπολογισμὸς μηνὸς Σεπτεμβρίου 1963 951

ΤΟΥΡΙΣΤΙΚΑ ΘΕΜΑΤΑ

Ἱστορικοὶ περίπατοι στοὺς δρόμους τῶν Ἀθηνῶν καὶ τοῦ Πειραιῶς, ὑπὸ Ὑπαστυνόμου Α' κ. Ἰωάννου Ραΐκου (συνέχεια) 953

ΔΕΚΑΠΕΝΘΗΜΕΡΟΣ ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΗ ΕΠΙΣΚΟΠΗΣΙΣ

Ἀστυνομικὰ εἰκοσιτετράωρα, ὑπὸ Συνεργάτου «Χ» 955

ΕΙΔΗΣΕΙΣ ΚΑΙ ΠΛΗΡΟΦΟΡΙΑΙ 960

ΑΙ ΔΗΜΟΣΙΕΥΟΜΕΝΑΙ ΜΕΛΕΤΑΙ ΑΠΗΧΟΥΝ ΤΗΝ ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΗΝ ΕΡΓΑΣΙΑΝ ΤΩΝ ΣΥΓΓΡΑΦΕΩΝ ΚΑΙ ΤΑΣ ΓΝΩΜΑΣ ΑΥΤΩΝ

Τὸ περιοδικὸν ἐκτυποῦται εἰς τὰ Τυπογραφικὰ Καταστήματα Ἀδελφῶν Γ. ΡΟΔΗ Κεραμεικοῦ 40 - Ἀθῆναι (Τηλ. 522.512)

ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΑ ΧΡΟΝΙΚΑ

15ΘΗΜΕΡΟΣ ΕΚΔΟΣΙΣ ΑΡΧΗΓΕΙΟΥ ΑΣΤΥΝΟΜΙΑΣ ΠΟΛΕΩΝ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΣΥΝΤΑΞΕΩΣ: ΝΙΚΟΛΑΟΣ ΑΡΧΙΜΑΝΔΡΙΤΗΣ

ΓΡΑΦΕΙΑ: ΟΔΟΣ ΚΑΛΛΙΔΡΟΜΙΟΥ 12 — ΤΗΛΕΦΩΝΟΝ 627-469

ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ { ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ: Ἐτησία δραχμαὶ 60.— Ἐξάμηνος δραχμαὶ 30.—Τιμὴ τεύχους δραχμαὶ 2.50
ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ: Ἐτησία δολλάρια 3. — Ἐξάμηνος δολλάρια 1,5.

ΕΤΟΣ ΙΑ'. | ΑΘΗΝΑΙ 15 ΟΚΤΩΒΡΙΟΥ 1963 | ΤΕΥΧΟΣ 250ὸν

ΚΟΙΝΩΝΙΚΑ ΘΕΜΑΤΑ

ΣΥΝΗΘΗ ΠΡΟΒΛΗΜΑΤΑ ΕΙΣ ΤΟ ΕΡΓΟΝ ΤΩΝ ΓΟΝΕΩΝ

Ὑπὸ τοῦ Καθηγητοῦ τῆς Ἐγκληματολογίας εἰς τὴν Πάντειον Ἀνωτάτην Σχολὴν Πολιτικῶν Ἐπιστημῶν κ. **ΙΩΑΝΝΟΥ ΠΑΠΑΖΑΧΑΡΙΟΥ**

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

III. Εἰδικὰ θέματα.

Πῶς ὅμως θὰ ἠδυνάμεθα νὰ περιποιηθῶμεν καὶ νὰ καλλιεργήσωμεν τὴν ψυχικὴν ὑγείαν τῶν παιδιῶν μας; Θὰ προσπαθήσω νὰ ἀπαντήσω δι' ὀλίγων εἰς ὡρισμένας συνήθεις πλευρὰς τῆς δεδικαιολογημένης ταύτης ἀπορίας.

Α'. Συνήθεις μορφαὶ ἐσφαλμένης ἀγωγῆς.

1. Περὶ ἴσης μεταχειρίσεως τῶν τέκνων.

Κατὰ πρῶτον λόγον ὀφείλουσι νὰ ἀποφεύγωσιν οἱ γονεῖς τὴν διάφορον μεταχείρισιν καὶ τὴν διάφορον διαπαιδαγώγησιν λ.χ. τῶν ἀρρένων καὶ θηλέων, «τῶν ἀγοριῶν καὶ τῶν κοριτσιῶν» των.

Δυστυχῶς ἄφθονοι εἶναι ἐκεῖνοι, οἱ ὁποῖοι φαντάζονται ὅτι αἱ γυναῖκες εἶναι ἀνθρώπινα ὄντα κατωτέρας ποιότητος, εἶδος δευτερευόντων ἀνθρώπων. Τὸ γυναικεῖον φῦλον ἐχαρακτηρίσθη ὡς ἀδύνατον, ὡς ἀνίκανον νὰ ζήσῃ χωρὶς τὴν ἐξάρτησιν τοῦ ἀνδρός, μακρὰν τῆς ἀνδρικῆς δυνάμεως καὶ ἀνδρικῆς προστασίας. Τὴν εἴσοδον κοριτσιῶν εἰς τὴν ζωὴν ὑποδέχονται πολλοὶ γονεῖς μὲ βαθεῖαν θλῖψιν, μὲ κατήφειαν, εἰς ὡρισμένους δὲ τόπους «μὲ δάκρυα καὶ μὲ μοιρολόγια»! Γενικῶς ἀπὸ τῆς πρώτης ἡμέρας τῆς γεννήσεως τῶν «κοριτσιῶν» ἀφήνουν οἱ γονεῖς νὰ ἐντυπωθῇ εἰς τὴν ψυχήν των τὸ συναίσθημα ὅτι εἶναι ἐκ φύσεως κατώτεραι τοῦ ἀνδρός. Τοιουτοτρόπως τὰ θήλεα ἀπὸ τῆς πρώτης ἡμέρας τῆς γεννήσεώς των ἀναπνέουν ἀτμόσφαιραν ἀσφυκτικὴν διὰ τὴν μέλλουσαν ψυχικήν των ἐλευθερίαν καὶ ἀνάπτυξιν. Μὲ αὐτὸν ὅμως τὸν τρόπον βλάπτομεν τὴν ψυχικὴν καὶ ἠθικὴν ὑγείαν τῶν «κοριτσιῶν» μας.

Ἀπὸ τῆς ἄλλης πλευρᾶς ὁ ἐρχόμενος εἰς τὸν κόσμον υἱὸς τῆς οἰκογενείας, ἀφ' ἧς ἡμέρας λάβῃ συνείδησιν τῆς ζωῆς, διαρκῶς ἀνατρέφεται μὲ τὴν ἐσφαλμένην πεποίθησιν ὅτι τὰ σκῆπτρα τῆς δυνάμεως, τῆς ἐκλεκτότητος καὶ τῆς ἀνωτερότητος ἀνήκουν εἰς τὸ ἀνδρικὸν φῦλον. Καὶ ὅτι εἶναι ἀναφαίρετα προνόμια τοῦ ἀνδρικοῦ γένους. Τοιουτοτρόπως ἄρρενα τέκνα ἀπὸ τῆς πρώτης ἡμέρας τῆς γεννήσεώς των ἀναπνέουν ἀτμόσφαιραν ἀγωνίας, διότι ἐνδομύχως φοβοῦνται, μήπως δὲν θὰ δυνηθοῦν νὰ διατηρήσουν τὴν ἀνδρικήν των ὑπεροχήν, μήπως δὲν φανῶσιν ἀρκετὰ ἄξιοι

ἄνδρες. Μὲ αὐτὸν ὅμως τὸν τρόπον βλάπτομεν μὲ τὴν σειράν των καὶ τὴν ψυχικὴν καὶ ἠθικὴν ὑγείαν τῶν ἀγοριῶν μας.

Κατὰ βάθος ὅμως μὲ τὴν τοιαύτην ἄνισον μεταχείρισιν μεταξὺ τῶν «κοριτσιῶν» καὶ τῶν «ἀγοριῶν» σπείρομεν καὶ τὴν διχόνοιαν μέσα εἰς τὴν ζωήν, διότι δημιουργοῦμεν μίαν ἀσυνείδητον πάλην μεταξὺ τῶν δύο φύλων, τοῦ ἀνδρικοῦ καὶ τοῦ γυναικείου, σπείρομεν δὲ καὶ τὸ ζιζάνιον τῆς διχονοίας μεταξὺ μιᾶς μελλούσης οἰκογενείας, ἡ ὁποία θὰ ἀποτελῆται ἀπὸ λανθανόντως ἀνταγωνιζομένους κατὰ βάθος διὰ τὴν ὑπεροχὴν καὶ τὴν ἐπικράτησιν συζύγους. Ἂς ἀντικρύσωμεν γυμνὴν τὴν ἀλήθειαν, ἡ ὁποία δημιουργεῖ τὴν βάσιν τῆς ὀρθῆς διαπαιδαγωγήσεως τῶν τέκνων μας εἰς ἀξιοπρεπεῖς ἀνθρωπίνας προσωπικότητας καὶ ἡ ὁποία ἀλήθεια εἶναι ὅτι καὶ τὰ δύο φῦλα ἔχουν ἀξίαν ἴσην ἔναντι Θεοῦ καὶ ἀνθρώπων καὶ πρέπει, ὁσάκις γίνεται εἰς γάμος, ὁ ἀνὴρ καὶ ἡ γυνὴ νὰ ἀφήσουν κατὰ μέρος οἱανδήποτε πάλην ἀσυνείδητον πρὸς κατάκτησιν ὑπεροχῆς καὶ νὰ ἀντικρύζῃ ὁ εἷς τὸν ἄλλον ὡς ἀγαπητόν, ἰσάξιον, διαρκῆ ἠθικὸν σύντροφον εἰς τὴν ζωήν. Ἄλλως ἡ εἰρήνη, ἡ ὁποία συνήθως βασιλεύει ἐν τῇ οἰκογενείᾳ κατὰ τὰς πρώτας ἡμέρας τοῦ γάμου, ἤτοι κατὰ τὴν φάσιν τῶν πρώτων χαρῶν καὶ τῶν ἡδονῶν, ταχέως θὰ ἐκθρονισθῇ, ἵνα καταλάβουν τὴν θέσιν της ἡ διχόνοια, ἡ ἔρις κλπ.

2. Περὶ ὑπεραυστηρᾶς ἀνατροφῆς.

Ἄλλη συνήθης μορφὴ ἐσφαλμένης διαπαιδαγωγήσεως τῶν τέκνων μας εἶναι ἡ ὑπεραυστηρὰ ἀνατροφή. Οἱ γονεῖς, οἱ ὁποῖοι ἀκολουθοῦν τὴν μέθοδον τῆς μεγάλης αὐστηρότητος, φαντάζονται ὅτι ἡ αὐστηρότης εἶναι ὁ ἄριστος τρόπος τῆς διαπαιδαγωγήσεως τῶν τέκνων των. Φαντάζονται ὅτι «τὸ ξύλον», τὸ ὁποῖον μεταχειρίζονται, «ἐβγῆκε ἀπὸ τὸν παράδεισον». Καὶ ὑπερηφανεύονται διὰ τὴν αὐστηρότητα καὶ τὴν σκληρότητά των καὶ διὰ τὰ βίαια μέσα, τὰ ὁποῖα ἐφαρμόζουσιν ἐπὶ τῶν τέκνων των, καὶ νομίζουν ἀφελῶς ὅτι κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον δημιουργοῦν ἐναρέτους ἀνθρώπους. Πρὸς αὐτὸν τὸν κίνδυνον τῆς ὑπεραυστηρᾶς διαπαιδαγωγήσεως ρέπουσι λ.χ. οἱ στρατιωτικοί, διότι νομίζουσιν ὅτι ἡ οἰκογένειά των εἶναι στρατὸν καὶ ὅτι πρέπει νὰ ἐπιβάλλουν πειθαρχίαν στρατιωτικὴν καὶ τυφλὴν ἐντὸς τοῦ περιβάλλοντος τῆς οἰκογενείας καὶ ὅτι ὅλα τὰ μέλη τῆς οἰκογενείας πρέπει «νὰ στέκωνται εἰς τὴν στάσιν προσοχῆς ἐνώπιόν των».

Ἀναλόγους κινδύνους μεταχειρίσεως ὑπεραυστηρᾶς ἀνατροφῆς διατρέχουν οἱ δικασταὶ καὶ εἰσαγγελεῖς κ.ἄ. Κατὰ βάθος ὅμως ἐκ μιᾶς τοιαύτης ἀνατροφῆς τί εἴδους χαρακτῆρες συνήθως διαμορφοῦνται; Διδάσκει δὲ ἡ Παιδαγωγικὴ ὅτι, ἐὰν τὸ τέκνον ἔχῃ δύναμιν ἀντιστάσεως, θὰ αἰσθανθῇ «νὰ γεμίζῃ ἡ ψυχή του ἀπὸ μῖσος καὶ ἀπὸ μίαν ἐπαναστατικὴν θύελλαν, ἓν συναίσθημα ἐκδικήσεως». Τοιουτοτρόπως ὅμως κινδυνεύει νὰ δημιουργηθῇ εἷς χαρακτὴρ ἄτακτος, εὐέξαπτος, ἀτίθασος, κακός, σκληρός, ἀναρχικὸς καὶ ἐπαναστατικός. Τὰ τοιαῦτα ἀναρχικὰ τέκνα κινδυνεύουσι νὰ γίνωσιν ἐπαναστάται καὶ πολέμιοι πάσης ἀξίας καὶ πάσης ἀρχῆς, ὅταν δὲ θὰ ἐνηλικιωθῶσι, κινδυνεύουσι νὰ ἐξελιχθῶσιν εἰς ὀπαδοὺς τῶν ἀνατρεπτικῶν ἰδεῶν. Μέχρι τοιούτου δὲ σημείου εἰσχωρεῖ εἰς τὴν ψυχήν των τὸ μῖσος, ὥστε ἐνίοτε θεωροῦν ἀληθῆ «σκλαβιὰν» πᾶσαν συμβίωσιν μετὰ τῶν γονέων των.

Ἐὰν πάλιν τὸ παιδὶ δὲν ἔχῃ δύναμιν ἀντιστάσεως, θὰ διαμορφωθῇ ἐντὸς τοῦ περιβάλλοντος τῆς ὑπεραυστηρότητος εἰς ἓν νευρόσπαστον, ἄβουλον, ἔρμαιον τῶν αὐστηρῶν γονέων, ἄνθρωπος ἀνίκανος νὰ ἔχῃ πρωτοβουλίαν καὶ θάρρος αὐτοτελοῦς ζωῆς, ἀνίκανος νὰ ἀντιμετωπίσῃ μετὰ θάρρους τὰ προβλήματα τῆς ζωῆς. Τὰ τέκνα ταῦτα δὲν διαμορφώνουσιν αὐτοτελῆ καὶ δημιουργικὴν νόησιν, δὲν δύνανται νὰ ἔχουν ἰδικάς των ἰδέας, ἀλλὰ ξένας, οὔτε ἔχουν τὸ θάρρος νὰ ἐκφράσωσι τὴν γνώμην των. Ἡ προσωπικότης των εἶναι ἐξηρτημένη, εἶναι ψυχικὰ παράσιτα. Φθονοῦν τοὺς συνανθρώπους, διότι φοβοῦνται, μήπως ἀπολέσωσι τὴν εὔνοιαν τῶν γονέων

των, ἀργότερον τῶν προϊσταμένων, δι' αὐτὸν δὲ τὸν λόγον δεικνύονται πρὸς τὰ ἄλλα παιδιὰ καὶ ἀργότερον πρὸς τοὺς συναδέλφους των ἀπότομοι, αὐστηροί, τραχεῖς, χωρὶς συναίσθημα συμπαθείας. Ὡς ὥριμοι ἄνθρωποι γίνονται ἄνθρωποι «τῆς ρουτίνας», γραφειοκράται καὶ στενοκέφαλοι.

Τέλος ἐκ μιᾶς ὑπεραυστηρᾶς ἀνατροφῆς εἶναι δυνατὸν νὰ δημιουργηθῇ καὶ νεύρωσις. Δηλαδὴ νὰ δημιουργηθῇ μία ψυχικὴ πάθησις μὲ ὅλα τὰ θλιβερὰ συμπτώματά της καὶ διὰ τὸ ἄτομον καὶ διὰ τὸ οἰκογενειακὸν περιβάλλον. Εἰς αὐτὴν τὴν νεύρωσιν καταλήγουν συνήθως αἱ ἔχουσαι εὐπαθὲς τὸ νευρικὸν σύστημα κόραι, αἱ ὁποῖαι ἔζησαν ὑπὸ ὅρους ὑπεραυστηρᾶς ἀνατροφῆς.

3. Περὶ ὑπερτρυφερᾶς ἀνατροφῆς.

Μία ἄλλη συνήθης μορφὴ ἐσφαλμένης ἀγωγῆς εἶναι ἡ ὑπερτρυφερά, ἡ «ὑπερχαϊδεμένη» διαπαιδαγώγησις, ἡ ὁποία ὠνομάσθη καὶ «πιθηκίζουσα ἀγωγή». Ἐν προκειμένῳ δηλαδὴ οἱ γονεῖς ἐπιτρέπουν πάρα πολλὰ εἰς τὰ τέκνα των. Διαρκῶς ἐπαινοῦν καὶ θαυμάζουν τὰ διάφορα σωματικὰ καὶ ψυχικὰ χαρίσματά των καὶ γενικῶς «κάθε τι, τὸ ὁποῖον κάμνουν». Ἱκανοποιοῦν ὅλας τὰς ἐπιθυμίας των, ὑποχωροῦντες εἰς πᾶσαν ἀπαίτησιν. Τὸ τέκνον ὅμως, ἀνατρεφόμενον ὑπὸ τοιαύτας συνθήκας, μεταβάλλεται εἰς ἀληθῆ τυραννίσκον καὶ ἡγεμονίσκον ἐν τῇ οἰκογενείᾳ. Διότι σχηματίζει τὴν ἐσφαλμένην θεωρίαν ὅτι ὅλοι ἐτάχθησαν εἰς αὐτὸν τὸν κόσμον, ἵνα τὸν ὑπηρετῶσι, νὰ μαντεύωσι τὰς ἐπιθυμίας του καὶ νὰ ἐκπληρῶσι ταύτας. Διὰ τοῦτο δὲ διαρκῶς διατάσσουσι καὶ ἔχουσιν ἐπιτακτικὸν ὕφος, κραυγάζουν, κλαίουν, «νευριάζουν», ἐξοργίζονται καὶ γενικῶς ἐκρήγνυνται, ὁσάκις ἀντιληφθοῦν ὅτι μία ἐπιθυμία των δὲν ἱκανοποιήθη παραχρῆμα. Τοιουτοτρόπως ἡ ζωὴ ἐμφανίζεται ἐνώπιον τῶν τέκνων αὐτῶν ὡς μία ἀστείρευτος πηγὴ δικαιωμάτων καὶ μόνον δικαιωμάτων, ἄνευ οἱωνδήποτε καθηκόντων καὶ ὑποχρεώσεων. Ὅταν δὲ τὰ τέκνα ταῦτα γίνωσιν ὥριμοι εἰς τὴν ἡλικίαν, θὰ εἶναι πλέον κατὰ κανόνα ἀνίκανοι νὰ ζήσωσι μακρὰν τῆς διαρκῶς ὑποχωρούσης εἰς τὰς ἀπαιτήσεις των οἰκογενείας. Εἶναι ἄτομα ἄνευ ὑπευθύνου προσωπικότητος, προορίζονται νὰ εἶναι διαρκῶς, ὡς ἐλέχθη εὐστόχως, «ψυχικὰ παράσιτα, ἐξηρτημένα, τῶν ὁποίων ὁ ὀμφάλιος λῶρος ἀκόμη δὲν ἐκόπη».

4. Περὶ περιδεοῦς ἀνατροφῆς.

Ἄλλη συνήθης ἐσφαλμένη διαπαιδαγώγησις εἶναι ἡ ὀνομαζομένη «περιδεής», ἤτοι ἡ «φοβισμένη» ἀγωγή. Διαρκῶς κατέχονται οἱ γονεῖς ὑπὸ τοῦ φόβου, μήπως τὸ τέκνον των πάθῃ τίποτε. «Μὴ σταθῇς ἐδῶ, μὴ κάτσῃς ἐκεῖ! Μὴ τρέχῃς! Ἴδρωσες! Βάλε τὸ ἐπανωφόρι σου! Ἐπταρνίσθης, Θεέ μου, ἐκρύωσες! Δὲν εἶχε τὸ παιδὶ σήμερα κένωσιν. Τί θὰ γίνω; Δὲν ἔχει χρῶμα! Δὲν ἔχει ὄρεξιν!» (Σχετικῶς «Χαριλάου Γκιτάκου. Οἰκογενειακὴ εἰρήνη. Περιοδ. «Ἀτομικὴ Ψυχολογία». Τόμος 1934. Ἀθῆναι». σ. 19). Τὸ τέκνον ὅμως τὸ ὁποῖον ἀνατρέφεται ὑπὸ τοιαύτας συνθήκας, μεταβάλλεται εἰς τὸ ὀνομαζόμενον «τέκνον τῆς ἀγωνίας». Τοιαύτη ὅμως ἀγωγὴ εἶναι ἐντελῶς ἀκατάλληλος νὰ διεγείρῃ εἰς τὸ τέκνον τὸ ἀναγκαῖον θάρρος, διότι δημιουργεῖ εἰς τὸ παιδὶ σύμπλεγμα φοβίας ἐνώπιον ἀπείρων κινδύνων, ἐνώπιον τῶν ὁποίων αἰσθάνεται τὸν ἑαυτόν του ἀσθενῆ καὶ ἀνίκανον.

(Συνεχίζεται)

ΔΙΑΦΟΡΟΙ ΜΟΡΦΑΙ ΠΟΡΝΕΙΑΣ

ΑΙΤΙΟΛΟΓΙΑ – ΠΡΟΛΗΨΙΣ[1]

Ὑπὸ τῆς Τμηματάρχου τοῦ Ὑπουργ.
Δικαιοσύνης κ. **Μ. ΜΑΥΡΟΜΜΑΤΗ**

Τὸ πρόβλημα τοῦ ἑταιρισμοῦ τῶν γυναικῶν εἶναι πανάρχαιον. Ἀρχαῖοι Ἕλληνες συγγραφεῖς ἀναφέρουν ὅτι ὑπῆρχεν εἰς τὴν ἀρχαίαν Ἑλλάδα, τὴν Βαβυλῶνα καὶ τὴν ἀρχαίαν Ρώμην.

Εἰς τὴν Ἀρχαίαν Ἑλλάδα ὑπῆρχον δύο κατηγορίαι ἑταιριζομένων γυναικῶν, αἱ ἑταῖραι καὶ αἱ κοιναὶ γυναῖκες. Αἱ ἑταῖραι εἶχον πνευματικότητα, μόρφωσιν καὶ ἀνεπτυγμένην προσωπικότητα καὶ ὁ ρόλος των συνίστατο νὰ συντροφεύουν τὸν ἄνδρα καὶ τὸν ψυχαγωγοῦν καὶ νὰ μὴ περιορίζωνται μόνον εἰς τὴν μετ' αὐτῶν σαρκικὴν ἐπαφήν, ὅπως αἱ κοιναὶ γυναῖκες. Διὰ τὸν λόγον αὐτὸν ἤσκουν πολλάκις μεγάλην ἐπιρροὴν ἐπὶ τῶν ἰσχυρῶν καὶ τῶν ἰθυνόντων, οἱ ὁποῖοι εὕρισκον εἰς αὐτὰς εὐχάριστον ψυχαγωγίαν καὶ ἀνάπαυσιν, μακρὰν τοῦ περιωρισμένου οἰκογενειακοῦ περιβάλλοντός των ἀφ' ἑνός, καὶ τῶν λοιπῶν σοβαρῶν καθηκόντων καὶ εὐθυνῶν των ἀφ' ἑτέρου. Οὕτω, αἱ ἑταῖραι ἠδύναντο πολλάκις νὰ ἐπηρεάζουν σοβαρῶς τὰς ἀποφάσεις καὶ τὴν πολιτικὴν τῶν ἰσχυρῶν πελατῶν των. Χαρακτηριστικὸν παράδειγμα τοιαύτης ἐπιρροῆς ἔχομεν εἰς τὸ Βυζάντιον, τῆς αὐτοκρατείρας Θεοδώρας, ἡ ὁποία διὰ τῆς πνευματικότητός της, τῆς εὐφυίας της καὶ τοῦ δυναμικοῦ χαρακτῆρος της, ἐπέτυχε νὰ ἀνέλθῃ εἰς τὰς ἀνωτάτας βαθμίδας τῆς ἐξουσίας καὶ νὰ ἀποβῇ ἀξία σύντροφος τοῦ αὐτοκράτορος.

Ἐν τούτοις, παρὰ τὸ γεγονὸς ὅτι ἔνιαι ἑταῖραι εἶχον τοιαύτην δύναμιν, γενικῶς, αἱ ἐκδιδόμεναι ἐπὶ χρήμασι γυναῖκες ἐθεωροῦντο πάντοτε πρόσωπα αἰσχρά. Εἰς τὴν ἀρχαίαν μάλιστα Ρώμην ἐστεροῦντο ὡρισμένων δικαιωμάτων καὶ ἦσαν ὑποχρεωμέναι νὰ ἐνδύωνται καὶ νὰ κυκλοφοροῦν κατὰ τρόπον ὥστε νὰ διακρίνωνται σαφῶς ἀπὸ τὰς Ρωμαίας πολίτιδας. Μόνον τὸ δικαίωμα νὰ εἰσπράττουν καὶ νὰ διαχειρίζωνται τὰ ἐκ τοῦ ἐπαγγέλματός των χρήματα, εἶχον.

Εἰς τὸ Βυζάντιον, ὡς ἐλέχθη, παρὰ τὸ γεγονὸς ὅτι αἱ ἑταῖραι ἔπαιξαν ρόλον, πολλάκις σημαντικόν, εἰς τὴν δημοσίαν ζωήν, οἱ νόμοι ἦσαν αὐστηροὶ εἰς βάρος αὐτῶν, αἱ ὁποῖαι ὑπεβάλλοντο πολλάκις εἰς δημοσίαν διαπόμπευσιν.

Εἰς τὸν Μεσαίωνα, ἡ πορνεία ἀπετέλει μεγάλην πληγήν. Αἱ πόρναι ἐθεωροῦντο πρόσωπα αἰσχρὰ καὶ συνεκεντροῦντο εἰς εἰδικὰ καταλύματα καὶ χωριστὰς συνοικίας. Ἡ πορνεία ἐθεωρεῖτο τότε, ὅπως καὶ μέχρι τῶν ἡμερῶν μας, «ἀναγκαῖον κακόν», διότι παρημπόδιζε, δῆθεν, διαστροφὰς καὶ ἀδικήματα καὶ προελάμβανε τὴν ἐξάπλωσιν τῶν ἀφροδισίων νόσων.

Εἰς ὅλους τοὺς μεταγενεστέρους χρόνους καὶ μέχρι σήμερον ἀκόμη, ἡ πόρνη ἐθεωρεῖτο κοινωνικὸν μίασμα, προεκάλει τὴν περιφρόνησιν, τὸν ἐμπαιγμὸν καὶ τὴν ἐκμετάλλευσιν. Ἐξηκολούθει δὲ νὰ θεωρῆται «ἀναγκαῖον κακόν», διότι ἐξυπηρέτει, ὡς ἐνομίζετο, ὡρισμένους κοινωνικοὺς σκοπούς. Διὰ τὸν λόγον τοῦτον ἐτέλει ὑπὸ τὸν ἔλεγχον τῆς Πολιτείας, χωρὶς ἐν τούτοις νὰ ἐπιτευχθῇ ποτὲ ἡ πρόληψις τῶν ἀφροδισίων νόσων, οὐδὲ τῆς διαφθορᾶς. Ἀντιθέτως, διὰ τῆς ἐπεμβάσεως τῆς Πολιτείας, χωρὶς νὰ προλαμβάνωνται τὰ ἀνωτέρω κακά, προσετίθεντο ἕτερα, ἤτοι τῆς νομίμου ἐκμεταλλεύσεως τῶν ἀφελῶν γυναικῶν, τοῦ περιορισμοῦ τῆς ἀτομικῆς των ἐλευθερίας καὶ τοῦ πλήρους ἐξευτελισμοῦ τῆς ἀνθρωπίνης ἀξιοπρεπείας, ὡς καὶ τῆς ἀναμίξεως τῆς Πολιτείας εἰς τὴν λειτουργίαν τῶν αἰσχρῶν τούτων ἐπιχειρήσεων.

---

1) Γενικὴ εἰσήγησις ἀνακοινωθεῖσα ἐνώπιον τοῦ Διεθνοῦς Συνεδρίου περὶ καταργήσεως τοῦ Διακανονιστικοῦ συστήματος, συνελθόντος ἐν Ἀθήναις ἀπὸ 9—12 Σεπτεμβρίου 1963.

Παρ' ὅλον ὅτι ἡ ἑταιριζομένη γυνὴ προεκάλει τὴν περιφρόνησιν καὶ ὑπεβάλλετο εἰς ἀναγκαστικὴν ἐκμετάλλευσιν, δὲν ἐζητάσθη ποῖος ἦτο ὑπεύθυνος διὰ τὴν ἠθικήν της κατάπτωσιν καὶ ποῖαι ἦσαν αἱ συνθῆκαι αἴτινες ὥθησαν ταύτην εἰς τὸ ἐκπεσμόν της. Κατεκρίνετο, ἐδιώκετο, ἐνεπαίζετο, ἀλλ' ἦτο εὐπρόσδεκτος διότι ἐξυπηρέτει. Οὐδεμία σχεδὸν κατεβλήθη προσπάθεια διὰ νὰ ἐρευνηθῇ ἡ συμπεριφορά της καὶ τὸ πρόβλημά της, νὰ προληφθῇ ἡ ἠθική της κατάπτωσις καὶ νὰ βοηθηθῇ εἰς τὴν ἠθικὴν καὶ κοινωνικήν της ἀποκατάστασιν.

Ἐν τούτοις, ὑψηλὸν παράδειγμα συμπαραστάσεως πρὸς αὐτὴν μᾶς ἐδόθη ἄνωθεν. Ὁ Θεάνθρωπος, παρὰ τὸ γεγονὸς ὅτι ἐξήγγειλε καὶ ἐδίδαξε τὴν ἀρετὴν καὶ τὴν ἁγνότητα, δὲν ἐδίστασε νὰ προσφέρῃ τὴν βοήθειάν Του πρὸς τὴν ἠθικῶς ἐκπεσμένην γυναῖκα. Δὲν τὴν ἐξεδίωξε, οὐδὲ τὴν ἐνέπαιξεν, ἀλλ' ἔτεινε χεῖρα βοηθείας καὶ τὴν ἀνέσυρεν ἀπὸ τὸν βόρβορον, μόνον μὲ τὴν Ἀγάπην καὶ τὴν συγγνώμην. Εἶναι πολλὰ ἐκεῖνα τὰ ὁποῖα μᾶς διδάσκει τὸ Εὐαγγέλιον ἐπὶ τοῦ θέματος τούτου. Ὅταν τὴν μοιχαλίδα ἐκείνην τοῦ Εὐαγγελίου ἠθέλησεν ὁ λαὸς νὰ λιθοβολήσῃ, ὁ Ἰησοῦς Χριστὸς ὕψωσε τὸ ἀνάστημά Του καὶ εἶπεν: «Ὁ ἀναμάρτητος ὑμῶν πρῶτος βαλέτω λίθον ἐπ' αὐτῇ... οὐδεὶς σὲ κατέκρινεν... οὐδὲ ἐγὼ σὲ κατακρίνω. Πορεύου καὶ ἀπὸ τοῦ νῦν μηκέτι ἁμάρτανε». (Ἰωάννου Κεφ. 8 στ. 7. 11). Εἶναι γνωστὸν τὸ ἀποτέλεσμα τῆς ἐπεμβάσεως ταύτης τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ. Ὁ εἷς μετὰ τὸν ἄλλον ἔρριπτε κατὰ γῆς τὸν λίθον καὶ ἀπεμακρύνετο. Τὸ μαινόμενον ἐκεῖνο πλῆθος ἔμεινεν ἀνίσχυρον ὅταν τοῦ ὑπεμνήσθησαν τὰ ἰδικά του ἁμαρτήματα. Ἡ ἔννοια δὲ τοῦ «ἀναμαρτήτου» δὲν ἀφεώρα μόνον τὰ οἱαδήποτε ἁμαρτήματα, τὰ ὁποῖα πιθανῶς ἕκαστος ἀνελογίσθη πρὶν ρίψῃ τὸν λίθον τοῦ ἀναθέματος, ἀλλ' εἶχε κυρίως τὴν ἔννοιαν ὅτι ἕκαστος, καὶ ἡ κοινωνία ἐν τῷ συνόλῳ της, συνετέλεσε κατὰ ἓν ποσοστὸν εἰς τὴν ἠθικὴν κατάπτωσιν τῆς γυναικὸς ἐκείνης, εἴτε διὰ τῆς ἐξωθήσεως, εἴτε διὰ τῆς προκλήσεως, τῆς ἐκμεταλλεύσεως ἢ καὶ τῆς ἀπαθείας. Ὅταν ἅπαντες ἀνελογίσθησαν τὴν τοιαύτην εὐθύνην των ἀπεχώρησαν, καί, ἀπὸ ἐπιτιθέμενοι, μετετράπησαν εἰς ἀμυνομένους ἔναντι τῆς μορφῆς τοῦ Χριστοῦ καὶ τῆς φωνῆς τῆς ἰδίας αὐτῶν συνειδήσεως. Καὶ τότε τὸ θαῦμα ἐγένετο. Ἡ ἁμαρτωλὴ ἀνένηψε, ὄχι διότι ἐφοβήθη τὴν βίαν, ἀλλὰ διότι ἐκάμφθη πρὸ τῆς στοργῆς καὶ τῆς κατανοήσεως τὰς ὁποίας ἐπέδειξε πρὸς αὐτὴν ὁ Ἰησοῦς Χριστός. Τὴν ἰδίαν, διὰ τῆς Ἀγάπης, στάσιν ἐτήρησεν ὁ Θεάνθρωπος καὶ δι' ἄλλας ἁμαρτωλάς, ὅπως τὴν Μαγδαληνὴν καὶ τὴν Σαμαρείτιδα καὶ τὰς ὡδήγησεν εἰς τὴν ὁδὸν τῆς ἀληθοῦς μετανοίας καὶ ἀρετῆς.

Παρὰ τὰ χριστιανικὰ ταῦτα παραδείγματα, ποία εἶναι ἡ προσφορὰ τῆς σημερινῆς χριστιανικῆς κοινωνίας, πρὸς συμπαράστασιν τῶν ἀτυχῶν αὐτῶν πλασμάτων, τὰ ὁποῖα ἐκ διαφόρων αἰτίων κατέληξαν εἰς τὸν ἠθικὸν ἐκπεσμόν; Ἐκμετάλλευσις τῆς ἐπιπολαιότητος, τῆς ἀπαιδευσίας καὶ τῆς πενίας των καὶ προώθησίς των πρὸς τὴν πλήρη διαφθοράν, μετὰ ταῦτα δὲ ἡ περιφρόνησις, ὁ ἐμπαιγμὸς ἢ ὁ οἶκτος, ἰδοὺ ἡ προσφορὰ τῆς κοινωνίας. Δὲν καταβάλλεται σοβαρὰ προσπάθεια διὰ νὰ βοηθηθοῦν καὶ ἀπαγκιστρωθοῦν ἀπὸ τὴν ἀθλίαν περίπτυξιν τοῦ ἠθικοῦ ἐκπεσμοῦ. Αἱ μέχρι τοῦδε προσπάθειαι δὲν ὑπῆρξαν συστηματικαὶ καὶ κατὰ πρῶτον λόγον ἐβασίζοντο ἐπὶ τῆς ψυχολογικῆς καὶ φυσικῆς πιέσεως ἢ περιωρίζοντο εἰς ἀφ' ὑψηλοῦ συμβουλάς, χωρὶς οὐσιαστικὴν βοήθειαν.

Δὲν πρέπει νὰ παροράται τὸ γεγονὸς ὅτι ἡ ἠθικῶς ἐκπεσοῦσα γυνή, ἡ ὁποία εὑρίσκεται συνήθως εἰς χαμηλὸν πνευματικὸν καὶ διανοητικὸν ἐπίπεδον καὶ ἡ ὁποία ἔχει γνωρίσει μόνον τὴν περιφρόνησιν, τὴν ἐκμετάλλευσιν καὶ τὸν ἐξευτελισμόν, δὲν πείθεται εὐχερῶς νὰ ἐγκαταλείψῃ τὴν ἀθλίαν μέν, ἀλλ' εὔκολον ζωὴν καὶ δὲν ἔχει τὴν δύναμιν νὰ ἀναδυθῇ ἀπὸ τὸν βόρβορον καὶ τὴν περίπτυξιν τῶν ἐκμεταλλευτῶν της. Εὑρίσκεται εἰς οἵαν κατάστασιν καὶ ἓν τραυματισμένον ζῶον, τὸ ὁποῖον δὲν δέχεται βοήθειαν καὶ ἐπιτίθεται κατ' ἐκείνου ὁ ὁποῖος θέλει νὰ τὸ περιποιηθῇ, διότι φοβεῖται ὅτι θὰ τοῦ προκαλέσῃ μεγαλύτερον πόνον. Καὶ ἡ πόρνη εἶναι ἐξ ἴσου

καὶ ἔτι πλέον τραυματισμένη καὶ ἀσθενής, διότι καὶ ἡ πορνεία εἶναι μία κοινωνικὴ νόσος.

Ἡ ἰατρική, εἰς ἑκάστην νόσον, προβαίνει εἰς τὴν ἔρευναν τῶν αἰτίων τὰ ὁποῖα τὴν προκαλοῦν καὶ ὁδηγεῖται εἰς τὴν ἐξεύρεσιν τῶν μέσων προλήψεως καὶ θεραπείας της. Ἐὰν δεχθῶμεν ὅτι καὶ ἡ πορνεία ἀποτελεῖ κοινωνικὴν νόσον, ὀφείλομεν νὰ ἀκολουθήσωμεν τὴν αὐτὴν διαδικασίαν.

Ὡς πρὸς τὴν ἔρευναν τῶν αἰτίων, ἀπὸ τὴν ἐξέτασιν τοῦ οἰκογενειακοῦ καὶ κοινωνικοῦ ἱστορικοῦ ὡρισμένων περιπτώσεων, κατελήξαμεν εἰς τὰς κατωτέρω διαπιστώσεις. Τὸ βασικὸν συμπέρασμα εἶναι ὅτι ὅλαι σχεδὸν αἱ πόρναι ρίπτονται εἰς τὸ ἐπάγγελμα τοῦτο εἰς λίαν νεαρὰν ἡλικίαν, τὴν ἐφηβικὴν ἢ μετεφηβικήν, σπανιώτατα δὲ γυναῖκες περιπλέκονται εἰς τὴν πορνείαν μετὰ τὴν ἐνηλικίωσίν των. Τοῦτο ἔχει, καθ' ἡμᾶς, μεγάλην σημασίαν διὰ τὴν ἔρευνάν μας, διότι τὰ αἴτια τῆς κοινωνικῆς ταύτης νόσου θὰ τὰ ἀναζητήσωμεν εἰς τὴν παιδικὴν καὶ ἐφηβικὴν ἡλικίαν. Εἰς τὴν περίοδον δὲ ταύτην τῆς ἀναπτύξεως τοῦ ἀτόμου, ἡ ὁποία εἶναι εὔπλαστος καὶ τρυφερά, ἐὰν ἐγίνετο ἐγκαίρως ἡ διάγνωσις, θὰ ἦτο δυνατὴ ἡ ἀντιμετώπισις τῶν προβλημάτων της καὶ ἡ πρόληψις κακῶν ἐξελίξεων.

Τὰ βασικά, καθ' ἡμᾶς, αἴτια τῆς πορνείας εἶναι τὰ ἀκόλουθα:

1) Ἀκατάλληλον οἰκογενειακὸν περιβάλλον. Ἡ ἀκαταλληλότης συνίσταται εἴτε εἰς οἰκονομικὴν ἀθλιότητα, εἴτε εἰς τεταραγμένον καὶ διαλελυμένον περιβάλλον, εἴτε εἰς κακὴν μεταχείρισιν, εἴτε καὶ εἰς ἀνύπαρκτον περιβάλλον. Ἡ τοιαύτη ἀθλιότης, ὡς γνωστόν, ἀσκεῖ δυσμενῆ ἐπίδρασιν ἐπὶ τῆς ψυχικῆς ὑγείας τοῦ, εἰς τρυφερὰν ἡλικίαν, εὑρισκομένου ἀνηλίκου, καὶ τοῦ δημιουργεῖ ἀνασφάλειαν, πικρίας, τραυματισμούς, ψυχικὸν ἄγχος. Αἱ ψυχικαὶ αὗται καταστάσεις δύνανται νὰ προκαλέσουν ἐν συνεχείᾳ ἀντιδράσεις, αἱ ὁποῖαι δύνανται νὰ ὠθήσουν τὸ παιδὶ εἰς ἀντικοινωνικὴν συμπεριφοράν. Ἰδιαιτέρως διὰ τὰ θήλεα, ἡ ἀντικοινωνικὴ αὕτη συμπεριφορὰ συνίσταται εἰς πρόωρον σεξουαλικὴν ἀφύπνισιν, ἡ ὁποία ἀποτελεῖ διέξοδον, ἀφ' ἑνὸς μὲν πρὸς ἀναζήτησιν τῆς ἀνυπάρκτου οἰκογενειακῆς στοργῆς εἰς μίαν ἔστω ἐφήμερον καὶ ἀπατηλὴν ψευδαίσθησιν στοργῆς, ἀφ' ἑτέρου δὲ πρὸς μίαν διάθεσιν ἐκδικήσεως τοῦ ἀστόργου οἰκογενειακοῦ περιβάλλοντος. Τὸ αἴτιον τοῦτο ἐμφανίζεται εἰς τὸ σύνολον σχεδὸν τῶν γυναικῶν αὐτῶν, ἀποτελεῖ δηλαδὴ τὸ κύριον καὶ βασικὸν αἴτιον τῆς πορνείας. Κατὰ τὸ πλεῖστον τὸ αἴτιον τοῦτο συνυπάρχει μὲ ἓν ἢ πλείονα ἐκ τῶν λοιπῶν, τὰ ὁποῖα πολλάκις ἀποτελοῦν καὶ τὴν συνέπειαν τοῦ βασικοῦ τούτου αἰτίου.

2) Διαβίωσις τῆς ἀνηλίκου μετὰ πόρνης μητρὸς ἢ μεγαλυτέρας ἀδελφῆς. Ἡ ἀνήλικος ἐθίζεται ἀπὸ τρυφερᾶς ἡλικίας εἰς τὸ εἶδος τοῦτο τῆς ζωῆς καὶ οὐδεμίαν αἴσθησιν τῆς προκαλεῖ ἡ συνεχὴς ἐναλλαγὴ τῶν ἀνδρῶν εἰς τὴν οἰκίαν της. Οὕτω ἀφυπνίζεται πρώρως τὸ σεξουαλικόν της ἔνστικτον εἰς τὸ ὁποῖον δὲν ὑπάρχουν φραγμοὶ καὶ ἐπιθυμεῖ νὰ μιμηθῇ τὰς πράξεις τῆς μητρὸς ἢ ἀδελφῆς. Συνήθως ἡ μήτηρ ἢ ἀδελφὴ δὲν ἐπιθυμοῦν νὰ ἴδουν τὴν ἀνήλικον ἀκολουθοῦσαν τὰ ἴχνη των. Δὲν ἀντιδροῦν ὅμως ἐγκαίρως καὶ δὲν εἶναι εὐχερὲς νὰ προλάβουν ἢ ἀποφύγουν τὰς συνεπείας τῆς ἀτμοσφαίρας τὴν ὁποίαν ἔχουν δημιουργήσει διὰ τοῦ τρόπου ζωῆς των. Ὅταν δὲ γίνῃ μία ἀρχὴ μὲ τὴν ἀνήλικον, ἡ ἀντίδρασίς των πλέον εἶναι ἄσκοπος καὶ ἀδύνατος. Σπανίως μὲν ἀλλὰ συμβαίνει ἐνίοτε, ἡ ἀνήλικος νὰ προωθῆται εἰς τὴν διαφθορὰν ἀπὸ τὴν πόρνην, ἀλλὰ καὶ ἀσυνείδητον ἅμα εἰς τὰς περιπτώσεις ταύτας, μητέρα ἢ ἀδελφήν, πρὸς τὸν σκοπὸν ἐκμεταλλεύσεως.

(Συνεχίζεται)

Διαταγὴ τοῦ Ἀρχηγοῦ τῆς Ἀστυνομίας Πόλεων κ. Θ. Ρακιντζῆ, περὶ τῆς ἀποστολῆς τῆς Ἀστυνομίας κατὰ τὰς βουλευτικὰς ἐκλογὰς τῆς 3-11-1963

«Διὰ τὴν 3ην Νοεμβρίου προεκηρύχθησαν βουλευτικαὶ ἐκλογαί.

Εἰς τὴν Ἀστυνομίαν Πόλεων ἐντὸς τῶν ὁρίων τῆς τοπικῆς ἁρμοδιότητος, ἀνατίθεται κατὰ τοὺς κειμένους νόμους τὸ ἔργον, τὸ μὲν τῆς διασφαλίσεως τῆς δημοσίας τάξεως καὶ ἀσφαλείας κατὰ τὴν προεκλογικὴν περίοδον καὶ ἡμέραν τῶν ἐκλογῶν, τὸ δὲ τῆς διεξαγωγῆς τῶν ἐκλογῶν κατὰ τρόπον ἀδιάβλητον, διὰ τῆς παροχῆς τῆς δυνατότητος εἰς ἕκαστον πολίτην νὰ ψηφίσῃ ἐλευθέρως καὶ ἀνεπηρεάστως.

Ἐν συμπεράσματι ἡ διασφάλισις τῆς δημοσίας τάξεως, τῆς ἡσυχίας τοῦ λαοῦ καὶ ἡ διενέργεια ἀπολύτως ἐλευθέρων καὶ ἀδιαβλήτων ἐκλογῶν, συνιστῶσι τοὺς ἐπιδιωκτέους ὑπὸ τῆς Ἀστυνομίας ἀντικειμενικοὺς σκοποὺς κατὰ τὴν ἀρξαμένην ἐκλογικὴν περίοδον.

Κατὰ τὰς ἑκάστοτε βουλευτικὰς ἐκλογὰς τίθεται ὑπὸ τὴν αὐστηρὰν κρίσιν τῆς κοινῆς γνώμης ἡ ἐπάρκεια καὶ ἡ ἱκανότης τῆς Ἀστυνομίας νὰ ἀνταποκριθῇ εἰς τὴν ὡς ἄνω ὑψηλὴν ἀποστολήν της.

Ἡ Ἀστυνομία Πόλεων ἔκπαλαι ἐτήρησεν ἄψογον στάσιν κατὰ τὰς ἐκλογάς, ἀποτελεῖ δὲ τοῦτο βαρεῖαν ὑποθήκην δι' ἅπαντας τοὺς ἀστυνομικοὺς ἀδιακρίτως βαθμοῦ. Εἶμαι βέβαιος ὅτι ἅπαντες θὰ ἐπιτελέσωσιν εἰς τὸ ἀκέραιον τὸ καθῆκον των καὶ κατὰ τὰς προσεχεῖς ἐκλογάς.

Ἐπὶ τούτοις:

1) Ὑπομιμνήσκων τὰς διατάξεις τῶν κειμένων νόμων καὶ κανονισμῶν περὶ ἀπαγορεύσεως εἰς τοὺς ἀστυνομικοὺς οἱασδήποτε καὶ καθ' οἱονδήποτε τρόπον ἀναμίξεως εἰς τὸν ἐκλογικὸν ἀγῶνα, πολιτικὰς διενέξεις καὶ συζητήσεις, ἀνακοινῶ ὅτι, πᾶς παραβάτης θὰ τιμωρηθῇ παραδειγματικῶς. Ἐν περιπτώσει διαπιστώσεως παραβάσεως τῶν ὑποχρεώσεων τούτων ὑπό τινος ἀστυνομικοῦ, οὗτος θὰ τίθεται ἀμέσως ἐκτὸς ὑπηρεσίας ὑπὸ τοῦ διοικητοῦ του καὶ θὰ ἀναφέρεται ἱεραρχικῶς εἰς Ἀρχηγεῖον διὰ τηλεφωνικῆς ἀναφορᾶς.

Οἱ κ.κ. διοικηταὶ σταθμῶν, τμημάτων καὶ ὑπηρεσιῶν φέρουσιν εὐθύνην καὶ θὰ ἐλεγχθῶσιν αὐστηρῶς διὰ τυχὸν παραβάσεις τῶν ὡς ἄνω ὑποχρεώσεων ὑπό τινος τῶν ὑπ' αὐτούς.

Ἡ διάπραξις παραβάσεως εἰς ἀστυνομικὸν κατάστημα συνιστᾶ ἐπιβαρυντικὴν περίπτωσιν.

2) Συνιστῶ εἰς ἅπαντας σύνεσιν, ψυχραιμίαν καὶ ἀμεροληψίαν ἐν τῇ ἐνασκήσει τῶν καθηκόντων των.

3) Ἐν περιπτώσει ἀνάγκης ἐπεμβάσεως ἀστυνομικῆς δυνάμεως πρὸς ἀποκατάστασιν διασαλευθείσης τάξεως, συνιστᾶται ἀποφασιστικὴ στάσις καὶ χρῆσις τῶν ἠπιωτέρων ἀναλόγως τῆς περιπτώσεως μέσων.

4) Ἡ προστασία συγκεντρώσεων οἱουδήποτε πολιτικοῦ κόμματος ἐξ ἐνδεχομένων ἀποδοκιμασιῶν ἢ προσβολῶν ἐκ μέρους ὀπαδῶν ἀντιφρονοῦντος κόμματος, ἀποτελεῖ πρωταρχικὸν καθῆκον τῆς Ἀστυνομίας.

Τῆς παρούσης νὰ λάβωσι γνῶσιν ἅπαντες οἱ κ. κ. ἀξιωματικοί, ἀναπτυχθῇ δὲ αὕτη εἰς ἅπαντας τοὺς κατωτέρους ἀστυνομικούς».

Ἀθῆναι τῇ 4ῃ Ὀκτωβρίου 1963

Ὁ Ἀρχηγὸς

Θ. Ν. ΡΑΚΙΝΤΖΗΣ

Διαταγὴ τοῦ προσωρινοῦ Ἀρχηγοῦ τῆς Ἀστυνομίας Πόλεων Ἀντιστρατήγου κ. Β. Χατζηπροδρόμου, περὶ τῆς ἀποστολῆς τῆς Ἀστυνομίας κατὰ τὰς βουλευτικὰς ἐκλογὰς τῆς 3-11-1963

«Κατόπιν ἀποφάσεως τῆς Κυβερνήσεως, ἀνέλαβον προσωρινῶς, κατὰ τὴν προεκλογικὴν περίοδον, τὴν ἀρχηγίαν τοῦ Ἀστυνομικοῦ Σώματος.

Δράττομαι τῆς εὐκαιρίας ταύτης ὅπως συστήσω εἰς ἅπαντας τοὺς ἀστυνομικοὺς τὴν συνέχισιν τοῦ γονίμου ἔργου των ὡς καὶ πρότερον.

Εἰδικῶς ὡς πρὸς τὰς ἐκλογὰς παρακαλῶ ὅπως ἅπαντες ἐκτελέσωσι τὸ καθῆκον των ὡς ὁ νόμος ὁρίζει διὰ τὴν διασφάλισιν τῆς δημοσίας τάξεως καὶ ἡσυχίας, πρὸς διενέργειαν ἀπολύτως ἐλευθέρων καὶ ἀδιαβλήτων ἐκλογῶν.

Ὑπομιμνήσκων τὰς διατάξεις τῶν κειμένων νόμων καὶ κανονισμῶν περὶ ἀπαγορεύσεως εἰς τοὺς ἀστυνομικοὺς οἱασδήποτε ἀναμίξεως εἰς τὸν ἐκλογικὸν ἀγῶνα καὶ τὰς πολιτικὰς διενέξεις καὶ συζητήσεις, παρακαλῶ ὅπως οἱ κ.κ. διοικηταὶ τμημάτων καὶ ὑπηρεσιῶν ἐκδώσωσι τὰς σχετικὰς διαταγὰς καὶ ὁδηγίας των πρὸς τοὺς ὑπ' αὐτοὺς ἀστυνομικούς, πᾶς δὲ παραβάτης θὰ ἀναφέρεται ἀμέσως καὶ θὰ τιμωρῆται παραδειγματικῶς.

Οἱ διοικοῦντες ἀξιωματικοὶ θὰ φέρωσιν εὐθύνην διὰ τυχὸν παραβάσεις τῶν ὑπ' αὐτοὺς ἀστυνομικῶν.

Ἡ Ἀστυνομία Πόλεων ἐτήρησε πάντοτε ἄψογον στάσιν κατὰ τὰς ἐκλογάς, ἀποτελεῖ δὲ τοῦτο βαρεῖαν ὑποθήκην δι' ἅπαντας τοὺς ἀστυνομικοὺς ἀδιακρίτως βαθμοῦ.

Οὐδεμίαν ἀμφιβολίαν ἔχω ὅτι ἅπαντες θὰ ἐπιτελέσωσι τὸ καθῆκον των καὶ εἰς τὰς προσεχεῖς ἐκλογάς.

Ἡ παροῦσα νὰ ἀνακοινωθῇ εἰς ἅπαντας τοὺς κ.κ. ἀξιωματικούς, ἀναπτυχθῇ δ' αὕτη εἰς τοὺς κατωτέρους ἀστυνομικούς».

Ἀθῆναι τῇ 10ῃ Ὀκτωβρίου 1963

Ὁ Ἀρχηγὸς

Β. ΧΑΤΖΗΠΡΟΔΡΟΜΟΥ

Ἀντιστράτηγος

Η ΕΡΕΥΝΑ ΠΕΡΙ ΤΗΝ ΑΝΘΡΩΠΟΚΤΟΝΙΑΝ

Ἐκ τοῦ βιβλίου τοῦ Ἀμερικανοῦ συγγραφέως, ἰατροδικαστοῦ καὶ δικηγόρου κ. LEMOYNE SNYDER, κατὰ μετάφρασιν Ἀστυφύλακος κ. **ΑΝΑΣΤΑΣΙΟΥ ΒΟΓΙΑΤΖΗ**

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

Εἷς εἰσέτι σπουδαιότερος λόγος εἶναι ὅτι κατὰ τὴν ἀντιπαράστασιν ἡ πρώτη ἐρώτησις ἥτις ὑποβάλλεται εἰς τὸν ἀστυνομικόν, εἶναι ὁ χρόνος ἀφίξεώς του εἰς τὸν τόπον τοῦ ἐγκλήματος. Ἐὰν οὗτος δὲν ἔχῃ ἀκριβῆ γνῶσιν τῶν βασικῶν αὐτῶν στοιχείων τῆς ἐρεύνης του, ἡ ἀξία τῶν ὑπολοίπων σημειώσεών του θὰ μειωθῇ εἰς τὸ ἐλάχιστον. Οἱ ἔνορκοι θὰ σχηματίσουν τὴν ἐντύπωσιν ὅτι ἐφ' ὅσον ὁ ἀστυνομικὸς δὲν γνωρίζει ἐπακριβῶς τὰ στοιχεῖα αὐτὰ τῶν ἐνεργειῶν του, δὲν θὰ εἶναι ἀξιόπιστος καὶ εἰς ὅσα ἄλλα εἴπῃ. Τοὐναντίον εἷς ἀστυνομικός, ὁ ὁποῖος ἔχει σημειώσει τὴν ἀκριβῆ ὥραν κατὰ τὴν ὁποίαν ἔλαβον χώραν τὰ γεγονότα, ἰσχυροποιεῖ τὴν ἀξίαν ὁλοκλήρου τῆς ἐγγραφῆς του.

Ἡ ἑπομένη ἐνέργεια τοῦ ἀστυνομικοῦ, ὅταν θὰ κατέλθῃ τοῦ αὐτοκινήτου του, εἶναι νὰ ρίψῃ ἓν βλέμμα ἐπὶ τοῦ πτώματος, διὰ νὰ βεβαιωθῇ ἐὰν πράγματι ἔχῃ ἐπέλθει ὁ θάνατος. Γενικῶς ἓν βλέμμα ἀρκεῖ διὰ νὰ διαπιστωθῇ τοῦτο, ἀλλὰ ἐνίοτε ὑπάρχουν περιπτώσεις κατὰ τὰς ὁποίας ἀπαιτεῖται μία γενικωτέρα ἐξέτασις, ὅπως θὰ τὴν περιγράψωμεν εἰς τὸ ἑπόμενον κεφάλαιον. Ἡ ἐξέτασις αὕτη ἐπιβάλλεται, ἰδίως ὅταν πρόκειται διὰ θάνατον ἐξ ἀσφυξίας, πνιγμοῦ, ἠλεκτροπληξίας ἢ δηλητηριάσεως δι' ὑπνωτικῶν φαρμάκων. Ἐὰν ὑπάρχῃ ἡ ἐλαχίστη ἀμφιβολία εἰς τὴν σκέψιν τοῦ ἐπιλαμβανομένου περὶ τοῦ ἐὰν ἐπῆλθεν ἢ ὄχι ὁ θάνατος, τότε δέον νὰ ἐνεργήσῃ ὡς ἐὰν τὸ θῦμα εὑρίσκετο ἐν τῇ ζωῇ εἰσέτι. Θὰ τοῦ κάμῃ τεχνητὴν ἀναπνοὴν καὶ θὰ τοῦ παράσχῃ τὰς πρώτας βοηθείας.

Προφυλακτικὰ μέτρα εἰς τὸν τόπον τῆς ἀνθρωποκτονίας.

Ὅταν ὁ ἀστυνομικὸς βεβαιωθῇ ὅτι τὸ θῦμα εἶναι νεκρόν, ἡ ἑπομένη ἐνέργειά του ἐξαρτᾶται ἀπὸ τὰς ἑκάστοτε συνθήκας, γενικῶς ὅμως θὰ καταβάλλῃ προσπαθείας διὰ τὴν πλήρη καὶ προσεκτικὴν ἀπομόνωσιν τοῦ πτώματος καὶ τοῦ πέριξ αὐτοῦ χώρου καὶ τὴν ἀπομάκρυνσιν παντὸς ἀτόμου. Ἐὰν τὸ πτῶμα εὑρίσκεται ἐντὸς κατοικίας ἢ διαμερίσματος, τὸ ἔργον του αὐτὸ εἶναι ἀρκετὰ εὔκολον, ἀπαιτεῖται ὅμως μεγάλη προσοχὴ εἰς τὴν μεταχείρισιν τῶν μελῶν τῆς οἰκογενείας, τῶν συμπαθούντων γειτόνων, τῶν δημοσιογράφων καὶ τῶν λοιπῶν ξένων, οἱ ὁποῖοι συγκεντρώνονται ἐκεῖ ἀπὸ περιέργειαν. Οἱ στενοὶ συγγενεῖς καὶ φίλοι δυνατὸν νὰ ὁδηγηθοῦν εἰς διπλανὸν δωμάτιον. Οἱ περίεργοι ὅμως πρέπει νὰ ἀπομακρυνθοῦν ἀπὸ τὸ οἴκημα. Ἐν τούτοις εἶναι πολὺ σπουδαῖον ὅπως ὁ ἀστυνομικὸς μὴ παρασυρθῇ ἀπὸ τὸν ὑπερβολικὸν ζῆλον του διὰ νὰ πράξῃ τὸ καθῆκον του ὅσον τὸ δυνατὸν καλύτερον, καὶ ἀπομακρύνῃ ἄτομα τὰ ὁποῖα ὡς μάρτυρες ἐξεταζόμενοι, θὰ τοῦ παράσχουν πολυτίμους πληροφορίας. Ἴσως νὰ μὴν ὑπάρχῃ ἄλλη περίπτωσις εἰς τὸ σύνολον τῶν καθηκόντων τοῦ ἀστυνομικοῦ, κατὰ τὴν ὁποίαν πράγματι διακρίνεται ὁ καλὸς ἀστυνομικὸς ἀπὸ τὸν τρόπον τῶν ἐνεργειῶν του.

Εἶναι ἀπαραίτητον νὰ ἀπομονωθῇ ὁ χῶρος διὰ νὰ διατηρηθῇ τὸ ἄμεσον πέριξ αὐτοῦ περιβάλλον, ἀκριβῶς εἰς οἵαν κατάστασιν εὑρίσκετο ὅταν ἔλαβε χώραν ὁ θάνατος. Ἐὰν συλλεχθοῦν ἀντικείμενα ἀπὸ τὸ δάπεδον, ἔπιπλα τοποθετηθοῦν καὶ πάλιν εἰς τὴν θέσιν των, τότε πολύτιμα μαρτυρικὰ στοιχεῖα θὰ καταστραφοῦν καὶ πολυάριθμα δακτυλικὰ ἀποτυπώματα θὰ ἀφήσωμεν ἐπὶ ὅλων τῶν ἀντικειμένων, ἅτινα ἠγγίσαμεν. Ἄλλος λόγος διὰ τὴν ἀπομάκρυνσιν ὅλων τῶν μὴ ἁρμοδίων μὲ τὴν ἔρευναν, εἶναι ὅτι, ἐὰν τοὺς ἐπιτραπῇ ἡ παραμονή των, πιθανὸν μερικοὶ ἀπὸ αὐ-

τοὺς νὰ κληθοῦν μετὰ μῆνας ἢ ἔτη ὡς μάρτυρες εἰς τὴν δίκην. Τοῦτο ἔχει συμβῆ εἰς πολλὰς περιπτώσεις καὶ ἔχει ἐπιφέρει σύγχυσιν εἰς τὸ δικαστήριον, ἐνῶ κανονικῶς δὲν ἔπρεπε νὰ ἐπιτραπῆ ἡ παραμονὴ τῶν μαρτύρων τούτων εἰς τὸν πλησίον τοῦ πτώματος χῶρον.

'Εὰν τὸ πτῶμα εὑρίσκεται εἰς ἀνοικτὸν χῶρον, παρ' ὅλον ὅτι ἐνταῦθα αἱ συνθῆκαι διαφέρουν τεραστίως, αἱ βασικαὶ ἀρχαὶ τῶν ἐνεργειῶν τοῦ ἀστυνομικοῦ παραμένουν αἱ αὐταί. Π.χ. φαντασθῆτε ἓν πτῶμα νὰ κεῖται ἐπὶ τοῦ πεζοδρομίου καὶ παραπλεύρως τῆς εἰσόδου ἑνὸς καταστήματος κατὰ τὴν ὥραν τῆς κινήσεως. Ἔν μεγάλον πλῆθος ἔχει συγκεντρωθῆ πέριξ αὐτοῦ καὶ ὁ διευθυντὴς τοῦ καταστήματος ἀπαιτεῖ τὴν ἄμεσον ἀπομάκρυνσιν τοῦ μακαβρίου αὐτοῦ ἀντικειμένου. Καὶ ἐδῶ πάλιν ὁ ἀστυνομικὸς ἀντιμετωπίζει μίαν πολὺ δύσκολον κατάστασιν, ἥτις ἀπαιτεῖ μεγίστην προσοχήν. Ἔν ἀπὸ τὰ ἐφόδια παντὸς ἀστυνομικοῦ αὐτοκινήτου πρέπει νὰ εἶναι καὶ ἓν φύλλον ἀδιαβρόχου, τὸ ὁποῖον θὰ τοποθετηθῆ ἐπὶ τοῦ πτώματος, χωρὶς νὰ τὸ μετακινήσωμεν. Μετὰ τὴν κάλυψιν τοῦ πτώματος θὰ ἀπομακρυνθῆ τὸ πλῆθος εἰς ἀρκετὴν ἀπόστασιν καὶ ἂν εἶναι δυνατὸν ὁ χῶρος θὰ περιβληθῆ διὰ σχοινίου. Τοῦτο ἐπιβάλλεται νὰ γίνῃ, διότι πρὸ τῆς μετακινήσεως τοῦ πτώματος, ὁ ἐπιληφθεὶς ἀστυνομικὸς ἔχει καὶ ἄλλα σπουδαῖα καθήκοντα νὰ ἐκτελέσῃ. Κατ' οὐδένα λόγον δὲν πρέπει ὁ ἀστυνομικὸς νὰ καμφθῆ ἀπὸ τὰς παρακλήσεις τοῦ καταστηματάρχου ἢ ἄλλων ἀτόμων καὶ νὰ μετακινήσῃ τὸ πτῶμα, πρὶν ὁλοκληρώσῃ τὰς ἐνεργείας του.

'Ενθυμοῦμαι μίαν περίπτωσιν τῆς ὁποίας ἐπελήφθην. Ὁ δήμαρχος μιᾶς μικρᾶς πόλεως καὶ μερικοὶ ἄλλοι πολῖται ἔκειντο νεκροὶ εἰς τὸ πεζοδρόμιον τῆς κεντρικῆς ὁδοῦ. Ἦτο ἀργὰ τὴν νύκτα καὶ ἔβρεχεν. 'Απὸ τοὺς συγκεντρωθέντας ἐδέχθην τὰς συνήθεις παρακλήσεις διὰ τὴν ἀπομάκρυνσιν τῶν πτωμάτων ἀπὸ τὸ πεζοδρόμιον, ἐγὼ δέ, τότε, στερούμενος τῆς ἀπαιτουμένης πείρας, ἐκάμφθην εἰς τὰς παρακλήσεις των. Εὐτυχῶς δι' ἐμὲ δὲν προέκυψεν οὐδὲν τὸ σοβαρὸν εἰς βάρος μου ἐκ τῆς ἐνεργείας μου ταύτης. Ἡ ἐνέργειά μου ὅμως ἦτο ἐσφαλμένη καὶ ἦτο δυνατὸν νὰ προκαλέσῃ τὴν καταστροφήν μου.

Περιγραφὴ τοῦ τόπου τοῦ ἐγκλήματος.

'Αφοῦ γίνῃ ὅλη ἡ προκαταρκτικὴ ἐργασία μετὰ πάσης ἐπιμελείας, ἡ ἐπομένη ἐνέργεια τοῦ ἀστυνομικοῦ εἶναι νὰ καταχωρίσῃ εἰς τὸ σημειωματάριόν του λεπτομερῆ περιγραφὴν τοῦ πτώματος καὶ τοῦ ἀμέσου περιβάλλοντός του, αὐτὸ δὲ πρέπει νὰ γίνῃ χωρὶς νὰ μετακινηθῆ τὸ πτῶμα καὶ χωρὶς νὰ ἐγγίσῃ οὐδέν. Εἰς τὴν περιγραφὴν τοῦ θύματος πρέπει νὰ ἀναγράφωνται τὸ φῦλον, τὰ χαρακτηριστικά, ἡ ἡλικία, γενικὴ περιγραφὴ τῶν σωματικῶν διαστάσεων, χρῶμα κόμης, ἐνδυμάτων καὶ τέλος τὸ εἶδος τῶν τραυμάτων. 'Εὰν ὑπάρχουν αἵματα πρέπει νὰ διαπιστωθῆ ἐὰν εἶναι νωπὰ ἢ ἀπεξηραμμένα. 'Επίσης πρέπει νὰ περιγράφεται τὸ «ξέσχισμα» τῶν ἐνδυμάτων, ἢ ἂν τὰ τραύματα ὀφείλωνται εἰς πυροβόλον ὅπλον ἢ μάχαιραν. 'Ιδιαιτέρα προσοχὴ πρέπει νὰ καταβληθῆ εἰς τὴν περιγραφὴν τῶν χειρῶν π.χ. ἐὰν εὑρίσκοντο ἢ ὄχι ἀντικείμενα ἐντὸς αὐτῶν ἢ ἐὰν ὑπάρχουν τραύματα ἢ αἷμα ἐπ' αὐτῶν. Ὅ,τιδήποτε χαρακτηριστικὸν παρατηρηθῆ ἐπ' αὐτῶν πρέπει νὰ σημειωθῆ.

Μετὰ τὴν προσεκτικὴν περιγραφὴν τοῦ πτώματος, πρέπει νὰ περιγραφῆ ἐπίσης λεπτομερῶς καὶ τὸ ἄμεσον περιβάλλον, ἡ θέσις τοῦ πτώματος ἐν σχέσει πρὸς πᾶν ἀντικείμενον τοῦ χώρου, τὰ ἔπιπλα, παράθυρα, θερμάστραι κ.λ.π. 'Εὰν εὑρίσκεται πλησίον ὅπλον τι, θὰ γίνῃ περιγραφὴ τούτου ἐγγράφως, χωρὶς νὰ θ.γῆ. Γενικῶς περιγράφεται ἡ κατασκευὴ ἑνὸς πυροβόλου ὅπλου, ἡ διάμετρος τῆς κάννης του καὶ ὁ τύπος του. Μετὰ τοῦτο, ἐνεργεῖται ἐπισταμένη ἔρευνα τοῦ δωματίου ἢ τοῦ πέριξ χώρου διὰ τὴν ἀνεύρεσιν διατρήσεων ἐκ σφαιρῶν εἰς τοίχους, εἰς τὴν ὀροφήν, ἢ τὰ ἔπιπλα, διὰ βόμβας ἢ ἄλλων ἐπιθετικῶν ὅπλων. 'Εὰν ὑπάρχῃ πιθανότης ὅτι πρόκειται περὶ δηλητηριάσεως, ἐξετάζονται προσεκτικῶς ὅλα τὰ ποτήρια,

αἱ φιάλαι, τὰ ἀποχωρητήρια, τὰ λουτρὰ καὶ τὰ ραδιόφωνα. Ὁ ἀστυνομικὸς δὲν πρέπει ποτὲ νὰ διστάσῃ νὰ γράψῃ πολλά, περιγράφων τὰ ὅσα ἀντελήφθη κατὰ τὴν στιγμὴν ἐκείνην. Ὑπάρχουν δύο λόγοι διατὶ ἡ λεπτομερὴς αὐτὴ περιγραφὴ τοῦ πτώματος καὶ τοῦ περιβάλλοντος ἔχουν μεγάλην σπουδαιότητα.

1. Ὁ πρῶτος λόγος εἶναι ὅτι ἐνεργῶν ὁ ἀστυνομικὸς κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον θὰ ἀντιληφθῇ πολλὰ πράγματα, τὰ ὁποῖα ἄλλως θὰ παρεβλέποντο. Αἱ σημειώσεις του κατὰ τὴν παραμονήν του εἰς τὸν τόπον τοῦ ἐγκλήματος, λόγω τῆς ἀκριβείας καὶ τῶν λεπτομερειῶν των, θὰ καταστήσουν τὴν μαρτυρίαν του ἀργότερον πολὺ περισσότερον ἀξιόπιστον καὶ ἀποτελεσματικήν.

2. Ἄλλος σπουδαῖος λόγος εἶναι ὅτι κατὰ τὸ στάδιον αὐτὸ τῆς ἐρεύνης, ὁ ἀστυνομικὸς δὲν ἔχει προκαταλήψεις, ὡς πρὸς τὸ ποῖος εἶναι ὁ δράστης ἢ πῶς ἀκριβῶς διεπράχθη τὸ ἔγκλημα. Ἐὰν περιμένῃ νὰ γράψῃ ἀργότερον τὰς σημειώσεις του, εἶναι δυνατὸν νὰ προδιατεθῇ ἀπὸ ὡρισμένα γεγονότα καὶ νὰ ὑποστῇ τὸν πειρασμὸν διὰ νὰ ἐπιδείξῃ συμπάθειαν πρὸς τὴν Α ἢ Β ἐκδοχὴν καὶ νὰ μειώσῃ μίαν ἄλλην ἄποψιν ! Τὸ ἀποτέλεσμα θὰ εἶναι ὅτι θὰ ἔχῃ γράψει ἀσυναισθήτως μίαν λανθασμένην περιγραφὴν τῆς πραγματικότητος. Εἰς τὴν προσπάθειάν του νὰ προσαρμόσῃ τὰς ἀπόψεις του πρὸς μίαν θεωρίαν, διαπράττει τὸ κοινὸν αὐτὸ λάθος καὶ ἡ διδομένη περιγραφὴ εἶναι ἐπηρεασμένη ἀπὸ τὰ γεγονότα.

Σχεδιαγράφησις τοῦ τόπου τοῦ ἐγκλήματος.

Ἡ ἑπομένη ἐνέργεια τοῦ ἀστυνομικοῦ εἶναι νὰ σχεδιαγραφήσῃ τὸν τόπον τοῦ ἐγκλήματος κατὰ τὸν ἀκόλουθον τρόπον : Θὰ σχεδιάσῃ τὸ δωμάτιον, θὰ τοποθετήσῃ τὰς θύρας, τὰ παράθυρα, τὴν καπνοδόχον κ.λ.π. ἐπὶ λευκοῦ χάρτου. Μετὰ θὰ τοποθετήσῃ τὰ ἔπιπλα π.χ. τὸ πιάνο, τὴν θερμάστραν, τὰ καθίσματα καὶ ἄλλα ἀντικείμενα καὶ τέλος θὰ σχεδιάσῃ τὸ πτῶμα εἰς τὴν ἀνάλογον θέσιν ποὺ εὑρίσκεται ἐν σχέσει πρὸς τὰ ἄλλα ἀντικείμενα. Μὲ τὴν μεταλλικὴν ταινίαν θὰ προβῇ εἰς τὴν καταμέτρησιν τῶν διαστάσεων τοῦ δωματίου, τῆς ἑστίας, τοῦ νιπτῆρος, τῶν εἰσόδων κ.λ.π. καὶ μετὰ θὰ μετρήσῃ τὴν ἀκριβῆ ἀπόστασιν τῶν διαφόρων ἀντικειμένων ἀπὸ τὸ πτῶμα. Ἀργότερον, ὅταν θὰ ἔχῃ περισσοτέραν εὐχέρειαν, θὰ ἐπιχειρήσῃ ἐκ νέου τὴν κατάρτισιν πληρεστέρου σχεδιαγράμματος βάσει τοῦ προχείρου σχεδιαγράμματος καὶ τῶν σημειωθεισῶν λεπτομερειῶν εἰς ἀνάλογον κλίμακα. Ὁ λόγος τῆς λήψεως σχεδιαγράμματος εἶναι τὸ ὅτι, αἱ φωτογραφίαι οἱ ὁποῖαι θὰ ληφθοῦν ἀργότερον, δυνατὸν νὰ μᾶς δώσουν μίαν λανθασμένην ἄποψιν τῶν σχέσεων τοῦ πτώματος μετὰ τῶν πέριξ αὐτοῦ ἀντικειμένων. Αὐτὸ ἔχει ἀκόμη μεγαλυτέραν σπουδαιότητα, ὅταν τὸ πτῶμα κεῖται εἰς ἕνα μικρὸν χῶρον, ὅπως εἶναι τὸ λουτρὸν ἑνὸς ξενοδοχείου, ἢμιὰ μικρὴ κρεβατοκάμαρα.

Φωτογράφησις τοῦ τόπου τοῦ ἐγκλήματος.

Κατὰ τὴν ἔρευναν ἐπὶ μιᾶς ἀνθρωποκτονίας, μιὰ καλὴ φωτογραφία ἔχει μεγάλην σημασίαν. Διὰ τὴν φωτογράφησιν τοῦ τόπου τοῦ ἐγκλήματος, δὲν ἀπαιτεῖται μόνον εἷς καλὸς φωτογράφος, εἰδικὸς καὶ ἐκπαιδευμένος εἰς τὸν τομέα αὐτόν, ἀλλὰ καὶ ἀνάλογον φωτογραφικὸν ὑλικόν. Εἶναι κατὰ πολὺ προτιμώτερον νὰ ἀναμένωμεν δύο καὶ τρεῖς ὥρας καὶ νὰ γίνῃ ἡ ἐργασία καλή, παρὰ νὰ τὴν ἀναθέσωμεν εἰς ἕνα ἐρασιτέχνην μὲ γενικὸν ἀποτέλεσμα αἱ ληφθεῖσαι φωτογραφίαι νὰ μὴν ἔχουν καμμίαν ἀξίαν. Τὸ πτῶμα θὰ φωτογραφηθῇ ἀπὸ ὅλας τὰς προσιτὰς πλευρὰς καὶ ἴσως ν' ἀπαιτηθῇ τρίπους καὶ φακὸς μεγάλης διαμέτρου. Αἱ ὀπαὶ αἱ ὁποῖαι προυξενήθησαν ἐπὶ τῶν ἐπίπλων ἢ τῶν τοίχων ἀπὸ τὰς σφαῖρας, θὰ εὑρεθοῦν, θὰ φωτογραφηθοῦν καὶ ἐν συνεχείᾳ θὰ μεγενθυθοῦν. Φωτογραφίαι αἱτινες θὰ ἔχουν πολύτιμον ἀξίαν δὲν εἶναι δυνατὸν νὰ ληφθοῦν ἐντὸς 5 ἢ 10 λεπτῶν. Διὰ τοῦτο εἶναι προτιμότερον νὰ καλέσωμεν ἕνα ἔμπειρον φωτογράφον ἐξωπλισμένον μὲ τὰ κατάλληλα ὑλικὰ καὶ νὰ

τοῦ ἐπιτρέψωμεν μὲ τὴν ἄνεσίν του νὰ προβῆ εἰς μίαν ἐπιμελημένην ἐργασίαν. Ὁ ἐπιληφθεὶς ἀστυνομικὸς ἔχει ἤδη πλησιάσει τὴν στιγμήν, κατὰ τὴν ὁποίαν εἶναι ἕτοιμος νὰ καταστρέψῃ τὸ πρῶτον προγεφύρωμα τὸ ὁποῖον ἔχει περιγραφῆ εἰς τὸ πρῶτον κεφάλαιον. Ἐὰν ἄλλοι ἀστυνομικοὶ εἶναι δυνατὸν νὰ τὸν συνδράμουν, εἰς ἐξ αὐτῶν θὰ ἐξετάσῃ ἐν τῷ μεταξὺ τὰ μέλη τῆς οἰκογενείας, τοὺς μάρτυρας καὶ ὅσους ἄλλους δύνανται νὰ βοηθήσουν εἰς τὴν διαλεύκανσιν τῆς ὑποθέσεως.

Λάθη ἅτινα πρέπει νὰ ἀποφεύγωνται.

Κατὰ τὴν πρώτην αὐτὴν φάσιν τῆς ἐρεύνης πρέπει νὰ ἀποφεύγωνται νὰ διαπράττωνται τὰ ἑξῆς λάθη:

1. Δὲν πρέπει νὰ ἀφήσωμεν δακτυλικὰ ἀποτυπώματα, οὔτε νὰ καταστρέφωμεν τὰ ὑπάρχοντα τοιαῦτα. Τὰ δακτυλικὰ ἀποτυπώματα θὰ ἐξετασθοῦν ἀργότερον. Δὲν θὰ ἐπιτραπῇ λοιπὸν νὰ καθ ρισθοῦν ἔπιπλα ἢ ἄλλα ἀντικείμενα διὰ τὴν ἀνεύρεσιν δακτυλικῶν ἀποτυπωμάτων, μέχρις ὅτου ληφθοῦν φωτογραφίαι καὶ ἀπομακρυνθῇ τὸ πτῶμα.

2. Δὲν θὰ καπνίσωμεν, οὔτε θὰ ἐπιτρέψωμεν εἰς ἄλλους νὰ καπνίσουν ἐντὸς τοῦ δωματίου ἢ πλησίον τοῦ πτώματος. Συχνάκ ς τὰ καμμένα τ υρεῖα ἢ τὰ ὑπολείμματα σιγαρέττων καθίστανται σπουδαῖα μαρτυρικὰ στοιχεῖα. Εἰς πολλὰς περιπτώσεις τὰ μαρτυρικὰ ταῦτα στοιχεῖα ἀχρηστεύονται, λόγῳ τῶν ριπτομένων ὑπολειμμάτων σιγαρέττων καὶ πυρείων ὑπὸ τῶν ἀστυνομικῶν.

3. Δὲν θὰ ἐπιτρέπωμεν τὴν φωτογράφησίν μας μετὰ τοῦ πτώματος ἢ μεθ' ἑνὸς συλληφθέντος ὑπόπτου ἀτόμου. Τοῦτο δὲν πρόκειται νὰ μᾶς ὠφελήσῃ εἰς οὐδέν, ἀντιθέτως μάλιστα, ἐνίοτ , τοιαῦτ αι φωτογραφίαι προσκομίζονται εἰς τὸ δικαστήριον καὶ ὡς μαρτυρικὰ στοιχεῖα εἰς βάρος μας.

4. Δὲν θὰ προβαίνωμεν εἰς δηλώσεις πρὸς τοὺς δημοσιογράφους ὡς πρὸς τὸ τί συνέβη ἢ ποῖος εἶναι ὁ ἔνοχος. Εἰδικῶς δὲν πρέπει νὰ λέγωμεν ποτὲ ὅτι γνωρίζομεν ποῖος εἶναι ὁ δολοφόνος καὶ ὅτι θὰ τὸν συλλάβωμεν ἐντὸς βραχυτάτου χρονικοῦ διαστήματος. Μιὰ τοιαύτη δήλωσις πολλάκις ἔχει ὀδυνηρὰς συνεπείας.

Μετακίνησις τοῦ πτώματος.

Ἀφοῦ ἐξετάσῃ τὸ πτῶμα ὁ εἰσαγγελεὺς καὶ διατάξῃ τὴν μεταφοράν του εἰς τὸ νεκροτομεῖον, τὸν λόγον ἔχουν πλέον οἱ εἰδικοὶ τῆς δακτυλοσκοπικῆς ὑπηρεσίας, οἱ ὁποῖοι θὰ ἐξετάσουν μὲ προσοχὴν ὅλα τὰ ἀντικείμενα τὰ ὁποῖα εὑρίσκονται ἐντὸς τοῦ δωματίου ἢ εἰς τὸν πέριξ χῶρον. Ἂν ἐκ πρώτης ὄψεως ἡ αἰτία τοῦ θανάτου φαίνεται νὰ εἶναι τραῦμα διὰ πυροβόλου ὅπλου, καλὸν εἶναι νὰ προστατευθοῦν αἱ χεῖρες τοῦ θύματος, μέχρις ὅτου ἐξετασθῇ ἡ ἐπιδερμὶς των διὰ τὴν ἀνεύρεσιν νιτρικῶν ἁλάτων, πρᾶγμα ὅπερ θὰ γίνῃ εἰς τὸ νεκροτομεῖον. Πρὸς τοῦτο, ἑκάστη χε ρ θὰ τοποθετηθῇ ἐντὸς μιᾶς χαρτοσακκούλας, ἥτις θὰ προσδεθῇ γύρω ἀπὸ τὸν καρπὸν μὲ ἕν σχοινίον. Οὕτως αἱ χεῖρες θὰ προστατευθοῦν μέχρις ὅτου ἐνεργηθῇ ἡ κατάλληλος ἐπιστημονικὴ ἔρευνα.

Ὅταν πρόκειται νὰ ἄρωμεν τὸ πτῶμα διὰ νὰ μ εταφέρωμεν τοῦτο εἰς τὸ νεκροτομεῖον, πρέπει νὰ λάβωμεν ὡρισμένας προφυλάξεις, ἰδίως ὅταν ὁ θάνατος ὀφείλεται εἰς τραύματα διὰ πυροβόλου ὅπλου. Πολλάκις μία σφαῖρα διαπερᾷ τὸ σῶμα καὶ πίπτει ἐλευθέρα ἐντὸς τῶν ἐνδυμάτων, ἀπὸ τὴν ἄλλην πλευράν. Αὕτη θὰ πέσῃ εἰς τὸ ἔδαφος ὅταν μετακινηθῇ τὸ πτῶμα. Τὸ βλῆμα αὐτὸ δυνατὸν νὰ εἶναι τὸ σπουδαιότερον μαρτυρικὸν στοιχεῖον εἰς τὴν διαλεύκανσιν τῆς ὑποθέσεως, πιθανὸν ὅμως νὰ πέσῃ καὶ νὰ χαθῇ, ὅταν δὲν ληφθοῦν αἱ κατάλληλοι προφυλάξεις. Εἰδικῶς τοῦτο συμβαίνει ὅταν τὸ πτῶμα κεῖται ἐπὶ τοῦ ἐδάφους, ἡ δὲ πτῶσις τοῦ βλήματος δὲν προκαλεῖ θόρυβον.

(Συνεχίζεται)

Η ΣΑΤΑΝΙΚΗ ΔΟΛΟΦΩΝΙΑ ΚΑΙ ΛΗΣΤΕΙΑ ΤΟΥ ΠΑΝΑΓ. ΜΩΡΑΪΤΗ ΑΠΟ ΤΟΝ ΤΗΛΕΜΑΧΟ ΜΠΑΣΙΑΚΟ

Ὑπὸ τοῦ Δημοσιογράφου κ. **ΣΠΥΡΟΥ ΛΕΩΤΣΑΚΟΥ**

(Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγούμενο)

Ἐφ' ὅσον ἡ Καταδίωξις δὲν μπόρεσε νὰ βρῆ τὰ ἴχνη τοῦ Τηλεμάχου Μπασιάκου,, θεωρουμένου πιὰ ἀπὸ τὴν ἀνάκρισι ὡς βεβαίου δολοφόνου τοῦ Παναγιώτη Μωραΐτη, μὲ ἐλατήριο τὴ ληστεία τοῦ πλούσιου ἐκείνου ἐμπορευομένου, ὁ ἀνακριτὴς τοῦ Β' τμήματος ἔστειλε τὸ ἔνταλμα συλλήψεως, ποὺ εἶχε βγάλει, καὶ στὸ τότε ὑπουργεῖο Δημοσίας Τάξεως καθὼς εἴπαμε καὶ γιὰ νὰ μπορέση νὰ τὸν συλλάβη καὶ κυρίως γιὰ νὰ παραμπποδίση τὴν ἀποφασισμένη ἀπὸ τὸ νεαρὸ κακοῦργο διαφυγή του στὸ ἐξωτερικό. Καὶ τὸ ὑπουργεῖο, ὕστερα ἀπὸ τὸν πρωτοφανῆ θόρυβο ποὺ ἔκανε ὁ Τύπος ὅλες ἐκεῖνες τὶς ἡμέρες γιὰ τὸ « Ἔγκλημα τῆς Μαλακάσας », ὅπως κακῶς τὸ εἶχε ὀνομάσει, ἔβαλε λυτοὺς καὶ δεμένους γιὰ νὰ τὸν βρῆ. Ἐκινητοποίησε ἕνα σωρὸ ἀξιωματικοὺς σὲ ὅλες τὶς ἐπαρχίες καὶ οἱ λοχαγοὶ Φώγιας, Μπλέτσης καὶ Τζωρτζάκος, ποὺ εἶχαν φθάσει ὡς τὴν Αἰδηψό, βρῆκαν ἴχνη τοῦ Μπασιάκου στοὺς Ὥρεούς καὶ πῆγαν ἐκεῖ καὶ τὸν συνέλαβαν κατὰ τὰ τέλη Μαΐου τοῦ 1924.

Στὸ ἀναμεταξὺ ὁ ἀνακριτὴς Καλποῦζος ἐπάσχιζε νὰ βρῆ τὸ αὐτοκίνητο μὲ τὸ ὁποῖο, ζωντανὸς ἢ πεθαμένος, εἶχε μεταφερθῆ ὁ μακαρίτης ὁ Μωραΐτης ὡς τὴ χαράδρα ἐκείνη τῆς Μαλακάσας, ὅπου βρέθηκε τὸ ἡμισκελετωμένο πτῶμα του. Καὶ μέσα στὰ χίλια περίπου αὐτοκίνητα ποὺ ἦταν τότε στὴν Ἀθήνα ἐζήτησε νὰ βρῆ κανένα ὁδηγὸ συγγενῆ ἢ φίλο τοῦ Μπασιάκου, γιατὶ αὐτὸν κατὰ πᾶσαν πιθανότητα θὰ εἶχε προσλάβει γιὰ συνεργό. Μὰ ὁ Μπασιάκος εἶχε ἕναν ξάδελφο σωφέρ, τὸν Θανάση Μπρατσιώτη καὶ ὁ ἀνακριτὴς διέταξε καὶ τὸν συνέλαβαν, γιατὶ αὐτὸς λίγες μέρες πρὶν ἀγόρασε δικό του αὐτοκίνητο. Τὸν ἔπιασε ἀμέσως τὸ « Εἰδικὸ Ἀπόσπασμα Ἀσφαλείας », ποὺ ἦταν τότε στὴν ὁδὸν Σόλωνος, δηλαδὴ τὸ πρώην Β' Τμῆμα Καταδιώξεως ἢ Μυστικῆς Ἀστυνομίας, ποὺ ἀπησχολεῖτο γιὰ τὰ πολιτικὰ κυρίως ἐγκλήματα καὶ γιὰ τὰ πολὺ πολὺ σοβαρὰ ἀπὸ τὰ κοινά. Ὁ Μπρατσιώτης κατάλαβε ὅτι ἂν σώπαινε θὰ τὴν εἶχε ἄσχημα καὶ ὅτι θὰ ἔμπλεκε σὲ μιὰ ὑπόθεσι ληστείας καὶ φόνου καὶ θὰ κινδύνευε τὸ κεφάλι του καὶ γι' αὐτὸ ἀποφάσισε νὰ μιλήση καὶ νὰ πῆ ὅλη τὴν ἀλήθεια γιὰ νὰ σωθῆ. Καὶ ὅταν τὸν πήγανε στὸν ἀνακριτὴ ἔδωσε ἐπὶ τέλους τὸ συνεκτικὸ δεσμὸ ποὺ ἔλειπε. Γιατὶ ἔλυσε τὸ μυστήριο καὶ τοῦ αὐτοκινήτου καὶ τοῦ συνεργοῦ.

—Νά, εἶπε, θυμᾶμαι πολὺ καλά. Στὶς 18 τοῦ Φλεβάρη ἦλθε καὶ μὲ βρῆκε καὶ μοῦ ζήτησε νὰ πᾶμε μὲ τὸ αὐτοκίνητο ποὺ ὡδηγοῦσα ἐκεῖνο τὸ ἀπόγευμα μιὰ μακρινὴ διαδρομὴ ὡς τὴ Μαλακάσα. Μὰ τὸ αὐτοκίνητο ποὺ ὡδηγοῦσα εἶχε πάθει εὐτυχῶς γιὰ μένα, κάποια βλάβη, καὶ τὸ εἶχα σὲ συνεργεῖο. Τοῦ τὸ εἶπα καὶ ὁ Τηλέμαχος τότε μοῦ εἶπε νὰ βροῦμε κανένα ἀμάξι καὶ νὰ τὸ νοικιάσουμε γιὰ νὰ τὸ ὁδηγήσω ἢ ἐγὼ ἢ ἐκεῖνος. Μοῦ εἶπε ὅτι εἶχε κάποια σπουδαία δουλειὰ μὲ τὸ αὐτοκίνητο. Ἔτσι τὸν πῆγα στὴν πιάτσα τῆς ὁδοῦ Πανεπιστημίου καὶ ἐκεῖ βρήκαμε μιὰ «τσάντλερ», τὴν 717 μιᾶς κυρίας Δαλάκου, ποὺ τὴν ὡδηγοῦσε ἕνας φίλος μου σωφέρ, ὁ Μίμης Παπαδημητρίου. Τοῦ ζήτησα νὰ μοῦ δώση τὸ αὐτοκίνητο νὰ τὸ ὁδηγήσω ἐγώ, ἀλλὰ αὐτὸς δὲν μοῦ τὸ ἐμπιστεύτηκε καὶ ἔτσι μὲ ἔσωσε. Μοῦ εἶχε πῆ ὅτι θὰ φέρναμε κάτι πρόβατα ἀπὸ τὴ Μαλακάσα. Ὁ Παπαδημητρίου δέχτηκε νὰ πάη καὶ πήγανε τὸ ἴδιο ἐκεῖνο τὸ ἀπόγευμα. Μὰ τί ἔγινε ἐκεῖ δὲν ξέρω. Ὁ Μπασιάκος καὶ ὁ Παπαδημητρίου θὰ ξέρουν. Καὶ αὐτοὶ πρέπει νὰ σᾶς ποῦν.

Ὁ Μπασιάκος μετεφέρθη ἀπὸ τοὺς Ὥρεούς καὶ προσήχθη στὸν ἀνακριτὴ Καλποῦζο. Διώρισε δικηγόρους του τοὺς κ. κ. Δημητρίου καὶ Δημήτριο Μπαμπάκο, τὸν

πρώην Ὑπουργὸ συνεργαζομένους τότε, καὶ ἀφοῦ δήλωσε κατηγορηματικὰ καὶ μπροστὰ στὸν κ. ἀνακριτὴ ὅτι εἶναι ἀθῶος καὶ ὅτι ἔχει πέσει θῦμα μοιραίων συμπτώσεων ἄρχισε νὰ ἀπολογῆται. Ἡ ἀπολογία του βάσταξε ὁλόκληρες μέρες καὶ ὁ Μπασιάκος ἀπὸ τὴν ἀρχὴ ὡς τὸ τέλος, ὄχι μόνο τῆς ἀπολογίας του, ὄχι μόνο τῶν διαφόρων διακυμάνσεων τῆς ἀνακρίσεως καὶ τὴν συγκέντρωσι εἰς βάρος του ἕνα σωρὸ νέων στοιχείων, ὄχι μόνο τῆς δίκης του, ἀλλὰ καὶ ὡς τὸ τέλος τῆς ζωῆς του, ὅταν ἐξετελέσθη στὴν ἴδια ἐκείνη χαράδρα τῆς Μαλακάσας, ἐχάραξε τὴν ἴδια τακτική. Βροντοφωνοῦσε πὼς ἦταν ἀπόλυτα ἀθῶος καὶ πὼς ἦταν θῦμα ἀπὸ μοιραῖες καὶ τραγικὲς γι' αὐτὸν συμπτώσεις.

Μὰ μόλις συνελήφθη ὁ Μπασιάκος, ἡ ἀνάκρισις συγκέντρωσε καὶ ἄλλες δύο συντριπτικὲς γι' αὐτὸν ἀποδείξεις. Μετὰ τὴν σύλληψί του ἔγινε καθυστερημένη ἔρευνα ἀπὸ τὸν ἀνακριτὴ στὸ δωμάτιό του καὶ βρέθηκε ἐκεῖ τὸ μαῦρο μπαστούνι τοῦ Μωραΐτη, ποὺ κατεσχέθη σὰν πειστήριο, ἀφοῦ ἡ σπιτονοικοκυρά του κυρία Στεφάνου εἶχε καταθέσει ρητὰ καὶ κατηγορηματικὰ ὅτι τὸ θῦμα, σὰν ἔφυγε λίγο πρὶν ἀπὸ τὶς 3 τὸ ἀπομεσήμερο τῆς 18 Φεβρουαρίου ἀπὸ τὸ δωμάτιό του γιὰ νὰ χαθῆ, κρατοῦσε στὸ ἕνα του τὸ χέρι τὸ δέμα μὲ τὰ χιλιάρικα καὶ στὸ ἄλλο του τὸ μπαστούνι.

Καὶ στὴν ἀπολογία τοῦ Μπασιάκου ὁ ἀνακριτὴς ρώτησε τὸν κατηγορούμενο.

—Πῶς βρέθηκε τὸ μπαστούνι τοῦ Μωραΐτη στὸ δωμάτιό σου;

—Πρὶν ἀπὸ 15 ἡμέρες κάναμε ἀλλαξιὰ μὲ τὸν Παναγιώτη. Τοῦ πῆρα τὸ μπαστούνι καὶ τοῦ ἔδωσα τὸ κεχριμπαρένιο κομπολόϊ μου.

—Μὰ καὶ τὸ κομπολόϊ σου βρέθηκε στὰ πράγματά σου;

Ὁ σατανικὸς Μπασιάκος ὅμως δὲν ἦταν ἀπὸ τοὺς ἀνθρώπους ποὺ τὰ χάνουν τόσο εὔκολα.

—Νά, ξέρετε. Δυὸ μέρες πρὶν χαθῆ ὁ συχωρεμένος ὁ Μωραΐτης τὸ πῆρα ἀπὸ τὰ χέρια του γιὰ νὰ παίξω καὶ ἀφηρημένος τὸ ἔβαλα στὴν τσέπη. Ξέχασα νὰ τοῦ τὸ γυρίσω. Μετὰ χάθηκε ὁ Παναγιώτης καὶ ἔτσι ἔμεινε καὶ τὸ κομπολόϊ σὲ μένα.

Μὰ βρέθηκε καὶ ἄλλη ἀπόδειξις. Δυὸ τρεῖς μέρες πρὶν ἐξαφανισθῆ ὁ Μωραΐτης τόσο ξαφνικὰ εἶχε ἀγοράσει μιὰ μεγάλη ποσότητα ἀπὸ μέλι. Καὶ εἶχε δώσει τὴ φορτωτικὴ στὸ Τηλέμαχο γιὰ νὰ τὸ παραλάβη ἀπὸ τὸν Πειραιᾶ. Καὶ μετὰ τὴν «ἐξαφάνισι» τοῦ Μωραΐτου ὁ Μπασιάκος, ποὺ τὸν εἶχε σκοτώσει καὶ ποὺ ἤξερε ὅτι δὲν μποροῦσε νὰ παρουσιασθῆ ζωντανὸς γιὰ νὰ παραλάβη τὸ μέλι του, τὸ παρέλαβε αὐτὸς μὲ τὴ φορτωτικὴ ποὺ τοῦ εἶχε ἐμπιστευθῆ τὸ θῦμα του, τὸ πούλησε ὕστερα γιὰ λογαριασμό του καὶ κράτησε κι' ἔφαγε τὰ λεπτά. Καὶ ὁ ἀνακριτὴς τὸν ἔπιασε σκαστὸ καὶ σ' αὐτὸ τὸ ζήτημα. Μὰ καὶ πάλι ὁ Μπασιάκος σὰν τὸν ρώτησε νόμισε ὅτι τὰ μπάλωσε καὶ εἶπε:

—Εἶχα ἀνάγκη ἀπὸ λεπτὰ καὶ γι' αὐτὸ κράτησα τὰ λεπτὰ ἀπὸ τὸ μέλι.

—Μὰ πῶς δὲν εἶχες λεπτὰ μιὰ ποὺ ἔγραφες στὸν πατέρα σου καὶ τηλεγραφοῦσες στὴν Ἀργολίδα στὸ ὄνομα τοῦ Μωραΐτη ὅτι ὁ σκοτωμένος σοῦ χρωστοῦσε 18.000 δραχμὲς καὶ τὶς ζητοῦσες βιαστικὰ καὶ γρήγορα;

—Μὰ ὅταν θὰ μὲ πλήρωνε θὰ ξέπεφτα ἀπὸ τὶς 18 χιλιάδες τὰ λεφτὰ ποὺ πῆρα ἀπὸ τὸ μέλι ποὺ πούλησα.

—Ἀλλὰ καὶ στὸ τηλεγράφημά σου καὶ στὴν ἐπιστολὴ γράφεις γιὰ 18.000 δραχμές, παρετήρησε ὁ ἀνακριτής, ὁ ὁποῖος κατάλαβε ὅτι ὁ Μπασιάκος σὰν νὰ μὴ τὸν ἔφθαναν τὰ τόσα λεπτὰ ποὺ κέρδισε ἀπὸ τὴ ληστεία τοῦ Μωραΐτη, κάπου μισὸ ἑκατομμύριο τῆς ἐποχῆς ἐκείνης, δηλαδὴ δυὸ χιλιάδες χρυσὲς λίρες, ξέροντας ὅτι ὁ σκοτωμένος του δὲν μποροῦσε νὰ μιλήση καὶ νὰ διεκδικήση τὰ λεφτά του ἀπὸ τὸ μέλι, πούλησε τὸ μέλι καὶ ἔφαγε τὰ χρήματα. Καὶ ἐνόμιζε ὅτι ἔτρωγε κουτόχορτο ἡ ἀνάκρισις στὴν ὁποία ἔλεγε ὅτι ζητοῦσε τὰ χρήματά του ἐπειδὴ τάχα ἦταν οἰκονομικῶς στενοχωρημένος καὶ γι' αὐτὸ κράτησε καὶ τὰ λεπτὰ ἀπὸ τὸ μέλι, ἀφοῦ με-

τὰ τὸ ἔγκλημα καὶ ἴσα μὲ τὴ σύλληψί του ὁ ἀπένταρος πραγματικὰ πρὶν Μπασιάκος εἶχε ξοδεύσει πάνω ἀπὸ ἑκατὸ χιλιάδες δραχμές.

—Ποῦ ἐκέρδισες ὅλα αὐτὰ τὰ λεπτὰ Μπασιάκο; τὸν ρώτησε καὶ πάλιν ὁ ἀνακριτής. Ποῦ ἐκέρδισες τὰ λεπτὰ ποὺ λὲς ὅτι ἐδάνεισες στὸ Μωραΐτη;

—Μὰ στὸ ἐμπόριο, ἀπάντησεν ὁ κατηγορούμενος.

—Μὰ ἐσὺ ἔλεγες ὅτι εἶσαι πολὺ στενοχωρημένος, ἐπανέλαβε ὁ Καλποῦζος.

—Ναί, ἀλλὰ γιὰ πολλὰ χρήματα. Καὶ ὄχι γιὰ 18 ψωροχιλιάδες ποὺ δάνεισα στὸ Μωραΐτη.

—Πές μας ποῦ ἐκέρδισες αὐτὰ τὰ λεφτά;

—Μά, στὸ ἐμπόριο. Θέλετε νὰ κάτσω νὰ θυμᾶμαι ὕστερα ἀπὸ 2 1/2 μῆνες ποῦ εἶχα κερδίσει μερικὲς ψωροχιλιάδες ποὺ δάνεισα;

Μὰ πρὶν βρεθῆ ὁ Μπρατσιώτης καὶ μαρτυρήση γιὰ τὸ μοιραῖο αὐτοκίνητο, τὴν 717 «τσάντλερ» τῆς κυρίας Δαλάκου, ποὺ εἶχε χρησιμοποιηθῆ γιὰ τὸ ἔγκλημα καὶ ἐνῶ κατεζητεῖτο ὁ ἄγνωστος ἀκόμη σωφὲρ καὶ τὸ ἀγνώστου ἀριθμοῦ αὐτοκίνητο ποὺ εἶχε χρησιμοποιήσει ὁ Μπασιάκος στὴ ληστεία καὶ δολοφονία τοῦ Μωραΐτου, ἕνας σωφέρ, ποὺ φαινότατε πολὺ στενοχωρημένος, παρουσιάστηκε στὸ «Εἰδικὸ Ἀπόσπασμα Ἀσφαλείας» στὴν ὁδὸν Σόλωνος καὶ ζήτησε διαβατήριο ἐπειγόντως γιὰ νὰ φύγη, γιὰ τὸ ἐξωτερικό. Ἦταν ὁ Δημήτρης Παπαδημητρίου 30 χρονῶν, ἀπὸ τὴ Λάρισα, παντρεμμένος καὶ μὲ δυὸ μικρὰ παιδάκια, σωφὲρ ἀπὸ χρόνια στὴ πιάτσα ποὺ μέχρι πρὶν ἕνα μῆνα ὡδηγοῦσε τὸ 717 αὐτοκίνητο «τσάντλερ» τῆς κυρίας Δαλάκου καὶ ποὺ ξαφνικὰ εἶχε παραιτηθῆ ἀπὸ τὴ θέσι του καὶ ζητοῦσε νὰ φύγη γιὰ τὸ ἐξωτερικό. Μολονότι δὲν τὸν ἐβάρυνε τίποτε ἀκριβῶς ἐπειδὴ ἦταν σωφὲρ καὶ ἤθελε νὰ φύγη τὸν ἐθεώρησαν ὕποπτο, τὸν ἔθεσαν ὑπὸ παρακολούθησι καὶ τοῦ ἔβαλαν ἀπὸ κοντὰ τόν, μακαρίτη πιὰ σήμερα, συνταγματάρχη τῆς Χωροφυλακῆς Βασίλη Παπαοικονόμου, ὑπομοίραρχο τότε, καὶ παληὸ τσιράκι τοῦ Μαρούδα, ποὺ παρουσιάστηκε στὸν Παπαδημητρίου σὰν πράκτορας μεταναστεύσεως καὶ ἀνέλαβε νὰ τὸν διευκολύνη γιὰ τὸ διαβατήριό του. Τοῦ ὥρισε ραντεβοῦ στὸ «Μέτς», στὸ παλιὸ ὕποπτο κέντρο ποὺ ἦταν κάτω ἀπὸ τὸν Ἀρδηττό, καὶ ἐκεῖ ἀφοῦ τὸν ψώνισε γιὰ καλά, τὸν ἔπιασε. Γιατὶ αὐτὸς ἦταν πραγματικὰ ἀνακατεμένος στὸ «Ἔγκλημα τῆς Μαλακάσας».

—Ἐπὶ τέλους, θὰ τὰ πῶ ὅλα καὶ θὰ ξαλαφρώσω τὴ συνείδησί μου. Γιατὶ εἶμαι πραγματικὰ ἀθῶος καὶ ἔμπλεξα ἄθελά μου.

Καὶ τὸν ἔφεραν κι' αὐτὸν στὸν ἀνακριτή, ἐνῶ τὴν ἄλλη μέρα ἔφεραν καὶ τὸν Μπρατσιώτη, ποὺ καὶ αὐτὸς τὸν ἐνοχοποίησε καθὼς εἴδαμε. Καὶ ὁ Παπαδημητρίου, χωρὶς κἂν νὰ ζητήση καὶ νὰ λάβη προθεσμία, ἔκανε τὴν «πρώτη» του ἀπολογία καὶ λέω πρώτη γιατὶ ἕως τὸ τέλος ἔκανε πολλές. Καὶ νὰ τί εἶπε στὴν ἀρχή:

—Μὲ τὸν Τηλέμαχο, Μπασιάκο αὐτὸν ποὺ ἔγινε αἰτία τῆς καταστροφῆς μου, γνωριστήκαμε στὰ 1919 στὸν παλιὸ Στρατῶνα, στὴ φυλακή. Ἐγὼ εἶχα καταδικασθῆ γιὰ παράνομη ὁπλοφορία καὶ ὁ Μπασιάκος γιὰ αἰσχροκέρδεια. Ἔκτοτε τὸν ἔβλεπα, ἀλλὰ δὲν εἴχαμε καὶ σχέσεις μαζί. Ἐγὼ βλέπετε ἤμουνα σωφὲρ καὶ αὐτὸς μεγαλοπιανότανε. Τώρα τελευταῖα ἐγὼ δούλευα ὁδηγὸς σὲ ἕνα ἀμάξι «τσάντλερ» τῆς χήρας Δαλάκου ποὺ κάθεται στὴν ὁδὸν Ὁμήρου. Ἐκείνη τὴν ἡμέρα, στὶς 18 τοῦ Φλεβάρη, ἔκανα πιάτσα στὴν ὁδὸν Πανεπιστημίου ὅταν ἦλθε καὶ μὲ βρῆκε ἕνας ἄλλος σωφὲρ ὁ Θανάσης Μπρατσιώτης καὶ μοῦ εἶπε νὰ τοῦ δώσω τὸ ἀμάξι μου νὰ πάη τὸ ἀπόγευμα στὴ Μαλακάσα νὰ φέρουν σφαχτὰ μὲ ἕνα ἐξάδελφό του. Καὶ μοῦ ἔδειξε τὸ Μπασιάκο ποὺ ἦταν μαζί του. Ἐγὼ φυσικὰ ἀρνήθηκα καὶ τότε πρόσεξα ὅτι μαζὶ μὲ τὸν Μπρατσιώτη ἦταν ὁ παληός μου γνώριμος ἀπὸ τὴ φυλακή Τηλέμαχος Μπασιάκος. Τελικὰ δέχθηκα μὲ κάποιο δισταγμό, ὑπὸ τὸν ὅρο νὰ ὁδηγῶ ἐγὼ τὸ ἀμάξι τῆς χήρας, γιατὶ φοβόμουνα νὰ δώσω τὸ τιμόνι ξένου ἀμαξιοῦ σὲ ἄλλους. Τί μοῦ ἦλθε νὰ πάρω ἐκείνη τὴν κούρσα; Γιατί νὰ μὴν ἀφήσω νὰ τὴν πάρη

ένας ἄλλος συνάδελφος στὴ πιάτσα ποὺ μὲ παρακάλαγε νὰ τοῦ ἀφήσω ἐκεινοῦ τὴν κούρσα ποὺ εἶχε ἀνάγκη; Σήμερα θὰ ἤμουνα ἐγὼ ἔξω καὶ δὲν θὰ εἶχα μπλέξει σὲ μιὰ τέτοια ὑπόθεσι...

Καὶ ὁ Παπαδημητρίου ἐξακολούθησε :

—Ὁ Μπασιάκος στὴν ἀρχή, ὅταν ἐπέμεινα νὰ ὁδηγήσω ἐγὼ τ' ἀμάξι ὅπου θὰ πηγαίναμε, μοῦδιασε. Ὕστερα ὅμως δέχτηκε καὶ μοῦ εἶπε στὶς 3 ἡ ὥρα νὰ ἔχω ἕτοιμο τὸ ἀμάξι καὶ γεμᾶτο τὸ ρεζερβουὰρ βενζίνη. Καὶ πραγματικὰ στὶς 3 τὸ ἀπόμεσήμερο ἦλθε στὴν πιάτσα μαζὶ μὲ τὸν Μπρατσιώτη, ποὺ δὲν μπῆκε μέσα, ἀλλά, ἀφοῦ ἄφησε νὰ μπῆ στὸ ἀμάξι ὁ Μπασιάκος, ἔφυγε. Ρώτησα ἀμέσως τὸν Μπασιάκο ποῦ θὰ πᾶμε καὶ αὐτὸς μοῦ εἶπε:

—Τράβα καὶ θὰ σοῦ πῶ.

—Ἔτσι τραβήξαμε τὴν ὁδὸ Προαστίου (σημερινὴ ὁδὸν Ἐμμανουὴλ Μπενάκη) καὶ ἐκεῖ σταματήσαμε γιὰ νὰ μπῆ στὸ ἀμάξι ἕνας παχὺς κύριος ποὺ περίμενε ἐκεῖ. Καὶ ἀπὸ τὴν φωτογραφία τοῦ Παναγιώτη Μωραΐτη, ποὺ εἶδα στὶς ἐφημερίδες νὰ δημοσιεύεται τελευταῖα, κατάλαβα ὅτι ὁ ἐπιβάτης μου ποὺ κάθησε δεξιὰ ἀπὸ τὸν Μπασιάκο στὸ πίσω κάθισμα ἦταν ἐκεῖνος ὁ μακαρίτης. Μοῦ εἶπαν νὰ προχωρήσω στὴν ὁδὸ Ἀριστοτέλους καὶ ὅταν φθάσαμε στὸ τέρμα της ἔκανα δεξιὰ στὴν ὁδὸν Ἁγίου Μελετίου, τὴν ἀνεβήκαμε καὶ πήραμε τὴν ὁδὸ Πατησίων. Περάσαμε τὸ Τατόϊ καὶ τραβήξαμε γιὰ τὴ Μαλακάσα. Λίγο ὅμως μετὰ τὸ εἰκονοστάσι τοῦ Ἁγίου Μερκουρίου μοῦ εἶπανε νὰ σταθῶ. Στάθηκα στὴν κατηφοριὰ καὶ μοῦ εἶπαν νὰ περιμένω ἐκεῖ μέχρι νὰ γυρίσουνε. Τραβήξανε πέρα δεξιὰ ἀπὸ τὸ δρόμο μετὰ στὰ πεῦκα ὁ Μπασιάκος καὶ ὁ Μωραΐτης καὶ ἐγὼ περίμενα, ἀφοῦ εἶχα βάλει πέτρες κάτω ἀπὸ τοὺς τροχοὺς τῆς «τσάντλερ» γιὰ νὰ μὴ κυλίση στὸν κατήφορο. Θὰ περίμενα ἐκεῖ καὶ μιὰ ὥρα καὶ εἶχε ἀρχίσει νὰ σουρουπώνη ὅταν εἶδα νὰ γυρίζη πίσω ὁ Μπασιάκος. Μπῆκε στ' ἀμάξι καὶ μοῦ εἶπε νὰ γυρίσουμε στὴν Ἀθήνα.

—Δὲν θὰ ἔλθη ὁ κύριος ποὺ ἦταν μαζί σας; τὸν ρώτησα.

—Αὐτὸς πῆγε νὰ ψωνίση πρόβατα καὶ θ' ἀργήση νὰ γυρίση.

—Μά, πρέπει νὰ τὸν περιμένουμε, εἶπα. Πῶς θὰ γυρίση ἀπὸ δῶ σ' αὐτὴ τὴν ἐρημιά ;

—Μὰ τότε, προσθέτει ὁ Παπαδημητρίου, βλέπω ξαφνικὰ νὰ βγάζη ὁ Μπασιάκος ἀπὸ τὴν τσέπη τοῦ παλτοῦ του ἕνα πιστόλι καὶ προτείνοντάς το σὲ μένα μοῦ εἶπε:

—Τράβα ρὲ καὶ μὴ βγάλης ἄχνα γιατὶ σὲ σκότωσα.

Καὶ ὁ Παπαδημητρίου ἐξακολούθησε:

—Μὲ τράβηξε καμμιὰ πεντακοσαριὰ μέτρα ἀπὸ τὸ δρόμο καὶ ὅταν φθάσαμε μέσα σὲ μιὰ χαράδρα εἶδα ἐκεῖ ὅτι εἶχε σκοτώσει τὸν μακαρίτη Μωραΐτη καὶ εἶχε σκεπάσει τὸ κορμί του μὲ πέτρες. Ἄρχισα νὰ τρέμω. Καὶ τότε ὁ Μπασιάκος ἔβγαλε τὸ λουρί του καὶ μ' ἔδεσε σφικτὰ σὲ ἕνα πεῦκο. Ὕστερα στάθηκε μπροστά μου κρατώντας τὸ πιστόλι ἀπάνω μου καὶ μὲ ρώτησε:

—Ἔχεις παιδιά;

—Ἔχω δύο Τηλέμαχε, τοῦ ἀπάντησα.

—Ἄντε σοῦ χαρίζω τὴ ζωή. Μὰ μὴ βγάλης ἄχνα ἀπὸ τὸ στόμα σου γιατὶ ἂν ἐγὼ πάω φυλακὴ ἐξ αἰτίας σου ἔχω ἀνθρώπους μου νὰ βάλω νὰ σὲ κυνηγήσουν καὶ νὰ σὲ σκοτώσουν.

—Μετὰ γυρίσαμε στὴν Ἀθήνα. Ἐγὼ ἔτρεμα. Ὁ Μπασιάκος εἶχε καθίσει δίπλα μου. Φθάσαμε γύρω στὶς 7 ἡ ὥρα τὸ βράδυ. Μοῦ εἶπε καὶ σταμάτησα στὴν ὁδὸ Φειδίου. Καὶ ἔφυγε. Πρὶν φύγη ὅμως μοῦ πέταξε 240 δραχμὲς γιὰ τὸ ἀγώγι.

—Καλὰ δὲν σὲ ρώτησε γιατὶ πῆγες ἐκεῖ καὶ ἔκανε τὸ φονικό; τὸν ρώτησε ὁ ἀνακριτὴς Καλποῦζος.

—Μοῦ εἶπε ὁ Μπασιάκος ὅτι ὁ Μωραΐτης τοῦ εἶχε ἀτιμάσει τὴν ἀδελφή.

—Ἄς εἶναι. Αὐτὸ δὲν εἶχε γίνει παρατήρησε ὁ ἀνακριτής. Δὲν μοῦ λὲς πρόσεξες ἂν ὁ Μωραΐτης κρατοῦσε κανένα δέμα καὶ τὸ εἶχε μετὰ ὁ Μπασιάκος ὅταν γυρίζατε;

—Δὲν θυμᾶμαι, ἀπάντησε ὁ σωφέρ.

Ὁ σωφὲρ εἶχε ἐξετασθῆ τὸ πρῶτο ἐνόρκως, ἀλλ' ἀφοῦ συνελήφθη καὶ ὁ Μπρατσιώτης καὶ ἐπεβεβαίωσε πλήρως τὴν κατάθεσι τοῦ Παπαδημητρίου, λέγοντας ὅτι πράγματι αὐτὸς εἶχε συστήσει στὸν Μπασιάκο σωφὲρ γιὰ νὰ νοικιάση τὸ αὐτοκίνητο τοῦ τελευταίου, μὴ φανταζόμενος ὅτι ἐπρόκειτο γιὰ ἔγκλημα, ὁ ἀνακριτὴς ἀπήγγειλε καὶ κατὰ τῶν δύο κατηγορία. Κατὰ τοῦ πρώτου ἐπὶ συναυτουργία σὲ λῃστεία μετὰ φόνου καὶ κατὰ τοῦ δευτέρου γι' ἁπλῆ συνέργεια. Καὶ ὁ Παπαδημητρίου ἀπολογηθεὶς μὲ τὸν συνήγορό του Μιχάλη Παυλόπουλο, ὀνομαστὸ τότε ποινικολόγο, στὴν ἀπολογία του ἐπανέλαβε ὅσα καὶ στὴν κατάθεσί του. Καὶ αὐτὴ ἦταν ἡ ὑπ' ἀριθ. 2 ἐπίσημη πιὰ ἀπολογία του.

Ἐν τῷ μεταξὺ μέρες ὁλόκληρες στὸ ἀνακριτικὸ γραφεῖο συνεχιζόταν καὶ ἡ ἀπολογία τοῦ Μπασιάκου καὶ ἡ κατ' ἀντιπαράστασιν ἐξέτασις μὲ τοὺς συγκατηγορουμένους του, τὸν Παπαδημητρίου καὶ τὸν Μπρατσιώτη. Καὶ πάντα ἡ ἄρνησις τοῦ Μπασιάκου νὰ ὁμολογήση καὶ τὰ ὀφθαλμοφανῆ πράγματα. Ὅλα ὅσα ἔλεγαν ὁ Μπρατσιώτης καὶ ὁ Παπαδημητρίου, ποὺ τὰ ἐπεβεβαίωναν πιὰ καὶ οἱ ἄλλοι σωφὲρ καὶ τὰ γκαρσόνια τοῦ «Ἀθηναϊκοῦ ζαχαροπλαστείου», ὅπου εἶχαν συναντηθῆ στὶς 3 μ.μ. ὁ δράστης καὶ τὸ θῦμα καὶ ἡ σπιτονοικοκυρὰ τοῦ Μωραΐτη κυρία Στεφάνου, ὅλα ἦταν ψέματα. Ἦταν σατανικὲς συμπτώσεις. Τὸ ἔγκλημα τὸ εἶχε κάνει ἄλλος ἄγνωστος καὶ ὁ Παπαδημητρίου καὶ ὁ Μπρατσιώτης τὸν συκοφαντοῦσαν γιὰ νὰ ἀποσπάσουν χρήματα ἀπὸ τὸν πατέρα τοῦ Μπασιάκου. Ὁ Μπασιάκος ἐβροντοφωνοῦσε ὅτι εἶναι ἀθῶος, ἀλλὰ δὲν μπόρεσε νὰ πείση οὔτε τὸν εἰσαγγελέα, τὸν μακαρίτη Πίκουλα, οὔτε τὸν ἀνακριτὴ Καλποῦζο, ποὺ ἐπροφυλάκισαν καὶ αὐτὸν καὶ τὸν Παπαδημητρίου, ἐνῶ τὸν Μπρατσιώτη ἔκριναν προσωρινῶς ἀπολυτέο.

Μὰ ὁ ἀνακριτὴς δὲν ἔμενε εὐχαριστημένος ἀκόμη. Ἡ ἀνάκρισίς του παρουσίαζε ἕνα σωρὸ κενά. Δὲν μποροῦσε νὰ καταλάβη πῶς ἦταν δυνατὸν ὁ Μωραΐτης, ποὺ ἦταν καχύποπτος τόσο καὶ ποὺ φοβόταν μήπως τὸν μπλέξει ὁ Μπασιάκος, νὰ τὸν ἀκολουθήση μ' ἕνα αὐτοκίνητο καὶ μὲ μισὸ ἑκατομμύριο στὴν τσέπη γιὰ νὰ πάρη πρόβατα. Γεμᾶτο τὸ αὐτοκίνητο ἐκείνη τὴν ἐποχὴ ἀπὸ πρόβατα δὲν θὰ ἔπιανε πάρα πάνω ἀπὸ χίλιες δραχμὲς σφάγια. Μήπως τὸν ἔβαλε σὲ αὐτοκίνητο μὲ κάποια ἄλλη ἀφορμή; Μήπως, ὅπως εἶχε πῆ τὸ θῦμα, τὸν εἶχε πείσει ὅτι θὰ ἔκλειναν τὴ δουλειὰ μὲ τὸν ἀνύπαρκτο ἰδιαίτερο τοῦ τότε ὑπουργοῦ τῆς Γεωργίας Σταμούλη καὶ τὸ ἔγκλημα εἶχε γίνει κάπου μέσα στὴν Ἀθήνα καὶ ὄχι στὴν Μαλακάσα; Ἐνῶ μιὰ ἐπισταμένη ἐξέτασις τοῦ αὐτοκινήτου «τσάντλερ» θὰ ἔλυε ἀμέσως τὸ ζήτημα, ὁ ἀνακριτὴς οὔτε κατέσχε ἀμέσως, οὔτε διέταξε τὴν ἐξέτασι τοῦ αὐτοκινήτου γιὰ λεκέδες αἵματος. Ἔκανε ὅμως κάτι ἄλλο. Προέβη σὲ ἀναπαράστασι τοῦ «Ἐγκλήματος τῆς Μαλακάσας», ποὺ ἔγινε τὴν Παρασκευὴ 20 Ἰουνίου 1924. Σ' αὐτὴν ἔλαβαν μέρος ὁ ἀνακριτὴς Καλποῦζος μὲ τὸ γραμματέα του Τσούκα, ὁ ἀντεισαγγελεὺς Μπενέκος, ὁ τότε ταγματάρχης Γκῖνος, διοικητὴς τοῦ Εἰδικοῦ Ἀποσπάσματος Ἀσφαλείας καὶ μετὰ Στρατηγὸς-Ἀρχηγὸς τῆς Χωροφυλακῆς μὲ τὸν τότε ὑπομοίραρχο Παπαοικονόμου, οἱ δυὸ ὡς τότε κατηγορούμενοι, Μπασιάκος καὶ Παπαδημητρίου καὶ οἱ συνήγοροί των. Ξεκίνησαν ἀπὸ δῶ μὲ τὴν «τσάντλερ» τῆς Δαλάκου καὶ μὲ ἄλλα αὐτοκίνητα στὶς 3 τὴ νύχτα καὶ ἔφθασαν στὴ Μαλακάσα τὰ χαράματα. Στάθηκαν στὸ εἰκονοστάσι τοῦ Ἁγίου Μερκουρίου, ἐπάνω στὴν πρώτη στροφὴ τοῦ δρόμου, καὶ οἱ δυὸ κατηγορούμενοι προχώρησαν μαζὶ δεμένοι μὲ χειροπέδες. Σταμάτησαν σὲ μιὰ κατηφοριὰ καὶ ἐκεῖ ὁ Παπαδημητρίου εἶπε πὼς στάθηκε καὶ περίμενε μὲ τὸ αὐτοκίνητο. Μετὰ εἶπε ὅτι ἐκεῖ ποὺ περίμενε τοῦ φάνηκε ὅτι ἄκουσε δυὸ πιστολιὲς ἀπὸ μακρυά, πὼς ἦλθε ὕστερα μόνος ὁ Μπασιάκος καὶ τοῦ εἶπε ὅτι ὁ Μωραΐτης πάει γιὰ πρόβατα καὶ πὼς ὅταν ὁ σωφὲρ εἶπε νὰ τὸν περιμένουν

τοῦ ἔβγαλε τὸ πιστόλι, πὼς μὲ τὴν ἀπειλὴ αὐτοῦ τὸν πῆγε στὴ χαράδρα, πὼς ἐκεῖ εἶδε τὸ πτῶμα τοῦ σκοτωμένου πιὰ Μωραΐτη σκεπασμένο μὲ πέτρες, πὼς ὕστερα ἔδεσε μὲ τὸ λουρί του τὸν Παπαδημητρίου σ' ἕνα πεῦκο καὶ πὼς ὕστερα τὸν ἔλυσε καὶ γυρίσανε στὴν 'Αθήνα, ἀφοῦ τοῦ εἶπε ὅτι θὰ τὸν σκότωνε ἂν ἔλεγε τίποτε γιὰ τὸ ἔγκλημα.

—Εἶναι ἀλήθεια ὅλα αὐτὰ Μπασιάκο; τὸν ρώτησε ὁ ἀνακριτής.

—Σᾶς εἶπα ὅτι ὅλα ἀπὸ τὴ μιὰ ἄκρη ὡς τὴν ἄλλη εἶναι ψέματα, ἀπήντησε μὲ ὕφος προπετὲς ὁ Μπασιάκος.

—Δὲν ξανᾶλθες ἐδῶ σ' αὐτὸ τὸ μέρος;

—Ναί, ἔχω ξανάρθει. Πέρυσι τὸ Πάσχα ποὺ ψήσαμε ἀρνί.

—Ἄρα ἤξερες τὸ μέρος, συνεπέρανε ὁ ἀνακριτής.

'Εκείνη τὴ στιγμὴ παρενέβη ὁ Παπαδημητρίου καὶ εἶπε.

—Βρὲ Μπασιάκο... Ἔλα ὁμολόγησε ὅπως κι' ἐγώ. 'Εδῶ σ' αὐτὸ τὸ πεῦκο δὲν μ' ἔδεσες μὲ τὸ λουρί σου καὶ δὲν μοῦ ἔβαλες τὸ πιστόλι στὸ κεφάλι; Μοῦ φαίνεται σὰν νὰ εἶναι τώρα.

'Ο Μπασιάκος, ὁ ὁποῖος γιὰ μιὰ στιγμὴ ὅταν εἶχε φθάσει ἡ συνοδεία στὴ μοιραία χαράδρα καὶ ἀντίκρυσε τὶς πέτρες μὲ τὰ πτωματικὰ ὑγρὰ ποὺ σκέπαζαν τὸ πτῶμα τοῦ σκοτωμένου εἶχε γίνει κίτρινος σὰν τὸ φλωρί, βρῆκε γιὰ μιὰ στιγμὴ πάλι τὴν ψυχραιμία του καὶ μ' ἕνα πικρὸ καὶ εἰρωνικὸ χαμόγελο εἶπε:

—Κύριε ἀνακριτά. Ρωτῆστε ὅλους τοὺς συγγενεῖς τοῦ μακαρίτη ἂν ὁ Μωραΐτης ἦταν ἄνθρωπος ποὺ μποροῦσε νὰ τὸν παρασύρη κανένας ὄχι σ' αὐτὴ τὴν ἐρημιά, ἀλλὰ καὶ ἔξω ἀπὸ τὴν πόλι. Καὶ ἕνα ἄλλο. Βρὲ Παπαδημητρίου, δὲν ντρέπεσαι νὰ λὲς αὐτὰ τὰ ψέματα; Πῶς ἐγώ, ποὺ εἶμαι ἕνα παιδάριο, ἕνα νιάνιαρο μπροστά σου, μποροῦσα νὰ δέσω ἐσένα, κοντζὰμ μαγκλαρά, μὲ τὸ λουρί μου σ' αὐτὸ τὸ πεῦκο;

Πραγματικὰ τὸ πεῦκο ποὺ ὑπέδειξε ὁ Παπαδημητρίου εἶχε πολὺ χαμηλὰ κλαριὰ καὶ ἦταν ἀδύνατο σ' αὐτὸ νὰ δεθῆ ὁ σωφέρ, ὁ ὁποῖος ἄρχισε νὰ λέη ὅτι ἔσκυψε λίγο γιὰ νὰ μπορέση νὰ τὸν δέση ὁ Μπασιάκος. Μὰ καὶ κάτι ἄλλο ἀκόμα δὲν πῆγε καλὰ στὴν ἀναπαράστασι. Ἕνας χωροφύλακας ἐπυροβόλησε στὴ μοιραία χαράδρα, μὰ οἱ πυροβολισμοὶ δὲν ἀκούστηκαν κἂν στὸ δρόμο. Ὕστερα πάλι ἔρριξαν πιστολιὲς ἀπὸ τὸ δρόμο καὶ μόλις σᾶν ὑπόκωφοι κρότοι ἀκούστηκαν στὴ χαράδρα. Ἄρα κάπου ἀλλοῦ εἶχε γίνει τὸ ἔγκλημα. Μὰ ἡ ἀναπαράστασις ἦταν ἀναγκαία καὶ γιὰ κάτι ἄλλο ἀκόμα. Γιατὶ ἀποδείχθηκε ὅτι καὶ οἱ δυὸ αὐτοψίες καὶ ἔρευνες στὸ μέρος ποὺ ἀνευρέθη τὸ πτῶμα δὲν εἶχαν γίνει μὲ προσοχή, γιατὶ στὴν ἀναπαράστασι βρέθηκαν ἕνα ζευγάρι γάντια Νο 7 3/4, μιὰ ἐφημερίδα μὲ ἡμερομηνία 18 Σεπτεμβρίου, τὴν ἡμέρα τῆς ἐξαφανίσεως τοῦ Μωραΐτη, ἕνα ἄσπρο μαντήλι μὲ ξερὸ αἷμα, ἕνα κομμάτι τσόχα ἀπὸ τὸ παλτὸ τοῦ θύματος καὶ μιὰ ἀπόδειξις ἀγορᾶς βενζίνης. Τὰ γάντια δὲν φαινόντουσαν νὰ ἀνῆκαν στὸ Μωραΐτη ποὺ ἦταν παχύς.

Μὰ ὅταν ἔφευγαν ὅλοι τους ἀπὸ τὴν ἀναπαράστασι ὁ Παπαδημητρίου, ποὺ εἶχε πεισμώσει μὲ τὴν ἄρνησι τοῦ Μπασιάκου νὰ ὁμολογήση τὴν ἐνοχή του καὶ τὴν προσπάθεια ποὺ κατέβαλε νὰ μπλέξη ἐκεῖνον μονάχα, ἐγύρισε καὶ εἶπε, καθὼς τὸν ἔβαζαν μὲ τὸν Μπασιάκο στὸ αὐτοκίνητο οἱ χωροφύλακες.

—Ἔνοια σας κ. ἀνακριτά. Θὰ τὰ ποῦμε σὲ λίγες μέρες. Ἔχω νὰ κάνω καταπληκτικὲς ἀποκαλύψεις.

Καὶ πραγματικὰ ὁ Παπαδημητρίου ἐφώναξε στὴν Παλιὰ Στρατῶνα, ποὺ εἶχε προφυλακισθῆ, τὸν συνήγορό του, τὸν μακαρίτη Μῆτσο Σκουρτσῆ, γιατὶ ὁ ἐπίσης μακαρίτης ποινικολόγος Μιχάλης Παυλόπουλος τὸν εἶχε ἐγκαταλείψει. Καὶ μπροστὰ στὸ διευθυντὴ τῶν φυλακῶν, ὑπέργηρο φίλο μου κ. 'Απόστολο Νίκου, μόλις εἶδε τὸν συνήγορό του νὰ μπαίνη ἔπεσε γονατιστὸς καὶ φίλησε τὰ πόδια τοῦ Σκουρτσῆ, λέγοντας μὲ κλάμματα στὰ μάτια :

—Εἶπα ψέματα... Φοβόμουνα γιατὶ εἶμαι ἀθῶος... Ἄδικα μὲ μπλέξανε. Τώ-

ρα θὰ τὰ πῶ ὅλα. Πέστε στὸν κ. ἀνακριτὴ νὰ μὲ ξανακαλέση... Γιατὶ τὸ ἔγκλημα ἔγινε μέσα στὸ αὐτοκίνητό μου.

Καὶ πραγματικὰ ὅταν σὲ λίγο ὁ ἀνακριτὴς Καλποῦζος ἐκάλεσε σὲ συμπληρωματικὴ ἀπολογία τὸν ὁδηγὸ τῆς μοιραίας «τσάντλερ» αὐτὸς ἔκανε τὴν ὑπ' ἀριθ. 3 ἀπολογία του καὶ εἶπε :

—Ἀφοῦ εἴχαμε συμφωνήσει μπροστὰ στὸ Μπρατσιώτη τὸ πρωὶ μὲ τὸν Μπασιάκο, ὅπως εἶπα στὴν ἄλλη κατάθεσι καὶ στὴν ἀπολογία μου, νὰ πᾶμε τὸ ἀπόγευμα σὲ μιὰ μακρινὴ κούρσα, κατὰ τὶς 3 τὸ ἀπομεσήμερο ἦλθε μπροστὰ στὸ κινηματογράφο «Πάνθεον» ὅπου κάνω πιάτσα καὶ μὲ πῆρε ὁ Μπασιάκος. Κάθησε μέσα στ' ἀμάξι καὶ μοῦ εἶπε καὶ πήγαμε στὸ ζαχαροπλαστεῖο «Ἀθηναϊκὸν» στὴν ὁδὸ Σταδίου. Ἐκεῖ μπῆκε ὁ μακαρίτης ὁ Μωραΐτης ποὺ κάθησε δεξιὰ ἔχοντας ἀριστερὰ τὸν Μπασιάκο.

—Κατὰ ποῦ νὰ τραβήξω; ρώτησα.

—Πάρε τὴν ὁδὸ Ἀριστοτέλους καὶ θὰ σοῦ ποῦμε, εἶπε ὁ Μπασιάκος.

—Πραγματικὰ πήραμε τὴν ὁδὸ Ἀριστοτέλους καὶ ὅταν πλησιάζαμε πρὸς τὸ τέρμα ἄκουσα δυὸ κρότους. Ἐνόμισα ὅτι θὰ ἦταν ἀπὸ τὴν ἐξάτμισι τοῦ αὐτοκινήτου καὶ ὅτι ἦταν κάπως ἀλλοιώτικος ὁ κρότος γιατὶ τὸ ἀμάξι ἦταν ἀνοικτὸ καὶ ἐπειδὴ ἔκανε κρύο φοβερό, εἶχα βάλει τὴν κουκούλα καὶ τὶς μπάντες γιὰ τὸ χειμῶνα. Ἀλλὰ ἐπειδὴ ἐφθάναμε πιὰ στὸ τέρμα καὶ δὲν ἔπαιρνα διαταγὴ νὰ γυρίσω, γύρισα καὶ τί νὰ δῶ; Στὸ βάθος τοῦ αὐτοκινήτου νεκρὸ τὸ Μωραΐτη μὲ τραῦμα στὸ κεφάλι καὶ αἵματα πλημμυρισμένο τὸ ἀμάξι. Θέλησα νὰ σταματήσω. Ἀλλὰ τότε ὁ Μπασιάκος, προτείνοντάς μου τὸ πιστόλι, μοῦ εἶπε:

—Τράβα γρήγορα, γιατὶ διαφορετικὰ θὰ σὲ σκοτώσω.

—Ποῦ θὰ πᾶμε; τὸν ρώτησα κατατρομαγμένος.

—Στὴ Μαλακάσα, μὲ διέταξε.

Ἐξιστόρησε κατόπιν στὴν τρίτη ἀπολογία του ὅτι στὴ Μαλακάσα ὁ Μπασιάκος, τοῦ εἶχε πῆ ὅτι σκότωσε τὸ Μωραΐτη γιὰ λόγους τιμῆς καὶ ὅτι ἂν αὐτὸς μαρτυροῦσε γιὰ τὸ ἔγκλημα θὰ τὸν σκότωνε ἢ ὁ ἴδιος ἢ μὲ ἀνθρώπους του. Ἐκεῖ τὸν ὑπεχρέωσε νὰ κατεβάσουν ἀπὸ τὸ αὐτοκίνητο τὸ πτῶμα καὶ νὰ τὸ κουβαλήσουν πέρα στὴ χαράδρα, ὅπου τὸ σκέπασαν μὲ πέτρες καὶ ἔφυγαν. Ἐπέμενε ὅτι δὲν εἶδε ἂν ὁ Μωραΐτης εἶχε δέμα στὰ χέρια του καὶ ἂν μετὰ τὸ ἔγκλημα τὸ κρατοῦσε ὁ Μπασιάκος. Προσέθεσε μόνο ὅτι ὅταν ἔφυγε ὁ Μπασιάκος καὶ τὸν παράτησε στὴν ὁδὸν Φειδίου εἶδε δυὸ τρύπες στὴ δεξιὰ πάντα τοῦ αὐτοκινήτου, ὅτι τὰ καθίσματα μέσα ἦταν πλημμυρισμένα στὸ αἷμα.

Ἀλλὰ θὰ συνεχίσουμε τὴν ὑπ' ἀριθ. 3 ἀπολογία τοῦ Παπαδημητρίου καὶ στὸ προσεχές.

(Συνεχίζεται)

Τὰ «ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΑ ΧΡΟΝΙΚΑ», μὲ τὴν πλουσίαν ἐπιστημονικὴν καὶ ἐγκυκλοπαιδικὴν ὕλην των, κατέστησαν ὁ ἀπαραίτητος σύντροφος τῶν ἀστυνομικῶν, οἱ ὁποῖοι ἐνδιαφέρονται διὰ τὴν πρόοδον αὐτῶν.

Η ΙΣΤΟΡΙΑ ΤΟΥ ΕΦ·ΜΠΙ·ΑΪ

Ἐκ τοῦ βιβλίου τοῦ Ἀμερικανοῦ συγγραφέως Ντὸν Χουάιτχεντ «Ἡ ἱστορία τοῦ F.B.I.», κατὰ μετάφρασιν Ἀστυφύλακος κ. **ΑΝΑΣΤΑΣΙΟΥ ΒΟΓΙΑΤΖΗ**

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

Τὶς φῆμες ὅμως τοῦ Ἰουνίου τὶς διέψευσε ὁ Ἰούλιος. Ὁ πρόεδρος Ροῦζβελτ ἀντὶ νὰ ἐξαφανίσῃ τὸν Χοῦβερ, ὄχι μόνο τὸν διετήρησε, ἀλλὰ κατέληξε στὴν ἀπόφασι νὰ τοῦ ἀναθέσῃ καὶ τὴν Ὑπηρεσία Διώξεως Οἰνοπνευματωδῶν. Ἡ τελευταία αὐτὴ ὑπηρεσία ὑπήγετο στὸ ὑπουργεῖο Δικαιοσύνης ἀπὸ τὸ 1930, ἀλλὰ δροῦσε τελείως ἀνεξάρτητα ἀπὸ τὸ F.B.I.

Τὴν 10 Ἰουλίου 1933, ὁ πρόεδρος Ροῦζβελτ ἐξέδωσε διαταγὴ βάσει τῆς ὁποίας οἱ δύο ὑπηρεσίες, τῆς Διώξεως Οἰνοπνευματωδῶν καὶ τοῦ Γραφείου Ἐρευνῶν, θὰ ἐνεσωματοῦντο σὲ μιὰ ὑπηρεσία.

Ὁ Χοῦβερ τρομοκρατήθηκε ἀπὸ τὴν ἰδέα αὐτὴ τῆς ἑνοποιήσεως, ἡ ὁποία θὰ ἐσήμαινε διάλυσι τοῦ F.B.I. Ἡ Ὑπηρεσία Διώξεως Οἰνοπνευματωδῶν ἦταν μιὰ ὑπηρεσία μὲ χαλαρὰ συνοχὴ καὶ τὸ παρελθόν της ἦταν κηλιδωμένο μὲ δωροδοκίες, παρανομίες καὶ ἀντικανότητες. Ἀπὸ τὸ ἄλλο μέρος ὁ Χοῦβερ εἶχε ἐργασθῆ ἐπὶ ἐννέα χρόνια γιὰ νὰ ὀργανώσῃ τὴν ὑπηρεσία τοῦ F.B.I., νὰ ἐκπαιδεύσῃ τοὺς ὑπαλλήλους του στὴ δίωξι τοῦ ἐγκλήματος μὲ ἐπιστημονικὲς μεθόδους καὶ νὰ διατηρήσῃ τὴν ὑπηρεσία του μακριὰ ἀπὸ κάθε σκάνδαλο. Ἦταν πεπεισμένος ὅτι ἐὰν οἱ 326 ὑπάλληλοι τοῦ F.B.I. συνεχωνεύοντο μὲ τοὺς 1.200 ὑπαλλήλους τῆς Ὑπηρεσίας Διώξεως Οἰνοπνευματωδῶν, ὁ χαρακτήρας καὶ ἡ μορφὴ τοῦ F.B.I. θὰ ἐξηφανίζοντο καὶ ἡ πολυετὴς καὶ ἐπίπονος ἐργασία του θὰ πήγαινε χαμένη.

Ὁ Χοῦβερ ἀνέλυσε τὸ ζήτημα αὐτὸ στὸν ὑπουργὸ Δικαιοσύνης, Χόμερ Κάμμινγκς. Τοῦ ἐξέθεσε τοὺς φόβους του καὶ εἰσηγήθηκε ὅπως τὸ F.B.I. παραμείνῃ ἀνεξάρτητο ἀπὸ τὴν Ὑπηρεσία Διώξεως Οἰνοπνευματωδῶν, ἐφ' ὅσον δὲν ἐφαρμόζοταν αὐστηρὸς ἔλεγχος καὶ πειθαρχία καὶ στὴν ὑπηρεσία αὐτή. Ἰσχυρίσθηκε ὅτι ἦταν δυνατὸν νὰ ἐργάζωνται καὶ οἱ δύο ὑπηρεσίες χωρισμένες, ἐφ' ὅσον ἀνῆκαν στὸ ἴδιο ὑπουργεῖο.

Σ' ἕνα ὑπόμνημά του πρὸς τὸν Κάμμινγκς, ὁ Χοῦβερ παρέθετε καὶ τὰ ἑξῆς :

« ...Ἡ Ὑπηρεσία Διώξεως Οἰνοπνευματωδῶν λόγω τῆς καταργήσεως τοῦ 18ου νομοσχεδίου, θὰ μειωθῆ σὲ ἔκτασιν καὶ σπουδαιότητα... Καὶ μὲ τὴν κατάργησιν αὐτὴν δὲν θὰ ὑφίσταται ἡ ἀνάγκη τῆς διατηρήσεως ἀνακριτικῆς ὑπηρεσίας, ὅπως εἶναι τὸ Γραφεῖον Ἐρευνῶν... »

Ὁ Χοῦβερ εἰσηγήθηκε ὅπως τὰ γραφεῖα Διώξεως Οἰνοπνευματωδῶν ἐλαττωθοῦν ἀμέσως ἀπὸ 105 σὲ 23 καὶ ἡ διοίκησις τῆς ὑπηρεσίας αὐτῆς ἀνατεθῆ σ' ἕνα διευθυντή, ὁ ὁποῖος θὰ εἶναι ὑπεύθυνος διὰ τὴν διεξαγωγὴν τῆς ὑπηρεσίας καὶ τοῦ προσωπικοῦ.

Ὁ Χοῦβερ ἐπέτυχε τὴν ἔγκρισιν τῶν προτάσεών του, ποὺ ἴσως ἦταν ἡ σπουδαιοτέρα ἐπιτυχία του ἀπὸ τὸ 1924, ἀπὸ τότε ποὺ διοικοῦσε τὸ F.B.I. Ὁ ὑπουργὸς Δικαιοσύνης ἐνέκρινε τὸ σχέδιο περὶ ὀργανώσεως καὶ διατηρήσεως τοῦ F.B.I. ὡς ξεχωριστῆς ὑπηρεσίας. Ὁ Χοῦβερ ἀνεκοίνωσε στοὺς ὑπαλλήλους του τὴν ὑπουργικὴ αὐτὴ ἀπόφασι καὶ τοὺς συνέστησε ὅπως μὴ ἀσχολοῦνται μὲ ὑποθέσεις οἰνοπνευματωδῶν, ποὺ παρέμειναν στὴν ἁρμοδιότητα τῆς Ὑπηρεσίας Διώξεως Οἰνοπνευματωδῶν. Τοὺς ἐτόνισε ὅτι ἐπιθυμοῦσε ὁ διαχωρισμὸς αὐτὸς τῶν ὑπηρεσιῶν νὰ εἶναι φυσικὸς καὶ πνευματικός.

Ἡ ἐποχὴ αὐτὴ—ἀρχὲς τοῦ 1930—ἦταν πολὺ ταραχώδης γιὰ τὸ F.B.I. καὶ ὁλόκληρος ἡ Ἀμερικὴ διείπετο ἀπὸ ἕνα πνεῦμα ἀποθαρρύνσεως.

Ἀνταρσία κατὰ τοῦ ἐγκλήματος

Μιὰ ἀπαγωγὴ μετὰ δολοφονίας στὴν Νιοὺ Τζέρσεϋ, μιὰ γκαγκστερικὴ δολοφονία στὸ Μισούρι, καὶ μιὰ ἀπαγωγὴ στὴν Ὀκλαχόμα, ἦσαν τὰ ἐγκλήματα ποὺ συνετάραξαν τὴν Ἀμερικὴ κατὰ τὴν περίοδο 1932-1933. Ὕστερα ἀπὸ πολλὲς ἀντιδράσεις, ἀνετέθη στὸ F.B.I. νὰ διεξαγάγη ἕνα παράξενο κλεφτοπόλεμο ἐναντίον τῶν ἐξωπλισμένων δυνάμεων τοῦ ὑποκόσμου.

Κατὰ τὴν περίοδο 1920-1930 ὁ περισσότερος πληθυσμὸς τῆς Ἀμερικῆς παρακολουθοῦσε μὲ κάποια ἀδιαφορία τὴν ἀνάπτυξι τοῦ γκαγκστερισμοῦ. Αὐτοὶ οἱ ἄνθρωποι, ποὺ εἶναι ὠργανωμένοι σὲ διάφορες σπεῖρες-ἐσκέπτετο ὁ πολὺς κόσμος— δὲν ἦσαν χειρότεροι ἀπὸ τοὺς κοινοὺς κλέπτες καὶ τοὺς ἀπατεῶνες ποὺ ἐξαγόραζαν τὶς ὁμοσπονδιακὲς καὶ τοπικὲς ἀρχές. Ἡ μόνη διαφορὰ συνίστατο στὸ ὅτι ἡ μιὰ κατηγορία χρησιμοποιοῦσε ὅπλα, ἐνῶ ἡ ἄλλη δὲν χρησιμοποιοῦσε. Ἡ ἀνεκτικότης ὅμως αὐτὴ τοῦ κοινοῦ ἐξαντλήθηκε καὶ ἠγέρθη ἡ ἀπαίτησις ὅτι κάτι ἔπρεπε νὰ γίνη κατὰ τῆς ἀπειλῆς τῶν γκάγκστερς καὶ τῶν διαφόρων ληστῶν. Ἡ ἀρχὴ τῆς ἀλλαγῆς αὐτῆς καὶ τὸ σημεῖον ἐκκινήσεως μπορεῖ νὰ τοποθετηθῆ στὸ 1932.

Ἡ ἀρχὴ λοιπὸν αὐτὴ ἔγινε τὴν 1η Μαρτίου 1932, κοντὰ στὴ μικρὴ πόλι Χόουπγουὲλ τῆς Νιοὺ Τζέρσεϋ, μεταξὺ 8-10 ὥρας περίπου μ.μ. Τὴν ὥρα αὐτὴ ἕνας ἀπαγωγεὺς πλησίασε μέσα στὸ σκοτάδι τὴν κατοικία τοῦ συνταγματάρχου Τσὰρλς Λίντμπεργκ, μιὰ μοναχικὴ κατοικία στοὺς πρόποδες τῶν λόφων τῶν Σάουρλαντ Μάουντιντς.

Ἀθόρυβα ὁ εἰσβολεὺς τοποθέτησε μιὰ αὐτοσχέδιο σκάλα στὸν τοῖχο καὶ σκαρφάλωσε ὡς τὸ παράθυρο τοῦ δευτέρου ὀρόφου, στὸ δωμάτιο ὅπου τὸ 20μηνο βρέφος Τσὰρλς Λίντμπεργκ κοιμόταν στὸ κρεβάτι του. Ὁ ἄγνωστος γλίστρησε μέσα στὸ δωμάτιο, σήκωσε τὸ παιδάκι μὲ τὰ γαλανὰ ματάκια καὶ τὰ ξανθὰ μαλλιὰ ἀπὸ τὴν κούνια του, τὸ πῆρε μαζί του καὶ κατέβηκε πάλι ἀπὸ τὴ σκάλα. Ἀπαγωγεὺς καὶ βρέφος ἐξαφανίσθηκαν μέσα στὸ σκοτάδι.

Πάνω στὸ περβάζι τοῦ παραθύρου τοῦ δωματίου τοῦ παιδιοῦ, οἱ γονεῖς Λίντμπεργκ βρῆκαν μιὰ σημείωσι ποὺ ἔγραφε:

«Ἑτοιμάσετε 50.000 δολλάρια, 25.000 σὲ γραμμάτια χρυσοῦ τῶν 20 δολλαρίων, 15.000 σὲ γραμμάτια τῶν 10 δολλαρίων καὶ 10.000 σὲ γραμμάτια τῶν 5 δολλαρίων. Ὕστερα ἀπὸ 2-4 ἡμέρες θὰ σᾶς πληροφορήσουμε ποῦ θὰ παραδώσετε τὰ χρήματα. Σᾶς προειδοποιοῦμε νὰ μὴ προβῆτε σὲ καμμιὰ ἐκδήλωσι καὶ νὰ μὴν εἰδοποιήσετε τὴν ἀστυνομία. Τὸ παιδὶ τὸ προσέχουμε. Σημεῖο γιὰ τὴν γνησιότητα τῶν ἐπιστολῶν εἶναι ἡ ὑπογραφή».

Ἡ «ὑπογραφὴ» ἦταν ἕνα σύμβολο ἀπὸ δύο ἀλληλοτεμνομένους κύκλους μέσα στοὺς ὁποίους ἦταν τρεῖς τρῦπες.

Ὕστερα ἀπὸ μερικὲς ἡμέρες ἕνας συνταξιοῦχος ἐκπαιδευτικός, ὁ Δρ. Τζὼν Κόντον, ἀνέλαβε νὰ μεσολαβήση καὶ νὰ φέρη σ' ἐπαφὴ τοὺς γονεῖς Λίντμπεργκ μετὰ τῶν ἀπαγωγέων, κατόπιν μιᾶς δημοσιεύσεώς του στὴν ἐφημερίδα «Χόουμ Νιούς» τῆς Μπρόγξ, διὰ τῆς ὁποίας γνωστοποιοῦσε στοὺς ἀπαγωγεῖς ὅτι ἀνελάμβανε τὴν μεσολάβησι αὐτή.

Κατὰ τὶς διαπραγματεύσεις ὁ Κόντον χρησιμοποιοῦσε τὸ ψευδώνυμο « Τσάφ σι » καὶ ὁ ἀπαγωγεὺς τὸ ψευδώνυμο « Τζών ». Τὴν 2 Ἀπριλίου, στὸ κοιμητήριο τοῦ Ἁγίου Ραϋμόνδου τῆς Μπρόγξ, ὁ Κόντον παρέδωσε σ' ἕνα ἄγνωστο ὁ ὁποῖος τοῦ δήλωσε ὅτι ἦταν ὁ «Τζών», 50.000 δολλάρια. Ὁ Κόντον πῆρε μιὰ ἀπόδειξι παραλαβῆς τῶν χρημάτων καὶ τὶς ὁδηγίες ὅτι τὸ βρέφος βρισκόταν ἐπὶ ἑνὸς σκάφους ὀνόματι « Νέλλυ », κοντὰ στὸ Μάρθα Βάϊνγιάρντ τῆς Μασσαχουσσέτης.

Τὴ στιγμὴ ὅμως ποὺ διημείβοντο αὐτὰ μέσα στὸ κοιμητήριο, τὸ βρέφος

Λίντμπεργκ ἔκειτο νεκρὸ μέσα σ' ἕνα ἀβαθῆ λάκκο, σὲ ἀπόστασι τεσσεράμισυ μόνο μιλλίων ἀπὸ τὴν κατοικία ἀπὸ τὴν ὁποίαν εἶχεν ἁπαχθῆ. Τὸ πτῶμα ἀνευρέθη τὴν 12 Μαΐου 1932, σχεδὸν τυχαῖα ἀπὸ τὸν βοηθὸ ἑνὸς φορτηγοῦ αὐτοκινήτου. Κατὰ πᾶσαν πιθανότητα τὸ βρέφος ἐφονεύθη ἀμέσως μετὰ τὴν ἀπαγωγή του. Τοῦ εἶχαν σπάσει τὸ κρανίο μὲ ἕνα δυνατὸ κτύπημα.

'Η βάρβαρος αὐτὴ ἀπαγωγὴ καὶ δολοφονία ἑνὸς βρέφους ἐξαγρίωσε τόσο πολὺ ὁλόκληρο τὸν πληθυσμὸ τῆς χώρας, ὅσο κανένα ἄλλο ἔγκλημα τῆς περιόδου ἐκείνης καὶ συνεκίνησε τὴν κοινὴ γνώμη περισσότερο ἀκόμη καὶ ἀπὸ τοὺς ὁμαδικοὺς φόνους ποὺ διεπράττοντο ἀπὸ τὸν ὑπόκοσμο. Τρεῖς μῆνες μετὰ τὴν ἀπαγωγή, τὸ Κογκρέσσο ψήφισε τὸ γνωστὸ νόμο « Περὶ ἀπαγωγῆς Λίντμπεργκ », ὁ ὁποῖος, συμπληρωθεὶς ἀργότερα, τιμωροῦσε μὲ θάνατο τὸν ἀπάγοντα καὶ μεταφέροντα μακρὰν ἕνα ἄτομο.

Τὴν ἔρευνα τῆς ὑποθέσεως Λίντμπεργκ τὴν εἶχε ἀναλάβει ἡ ἀστυνομία τῆς Νιοὺ Τζέρσεϋ, ἡ ὁποία καὶ ἦταν ἁρμοδία πρωταρχικά. Αὐτὴ συνεργάσθηκε μὲ τὴν ἀστυνομία τῆς Νέας 'Υόρκης καὶ μὲ τὸ F.B.I. 'Η διαλεύκανσις τοῦ ἐγκλήματος ἐπιτεύχθηκε τὴν 15 Σεπτεμβρίου 1934. Δύο χρόνια, ἓξ μῆνες καὶ δέκα τέσσερες ἡμέρες μετὰ τὴν ἀπαγωγὴ τοῦ βρέφους, ὅταν ἕνας ὁδηγὸς γέμισε τὸ ρεζερβουὰρ τοῦ αὐτοκινήτου του μὲ βενζίνη σ' ἕνα πρατήριο ἔξω ἀπὸ τὴ Μπρὸγξ καὶ πλήρωσε τὸν ὑπάλληλο μὲ ἕνα γραμμάτιο χρυσοῦ τῶν δέκα δολλαρίων.

'Ο ὑπάλληλος τοῦ πρατηρίου ἔδωσε τὰ ρέστα στὸν ἄγνωστο ὁδηγό, ἀλλὰ ἐσημείωσε πάνω στὸ γραμμάτιο τὸν ἀριθμὸ κυκλοφορίας τοῦ αὐτοκινήτου του. Φυσικὰ δὲν ἔβαλε καθόλου μὲ τὸ νοῦ του ὅτι ὁ ὁδηγὸς αὐτὸς ἦταν ὁ ἀπαγωγεὺς τοῦ βρέφους Λίντμπεργκ, ἀλλὰ κράτησε τὸν ἀριθμό, γιατὶ τὰ γραμμάτια χρυσοῦ εἶχαν ἀποσυρθῆ ἀπὸ τὴν κυκλοφορία ἀπὸ τὸν 'Απρίλιο τοῦ 1933, κατόπιν διαταγῆς τοῦ Προέδρου Ροὺζβελτ, λόγω παρατηρηθείσης ἐλλείψεως ἀντικρύσματος σὲ χρυσόν.

Τρεῖς ἡμέρες ἀργότερα — ὅταν ὁ πρατηριοῦχος θέλησε νὰ τὸ ἐξαργυρώσῃ — ἕνας ὑπάλληλος μιᾶς τραπέζης ἀνεγνώρισε τὸ γραμμάτιο αὐτό, ὡς ἕνα ἀπὸ τὰ γραμμάτια ποὺ εἶχαν καταβληθῆ ὡς λύτρα στὸν ἀπαγωγέα τοῦ βρέφους Λίντμπεργκ. Εἰδοποιήθηκε τὸ F.B.I. καὶ τὸ γραμμάτιο παραδόθηκε σὲ μιὰ ὁμάδα του ποὺ ἠσχολεῖτο μὲ τὴν ὑπόθεσι τῆς ἀπαγωγῆς. 'Ενεργήθηκε ἔλεγχος στὴν ὑπηρεσία ἐκδόσεως ἀδειῶν αὐτοκινήτων καὶ διαπιστώθηκε ὅτι ὁ ἐπὶ τοῦ γραμματίου σημειούμενος ἀριθμὸς εἶχεν ἐκδοθῆ ἐπ' ὀνόματι τοῦ Μπροῦνο Ρίτσαρντ Χάουπτμαν, κατοίκου τῆς Μπρόγξ.

"Οταν ὁ Χάουπτμαν συνελήφθηκε καὶ ὑποβλήθηκε σὲ ἔρευνα, βρέθηκε στὴν τσέπη του ἕνα γραμμάτιο χρυσοῦ τῶν 20 δολλαρίων. Στὸ γκαράζ του ἀνακαλύφθηκαν ἄλλα 13.000 δολλάρια ἀπὸ τὰ λύτρα. 'Ο Δρ. Κόντον ἀνεγνώρισε τὸν Χάουπτμαν ὡς τὸν « Τζών », στὸν ὁποῖο εἶχε παραδώσει 50.000 δολλάρια. Τὰ μαρτυρικὰ στοιχεῖα ἦταν συντριπτικὰ κατὰ τοῦ Χάουπτμαν, ὁ ὁποῖος ὕστερα ἀπὸ μιὰ δραματικὴ δίκη, καταδικάσθηκε καὶ τὴν 3 'Απριλίου 1936 ἐξετελέσθηκε στὴν ἠλεκτρικὴ καρέκλα γιὰ τὸ φόνο τοῦ Τσὰρλς Λίντμπεργκ.

Σὲ μιὰ ἄλλη πτυχὴ τῆς ὑποθέσεως Λίντμπεργκ, τὸ F.B.I. βρέθηκε γιὰ μιὰ ἀκόμη φορὰ στὰ ἴχνη ἑνὸς μεγάλου ἀπατεῶνος, τοῦ Γκάρτον Μήνς. 'Ο Μὴνς εἶχε χάσει τὴν ἐμπιστοσύνη τοῦ κύκλου του ἀπὸ τὸ 1932 καὶ κανένας δὲν πίστευε σ' αὐτὰ ποὺ ἔλεγε. 'Ασφαλῶς θὰ ἐξεπλάγη καὶ ὁ ἴδιος ὅταν, τρεῖς μέρες μετὰ τὴν ἀπαγωγή, τοῦ Λίντμπεργκ ἔστειλε καὶ τὸν ζήτησε ἡ πλούσια κυρία "Εβαλυν Γουὼλς Μὰκ Κλὴν ἀπὸ τὴν Οὐάσιγκτων.

'Η Μὰκ Κλὴν ἤξερε ὅτι ὁ Μὴνς ἦταν ἀπατεώνας. 'Ακριβῶς ὅμως γι' αὐτὸ τὸ λόγο πίστευε ὅτι θὰ εἶχε ἐπαφὲς μὲ τὸν ὑπόκοσμο καὶ θὰ μποροῦσε νὰ διευθετήσῃ τὴν ὑπόθεσι γιὰ τὴν ἀσφαλῆ ἐπιστροφὴ τοῦ βρέφους Λίντμπεργκ. Τὸν κάλεσε λοιπὸν καὶ τοῦ ἀνέθεσε τὴ δουλειὰ αὐτή. 'Ο Μὴνς ὑποκρίθηκε τὸν εἰλικρινῆ, ἐνῶ ἀπὸ μέσα του σκεπτόταν μὲ ποιὸ τρόπο θὰ ἐκμεταλλευόταν καλύτερα τὴν ἐμπιστοσύνη

τῆς πλούσιας κυρίας. Εἶπε λοιπὸν στὴν κυρία Μὰκ Κλὴν ὅτι ἡ ἐπίσκεψίς του αὐτὴ ἦταν πράγματι μιὰ πολὺ παράξενη σύμπτωσις. Γιατὶ μερικὲς ἡμέρες πρὸ τῆς ἀπαγωγῆς, ἔτυχε νὰ βρίσκεται στὴ Νέα Ὑόρκη ὅπου συνάντησε ἕνα παλιό του φίλο, τὸν ὁποῖο εἶχε γνωρίσει στὶς φυλακὲς τῆς Ἀτλάντα. Ὁ πρώην αὐτὸς κατάδικος τὸν προέτρεψε νὰ συμμετάσχη σὲ μιὰ σπουδαία ἀπαγωγή. Αὐτὸς ὅμως, φυσικά, ἀρνήθηκε. Ὅταν διάβασε στὶς ἐφημερίδες, ὅτι εἶχε ἀπαχθῆ τὸ βρέφος τῶν Λίντμπεργκ,— συνέχισε ὁ Μὴνς—κατάλαβε ἀμέσως ὅτι ἀσφαλῶς αὐτὴ ἦταν ἡ «σπουδαία ἀπαγωγὴ» γιὰ τὴν ὁποία τοῦ εἶχε μιλήσει ὁ φίλος του. Εἶχε μάλιστα ἐλέγξει τὰ πράγματα καὶ εἶχε διαπιστώσει ὅτι οἱ ὑποψίες του ἦταν βάσιμες. Ὁ ἄνθρωπος ἐκεῖνος ἦταν μέλος τῆς σπείρας ποὺ κρατοῦσε τὸ παιδὶ—καὶ ἦταν βέβαιος ὅτι μποροῦσε νὰ τοὺς βρῆ. Ὅταν ὁ Μὴνς τελείωσε τὴν ἱστορία του, ἡ κυρία Μὰκ Κλὴν εἶχε σχηματίσει τὴν ἐντύπωσι ὅτι εἶχε ἀνακαλύψει τὸ μεγάλο μυστικὸ τῆς ἀπαγωγῆς.

Ὁ Μὴνς δὲν δυσκολεύθηκε νὰ «ἔρθη σ' ἐπαφὴ μὲ τοὺς ἀπαγωγεῖς». Ἐπέστρεψε στὴ κυρία Μὰκ Κλὴν καὶ τῆς ἀνήγγειλεν ὅτι τὸ βρέφος ἦταν καλὰ καὶ ὅτι ἡ σπεῖρα ζητοῦσε 100.000 δολλάρια γιὰ λύτρα. Ἐξ ἡμέρες μετὰ τὴν ἀπαγωγή, ἡ κυρία Μὰκ Κλὴν ἔδωσε τὰ χρήματα στὸ Μὴνς. Αὐτός, μὲ ὕφος σοβαρό, τῆς ὑποσχέθηκε ὅτι δὲν θὰ κατέβαλε τὰ χρήματα στοὺς ἀπαγωγεῖς μέχρις ὅτου τὸ βρέφος βρισκόταν ἀσφαλὲς στὰ χέρια τῆς κυρίας Μὰκ Κλήν. Πρὸς ἐπικοινωνία μετὰ τῆς σπείρας, ἐπενόησε ἕνα τέλειο μυστικὸ κώδικα. Τὸ παιδὶ ἦταν «τὸ Βιβλίο», ὁ Μὴνς ἦταν «ἀριθμὸς 2», ἡ κυρία Μὰκ Κλὴν ἦταν «ἀριθμὸς 11» καὶ ὁ ἀρχηγὸς τῆς σπείρας ἦταν «ἀριθμὸς 19» ἢ ἡ «Ἀλεποῦ».

Οἱ ἑβδομάδες ποὺ ἐπακολούθησαν ἦταν πολὺ ἐφιαλτικὲς γιὰ τὴ γυναίκα ποὺ εἶχεν ἐμπιστευθῆ στὸν Μὴνς. Ἐλάμβανε συνεχῶς μυστηριώδη τηλεφωνήματα ἀπὸ τὸν Μὴνς καὶ τὴν «Ἀλεποῦ». Μιὰ φορὰ μάλιστα ἡ «Ἀλεποῦ» πῆγε στὸ σπίτι τῆς Μὰκ Κλήν, στὴν Ἄϊκεν, γιὰ νὰ συζητήσουν τὶς λεπτομέρειες παραδόσεως τοῦ βρέφους. Φοροῦσε γκρὶ γάντια καὶ καθάριζε μὲ προσοχὴ ὅλες τὶς λεῖες ἐπιφάνειες ποὺ ἄγγιζε, σὰ νὰ φοβόταν ὅτι θὰ ἄφηνε δακτυλικὰ ἀποτυπώματα, παρ' ὅλο ποὺ φοροῦσε τὰ γάντια. Ἡ σπεῖρα ἦταν συνεχῶς ἕτοιμη νὰ διασπάση τὶς γραμμὲς τῶν ἀστυνομικῶν καὶ νὰ παραδώση τὸ παιδὶ—ἀλλὰ πάντοτε «συνέβαινε κάτι» καὶ τοὺς ἐμπόδιζε. Ἡ κυρία Μὰκ Κλὴν κατέβαλε στὴν Μὴνς ἄλλα 4.000 δολλάρια. Ἔφτασε μέχρι τοῦ σημείου νὰ βάλη τὰ κοσμήματά της ἐνέχυρο γιὰ νὰ συγκεντρώση ἕνα πρόσθετο χρηματικὸ ποσὸν ἀπὸ 35.000 δολλάρια, ὅταν ὁ δικηγόρος της ἀνακάλυψε τί συνέβαινε. Σταμάτησε τὶς ἐπαφὲς καὶ τὶς διαπραγματεύσεις καὶ κάλεσε τὸ F.B.I.

Τὸ σπουδαιότερο πρόβλημα γιὰ τὸ F.B.I. ἦταν ἡ ἀνακάλυψις τοῦ συνεργάτου τοῦ Μὴνς, τῆς «Ἀλεποῦς». Κάθε μέρα οἱ εἰδικοὶ ὑπάλληλοι τοῦ F.B.I. παρακολουθοῦσαν τὰ ὑπεραστικὰ τηλεφωνήματα ποὺ ἐπραγματοποιοῦντο μεταξὺ τοῦ Μὴνς καὶ τῆς κυρίας Μὰκ Κλήν. Οἱ περισσότερες κλήσεις γίνονταν ἀπὸ τηλεφωνικοὺς θαλάμους τῆς Βορείου καὶ Νοτίου Καρολίνας, τῆς Μαίρυλαντ, τῆς Νιοὺ Τζέρσεϋ καὶ τῆς Νέας Ὑόρκης. Ἡ «Ἀλεποῦ» ἔπεσε σ' ἕνα λάθος, γιατὶ ἀπὸ τοὺς διαφόρους τηλεφωνικοὺς θαλάμους ἔπαιρνε τὸν Μὴνς καὶ τὸ σπίτι του.

Αὐτὸς ποὺ ἔκαμε τὰ τηλεφωνήματα ἠρνεῖτο νὰ δώση τὸ ὄνομά του στὸν χειριστὴ τηλεφωνητή. Μὲ τὸν ἔλεγχο τῶν τηλεφωνημάτων ποὺ ἐδίδοντο πρὸς τὴν κατοικία τῆς «Ἀλεποῦς» διαπιστώθηκε ὅτι ἐπρόκειτο γιὰ τὸν Νόρμαν Χουίταϊνκερ. Ἀπὸ τὸν ἔλεγχο τοῦ ἀρχείου τοῦ Γραφείου, διαπιστώθηκε ὅτι ὁ Χουίταϊνκερ ἦταν ἕνας πρώην κατάδικος καὶ ἀπόβλητος δικηγόρος.

Ἡ «Ἀλεποῦ» λοιπὸν ἦταν ὁ Χουίταϊνκερ. Ἡ κυρία Μὰκ Κλὴν καὶ τὸ προσωπικὸ τῆς κατοικίας της τὸν ἀναγνώρισαν ἀμέσως. Ἔτσι ὁ Μὴνς καὶ ἡ «Ἀλεποῦ» ἐστάλησαν γιὰ δέκα πέντε χρόνια στὴ φυλακή.

(Συνεχίζεται)

LOS ANGELES

MARINELAND OF THE PACIFIC. ΤΟ ΠΡΩΤΟΤΥΠΟ ΓΙΑ ΟΛΟ ΤΟΝ ΚΟΣΜΟ ΕΝΥΔΡΕΙΟ ΤΗΣ ΚΑΛΙΦΟΡΝΙΑΣ * ΦΑΛΑΙΝΕΣ, ΔΕΛΦΙΝΙΑ ΚΑΙ ΦΩΚΙΕΣ ΑΚΡΟΒΑΤΕΣ ΑΘΛΗΤΕΣ ΚΑΙ ΜΟΥΣΙΚΟΙ

Ὑπὸ κ. **Ν. ΑΡΧΙΜΑΝΔΡΙΤΟΥ**

(Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγούμενο)

Ὅποιος ἔλθει στὸ Λὸς Ἄντζελες καὶ δὲν ἐπισκεφθῆ τὸ περίφημο ἐνυδρεῖο, ἀσφαλῶς θὰ κάνη μεγάλη παράλειψι. Γιὰ νὰ φτάση κανεὶς στὸ ἐνυδρεῖο θὰ διανύση ἀπὸ τὸ Λὸς Ἄντζελες 50 μίλλια, δηλαδὴ 80 περίπου χιλιόμετρα, πηγαίνοντας πρὸς τὴν θάλασσα, (Εἰρηνικὸ Ὠκεανό). Κατὰ τὴν διαδρομὴ θὰ σταματήση ἀναγκαστικὰ σὲ μιὰ μαγευτικὴ τοποθεσία, ὅπου εἶναι χτισμένο ἕνα περίεργο κρυστάλλινο ἐκκλησάκι τῶν καθολικῶν ὁ «Ἅγιος Πέτρος». Πραγματικὰ κάνει ἐντύπωσι τὸ περίεργο τριγωνικὸ κωδωνοστάσιο ποὺ ὑψώνεται πανύψηλο πάνω ἀπὸ τὸ κρυστάλλινο ἐκκλησάκι, ποὖναι στημένο ἀνάμεσα σ' ἕναν καταπράσινο πευκώνα. Γύρω ἀπὸ τὸ ἐκκλησάκι ἕνας ὡραῖος ἀνθισμένος κῆπος μὲ συντριβάνια δίνει ἕνα τόνο καλλιτεχνήματος. Ἀπὸ τὸ λόφο, ὅπου εἶναι χτισμένο τὸ ἐκκλησάκι αὐτὸ τοῦ Ἁγίου Πέτρου, ἀγναντεύει κανεὶς τὸν ἀπέραντο Εἰρηνικὸ Ὠκεανό. Πάρα πολλοὶ ἐπισκέπτες εἶχαν φτάσει στὸν Ἅγιο Πέτρο. Σημειωτέον ὅτι καὶ ἐδῶ ἔχουν προνοήσει νὰ ὑπάρχη εὐρύχωρο πάρκο σταθμεύσεως τῶν αὐτοκινήτων τῶν ἐπισκεπτῶν.

Ἀπὸ ἐκεῖ ἀρχίσαμε τὴ διαδρομή μας ἀκολουθώντας τὸν παραλιακὸ δρόμο, γιὰ νὰ φτάσουμε ὕστερα ἀπὸ λίγη ὥρα στὸ Μαρίνελαντ τοῦ Εἰρηνικοῦ, στὴν παραλία δηλαδὴ τοῦ Εἰρηνικοῦ Ὠκεανοῦ. Στὴν παραλία αὐτή, τὴν ἄλλοτε ἐρημική, μιὰ ἰδιωτικὴ ἑταιρεία ἐγκατέστησε καὶ ὠργάνωσε, κατὰ τρόπο ὑποδειγματικό, τὸ μεγαλύτερο καὶ πρωτοτυπότερο ἐνυδρεῖο στὸν κόσμο, γύρω ἀπὸ τὸ ὁποῖο ξεπετάχθηκε ἕνας ὁλόκληρος συνοικισμὸς ἀπὸ ὡραιότατα κέντρα, καταστήματα καὶ πάρκα. Ἀλλ' ἂς ἀκολουθήσουμε τὴ φυσικὴ σειρὰ τῆς ἐπισκέψεώς μας.

Σὰν φτάσαμε στὴ Μαρίνελαντ ἀφήσαμε τὸ αὐτοκίνητο στὸ εὐρυχωρότατο πάρκο, χωρὶς καμμιὰ ἀπολύτως δυσκολία, γιατὶ ἐδῶ ὅλα τὰ καταστήματα καὶ ὅλες οἱ ἐπιχειρήσεις, τὸ πρῶτο πρᾶγμα γιὰ τὸ ὁποῖο φροντίζουν νὰ τακτοποιηθῆ ἄνετα εἶναι τὸ πάρκο σταθμεύσεως αὐτοκινήτων. Χωρὶς πάρκο εἶναι καταδικασμένοι ν' ἀποτύχουν. Κατόπιν μπήκαμε στὸ χῶρο τῆς Μαρίνελαντ, ποὺ βρίσκεται ἔξω ἀπὸ τὶς ἐγκαταστάσεις τοῦ ἐνυδρείου, ὅπου τὰ περίεργα θεάματα. Στὸ χῶρο αὐτό, ὁ ὁποῖος ἐδενδροφυτεύθη μὲ ὡραῖα δένδρα καὶ ἐπλαισιώθη μὲ κήπους, πλατεῖες καὶ πάσης φύσεως καλλιτεχνικὰ διακοσμητικὰ κτίσματα, ὑπάρχουν ἐγκατεστημένα καταστήματα εἰδῶν τουρισμοῦ, ἐμπορικὰ καταστήματα, ζαχαροπλαστεῖα, ἐστιατόρια τύπου μπὰρ καὶ πλῆθος ἄλλο ἀπὸ διάφορα περίπτερα ψιλικῶν εἰδῶν, παιγνιδίων γιὰ παιδιὰ καὶ λοιπά. Ὁ χῶρος, μὲ τὴν κίνησι ποὺ παρατηρεῖται δίνει τὴν ἐντύπωσι πανηγυριοῦ. Ἐπισκεφθήκαμε τὰ καταστήματα ἐνθυμίων καὶ προμηθευθήκαμε διάφορα ἀντικείμενα σχετικὰ μὲ τὸ ἐνυδρεῖο. Ἦλθε ὅμως τὸ μεσημέρι καὶ τὸ στομάχι ἄρχισε νὰ διαμαρτύρεται. Πήγαμε λοιπὸν οἱ τρεῖς ποὺ κάναμε παρέα στὸ «Μαρίνελαντ ρεστωράν», ποὺ εἶναι ἕνα τεράστιο κυκλικὸ κρυστάλλινο κτίριο (ροτόντα), χτισμένο σ' ἕνα ὕψωμα τῆς παραλίας, ἔτσι ποὺ ἀπὸ ὅλες τὶς μεριὲς βλέπει πρὸς τὸν Ὠκεανό. Στὸ κέντρο τῆς μοναδικῆς τεράστιας στρογγυλῆς αἴθουσας ὑπάρχει μιὰ στήλη ποὺ ἀνοίγει πρὸς τὰ ἐπάνω σὰν ἀνάποδη ὀμπρέλλα μὲ ὡραιοτάτη διακόσμησι φωτεινὴ καὶ ζωγραφιὲς ἢ ἀνάγλυφες παραστάσεις ἀπὸ θαλασσινὰ εἴδη (ἀστράκια κλπ.), ἔτσι ποὺ ὅταν φωτίζεται παρουσιάζει ὄψι φαντασμαγορική.

Σὲ ὅλα τὰ ἑστιατόρια ἐδῶ στὴν Καλιφόρνια ὑπάρχει τάξις ἀπόλυτη. Ὅταν μπῆτε μέσα θὰ μείνετε στὸ χώλλ. Δὲν μπορεῖτε νὰ περάσετε στὴν αἴθουσα. Ἀμέσως θὰ ἔλθη μιὰ ὡραιοτάτη δεσποινίδα καὶ θὰ σᾶς ρωτήση πόσοι εἶσθε καί, ἂν ὑπάρχη θέσις γιὰ τὸν ἀριθμὸ τῶν ἀτόμων ποὺ ἐδηλώσατε, θὰ σᾶς ὁδηγήση στὸ τραπέζι, τελείως ἀθόρυβα γιατὶ τὸ δάπεδο εἶναι στρωμένο μὲ τάπητες. Ἂν δὲν ὑπάρχη θέσι θὰ σᾶς παρακαλέση νὰ καθίσετε στὶς πολυθρόνες ποὺ ὑπάρχουν στὸ χώλλ, μέχρις ὅτου νὰ σᾶς τακτοποιήση. Ὅταν καθίσετε στὸ τραπέζι ἄλλη δεσποινίδα θὰ σᾶς φέρη τὸν πολυτελῆ κατάλογο, ἕνα γιὰ κάθε πελάτη, καὶ ἀφοῦ τὸν διαβάσετε καὶ διαλέξετε τί θέλετε, θὰ δώσετε τὴν παραγγελία στὸ γκαρσόνι. Τότε ξανὰ περνάει ἡ δεσποινίδα καὶ παίρνει τὸν κατάλογο. Αὐτὸ γίνεται γιατὶ συχνὰ οἱ πελάτες παίρνουνε μαζί τους τοὺς καταλόγους γιὰ ἐνθύμιο. Ζήτησα κι' ἐγὼ ἂν εἶναι δυνατὸν νὰ μοῦ δώσουν ἕνα κατάλογο, ἀλλὰ ἐστάθη ἀδύνατο. Μοῦ ἔδωσαν ὅμως μιὰ πετσέτα ποὺ τοποθετοῦν κάτω ἀπὸ τὸ πιάτο μὲ τὴ φίρμα τοῦ ρεστωρὰν καὶ ἕνα δελφίνι ἔγχρωμο νὰ πετάη. Ἐννοεῖται ὅτι μόλις καθίσετε ἡ βοηθὸς τοῦ σερβιτόρου σᾶς φέρνει καφὲ ἀμερικάνικο μὲ τὴν κανάτα, σᾶς φέρνει γάλα, μπισκοτάκια καὶ κομματάκια βούτυρο. Ἔτσι ἀπασχολεῖσθε πίνοντας καφὲ μέχρις ὅτου ἔλθει τὸ φαγητό. Παραγγείλαμε ψάρια μὲ πατάτες. Τὰ ψάρια ἦταν πολὺ ὡραῖα, τηγανητὰ καὶ τὸ χαρακτηριστικό τους ὅτι εἶχαν βγάλει τὰ κόκκαλα, ὥστε δὲν ὑπῆρχε φόβος νὰ πνιγῆ κανείς. Μαζὶ μὲ τὰ ψάρια ὑπῆρχαν ἀρκετὲς πατάτες, τηγανητές, καὶ σὲ ἰδιαίτερο πιάτο σαλάτα ἀπὸ μαρούλι μὲ ντομάτα καὶ ἀγγούρι, μαζὶ δὲ καὶ ἕνα μικρὸ δοχεῖο μὲ σάλτσα, κάτι σὰν μαγιονέζα, ποὺ ὅποιος τὴ θέλει τὴν χρησιμοποιεῖ εἴτε στὸ ψάρι, εἴτε στὴ σαλάτα. Γενικὰ τὸ φαγητὸ ἦταν πολὺ εὔγευστο καὶ χορταστικό. Ἐννοεῖται ἡ κοπέλλα μὲ τὸν καφὲ πηγαινοέρχονταν καὶ συνεχῶς γέμιζε τὰ φλυτζάνια.

Ἕνα ἀπὸ τὰ χαρακτηριστικώτερα σημεῖα ποὺ μοῦ ἔκανε ἐντύπωσι σὲ ὅλα τὰ ρεστωρὰν τῆς Καλιφορνίας εἶναι ἡ ἀπόλυτη σιγὴ ποὺ ἐπικρατεῖ μέσα. Λὲς καὶ δὲν ὑπάρχουν ἄνθρωποι ποὺ τρῶνε. Ἐπίσης ἐντύπωσι κάνει καὶ τὸ ὅτι ὅλες οἱ κοπέλλες ποὺ σερβίρουν, ὅταν σᾶς ὁδηγοῦν στὸ τραπέζι, εἴτε σᾶς ρωτοῦν κάτι, εἶναι γελαστές, ἀντίθετα πρὸς τὶς κοπέλλες τῶν βορεινῶν κρατῶν (Σκανδιναυικὰ κράτη) ὅπου εἶναι ἀγέλαστες καὶ ψυχρές. Τέλος καὶ κάτι ἄλλο κάνει ἐντύπωσι. Ἡ ἀπαλὴ μουσικὴ τὴν ὁποία ἀκοῦς παντοῦ καὶ ἡ ὁποία εἶναι τέτοια ὥστε νὰ μὴ σ' ἐνοχλῆ καθολοκληρίαν, ἀπ' ἐναντίας μάλιστα, κατὰ κάποιο γλυκὸ τρόπο, σπάει τὴ σιγὴ ποὺ ἐπικρατεῖ ἐκεῖ μέσα. Αὐτὴ τὴν ἀπαλὴ μουσικὴ τὴ συναντοῦμε καὶ στὰ καταστήματα τροφίμων, τὶς περίφημες μαρκέτες, ποὺ ἀποτελοῦν τὸ τελειότερο σύστημα ἐξυπηρετήσεως τῶν πολιτῶν.

Ὅταν βγήκαμε ἀπὸ τὸ ἑστιατόρο κάναμε μιὰ βόλτα στὸν κῆπο τῆς παραλίας, μέχρις ὅτου ἔρθη ἡ ὥρα νὰ πᾶμε στὸ χῶρο τοῦ ἐνυδρείου. Γιὰ νὰ μπῆτε στὸ χῶρο αὐτὸ πληρώνετε εἴσοδο δολλάρια 2,50, ἤτοι δραχμὲς ἑλληνικὲς 75. Ἀξίζει ὅμως τὸ θέαμα, γιατὶ εἶναι πραγματικὰ μοναδικό. Δὲν εἶναι μόνον οἱ ἐγκαταστάσεις, ὅπου ζοῦν σὰν σὲ φυσικὴ κατάστασι ὅλα τὰ θαλασσινὰ ἔμβια ὄντα, εἶναι τὰ θεάματα, τὰ τρία, ὅπως λένε, τσίρκα. Πραγματικὰ τσίρκα, ὅπου οἱ ἠθοποιοὶ εἶναι δελφίνια, φάλαινες, καὶ φώκιες.

Πρὶν ἀρχίσουμε νὰ περιεργαζώμεθα τὰ διάφορα τμήματα (ἐνυδρεῖα) τῶν κατοίκων τῆς θαλάσσης εἴδαμε τὸ πρόγραμμα. Ἔπρεπε νὰ σπεύσουμε στὸ μεγάλο ἀμφιθέατρο ὅπου θὰ παρουσιάζετο τὸ πρῶτο θέαμα, γυμνασίων καὶ γυμνασμάτων ἀπὸ τεράστιες φάλαινες καὶ δελφίνια. Στὸ κέντρο τοῦ μεγάλου ἀμφιθεάτρου, τὸ ὁποῖο εἶναι χτισμένο ψηλά, ὑπάρχει μιὰ τεράστια δεξαμενὴ ὅπου μὲ εὐρυχωρία κινοῦνται πέντε φάλαινες καὶ ἀνάλογα δελφίνια καὶ ἄλλα μικρότερα ψάρια. Ἡ δεξαμενὴ αὐτὴ ἔχει μεγάλο βάθος, ἔτσι ποὺ ὁ πυθμένας της φθάνει στὸ ἔδαφος τῆς γῆς. Κάτω ἀπὸ τὸ ἀμφιθέατρο ὑπάρχει ὁλόκληρη κυκλικὴ αἴθουσα, ὅπου οἱ ἐπισκέπτες βλέπουν μέσα ἀπὸ κρύσταλλα ὅλες τὶς κινήσεις ποὺ κάνουν οἱ φάλαινες καὶ τὰ δελφίνια, ὅ-

ταν δίνουν παράστασι. Εἶναι, κατὰ κάποιο τρόπο, τὰ παρασκήνια τῶν θαλασσινῶν αὐτῶν ἠθοποιῶν. Πήραμε λοιπὸν θέσι στὸ ἀμφιθέατρο ποὺ ἦταν ἀσφυκτικὰ γεμᾶτο ἀπὸ κόσμο. Σὲ λίγο ἦλθε ὁ σπῆκερ καὶ θαλασσοδαμαστὴς—ἢ ἐκπαιδευτὴς ἂς τὸν ποῦμε—ντυμένος ναυτικὴ στολὴ ἀξιωματικοῦ καὶ μὲ τὸ μικρόφωνο ἄρχισε νὰ ἀναφέρη τὰ σχετικὰ ποὺ θὰ ἰδοῦμε νὰ ἐκτελοῦνται ἀπὸ τὰ θαλάσσια αὐτὰ κήτη. Στὸ ἕνα χεῖλος τῆς δεξαμενῆς ἦταν στημένη μιὰ ὑψηλὴ ἐξέδρα, περίπου 5 μέτρων, καὶ ἀπέναντι ἀκριβῶς στὸ ἄλλο χεῖλος ἄλλη ἐξέδρα ὕψους 1 περίπου μέτρου. Σ' αὐτὲς τὶς ἐξέδρες ὑπῆρχον ναῦτες, βοηθοὶ κατὰ ἕνα τρόπο γιὰ τὰ γυμνάσματα ποὺ γίνονται. Κατὰ τὴν ὥρα ποὺ ὁ σπῆκερ μιλοῦσε οἱ φάλαινες ἀνὰ τρεῖς παρήλαυναν κυκλικῶς πότε μὲ τὴ ράχη πρὸς τὰ ἐπάνω καὶ πότε μὲ τὴν κοιλιά, ἐνῶ τὰ δελφίνια πίσω τους πραγματοποιοῦσαν ἅλματα πάνω ἀπὸ τὸ νερό. Τὸ θέαμα ἀρχίζει. Οἱ φάλαινες σηκώνονται κάθετα πάνω ἀπὸ τὸ νερὸ καὶ μὲ τὰ μπροστινὰ πτερύγια, ποὺ μοιάζουν σὰν χέρια, χαιρετοῦν τὸ κοινό. Κατόπιν ἀρχίζουν τρελλὰ γυμνάσματα, ἄλλοτε κατὰ φάλαγγα, ἄλλοτε ἡ μία πίσω ἀπὸ τὴν ἄλλη, κάνουν ρυθμικὲς μεταβολὲς καὶ τὰ δελφίνια πηδοῦν ἄλλοτε τρία μαζί, ἄλλοτε ἕνα-ἕνα πάνω ἀπὸ τὶς φάλαινες. Σὲ λίγο χάνονται στὸ βάθος. Ἔχουν ὀνόματα οἱ φάλαινες. Ὁ σπῆκερ καλεῖ μὲ τὸ ὄνομά του τὸ Ἀο τεράστιο κῆτος, κάτι τοῦ λέγει καὶ ἐκεῖνο ἀμέσως στρέφει πρὸς τὸ ὀπίσω καὶ βλέπει ἕνα μεγάλο στεφάνι ἀπὸ λουλούδια πλαστικὰ στὸ μέσον τῆς δεξαμενῆς. Πηγαίνει ἐκεῖ καὶ μὲ βουτιὰ παίρνει στὸ κεφάλι τὸ στεφάνι, ὕστερα δὲ μὲ τὸ κεφάλι ἔξω ἀπὸ τὸ νερό, σὰν νύφη προχωρεῖ πρὸς τὴν ἀντίθετη ἐξέδρα καὶ κάνοντας ἕνα ἅλμα τὸ δίνει στὸ ναύτη, ὑπὸ τὰ ἐνθουσιώδη χειροκροτήματα τοῦ κοινοῦ. Ὁ σπῆκερ συνεχίζει νὰ καλῆ ἄλλη φάλαινα. Ἐμφανίζεται μπροστά του βγάζει τὸ κεφάλι της ἔξω καὶ φαίνεται σὰν νὰ ἀκούη. Στὸ μεταξὺ ὁ ναύτης ἔχει πετάξει στὸ νερὸ δυὸ μπάλες χρωματιστὲς ποὺ συνδέονται μὲ ἕνα ξύλο. Τρέχει ἡ φάλαινα τὶς παίρνει στὸ στόμα της καὶ μὲ τὸ κεφάλι ἔξω ἀπὸ τὸ νερὸ προχωρεῖ καὶ πηδώντας ψηλὰ τὶς δίνει στὸ ναύτη. Ἡ τρίτη φάλαινα πηγαίνει στὸ ναύτη, ὁ ὁποῖος τῆς βάζει στὸ στόμα ἕνα μπαστούνι ὕψους ἑνὸς μέτρου. Ἡ φάλαινα τὸ κρατεῖ κάθετα μὲ τὸ κεφάλι ἔξω ἀπὸ τὸ νερό. Ὁ ναύτης πετᾶ μιὰ λαστιχένια μπάλα στὸ νερὸ καὶ ἡ φάλαινα πηγαίνει ἀπὸ κάτω, παίρνει τὴ μπάλα στὴν ἄκρη τοῦ μπαστουνιοῦ, τὴ σηκώνει πάνω ἀπὸ τὸ νερὸ καὶ προχωρεῖ σὰν ὑποβρύχιο πρὸς τὸ ναύτη νὰ τοῦ τὴ δώση. Στὸ μεταξὺ τὰ δελφίνια τρέχουν στὴ δεξαμενὴ καὶ κάνουν ἅλματα ἔξω ἀπὸ τὸ νερὸ σὲ ὕψος ἑνὸς ἕως δύο μέτρων. Ἕνα ἄλλο γύμνασμα, μὲ τὶς φάλαινες εἶναι τὸ σχοινάκι. Δηλαδὴ ἁπλώνουν μέσα στὴ δεξαμενὴ ἕνα σχοινί, ποὺ ἀπὸ τὸ ἕνα ἄκρο στὸ ἄλλο σχηματίζει ἕνα τόξο (μιὰ καμπύλη) πάνω ἀπὸ τὸ νερό. Τότε οἱ φάλαινες ἡ μία πίσω ἀπὸ τὴν ἄλλη, προχωροῦν κάθετα πρὸς τὸ σχοινὶ καὶ ὅταν τὸ πλησιάσουν κάνουν ἕνα ἅλμα πάνω ἀπὸ τὸ νερὸ καὶ πηδοῦν τὸ σχοινί, ὅπως κάνουν οἱ ἀθλητὲς στὰ στάδια. Τὸ κοινὸν χειροκροτεῖ καὶ οἱ φάλαινες περνοῦν γύρω-γύρω σὰν νὰ θέλουν νὰ εὐχαριστήσουν τοὺς θεατές. Τέλος ἔχουμε καὶ τὰ ἅλματα ὕψους. Τὰ τεράστια αὐτὰ κήτη κατορθώνουν νὰ πηδοῦν καθέτως πάνω ἀπὸ τὸ νερὸ σὲ ὕψος πλέον ἀπὸ πέντε μέτρα, νὰ παίρνουν ἀπὸ τὸ ναύτη ποὺ βρίσκεται πάνω σὲ μιὰ ἐξέδρα ἕνα ψάρι καὶ νὰ βυθίζωνται πάλι στὸ νερό. Ἀπορεῖ κανεὶς πῶς τὸ κῆτος αὐτὸ ποὺ ζυγίζει 2.000-2.500 κιλὰ κατορθώνει μὲ τόση εὐκολία νὰ πηδᾶ πάνω ἀπὸ τὸ νερό, ὅπως κάνει ἕνας ἀσκημένος καλὰ πρωταθλητὴς τῆς κολυμβήσεως.

Ὅπως καὶ προηγουμένως ἀνέφερα, ἐκτὸς ἀπὸ τοὺς θεατὲς ποὺ βρίσκονται στὴν ἐξέδρα καὶ παρακολουθοῦν τὸ θέαμα στὴν ἐπιφάνεια τοῦ νεροῦ, ὑπάρχουν καὶ οἱ θεατὲς ποὺ παρακολουθοῦν τὸ θέαμα στὸ ἐσωτερικὸ τῆς δεξαμενῆς ἀπὸ τὰ πλάγια κρυστάλλινα τοιχώματα. Καὶ τὸ θέαμα εἶναι ὑπέροχο γιατὶ ἐκτὸς ἀπὸ τὶς φάλαινες καὶ τὰ δελφίνια, ὑπάρχουν καὶ ὅλα τὰ εἴδη ψαριῶν μικρῶν καὶ μετρίων, καθὼς καὶ ὀστρακοειδῶν, χελωνῶν κλπ. Ὅλα αὐτὰ κυκλοφοροῦν στὸ βυθὸ μέσα στὸν ὁποῖο ἔχουν καταποντισθῆ βάρκες καὶ ὑπάρχουν βράχοι, ὥστε νὰ

παρουσιάζεται ἕνας πραγματικὸς πυθμένας τῆς θαλάσσης. Ἀφοῦ ἐτελείωσε τὸ θέαμα αὐτὸ ἐμεσολάβησε μιὰ ὥρα περίπου ὥσπού νὰ πᾶμε σὲ ἄλλο ἀμφιθέατρο γιὰ νὰ παρακολουθήσουμε τὸ τσίρκο τῶν δελφινιῶν καὶ φωκιῶν. Τὴν ὥρα αὐτὴ τὴν καταναλώσαμε βλέποντας ὅλα ἀνεξαιρέτως τὰ θαλάσσια ὄντα, ποὺ κυκλικῶς κάτω ἀπὸ τὸ μεγάλο ἀμφιθέατρο εἶναι τοποθετημένα σὲ ἀριστοτεχνικώτατες μεγάλες βιτρίνες, ἔτσι ποὺ ζοῦν σὰν σὲ φυσικὸ περιβάλλον μὲ τὴ διαφορὰ ὅτι τὰ βλέπουν οἱ ἐπισκέπτες τους. Κοράλια πάσης φύσεως, μαλάκια, θύσανοι, ἀστέρια κλπ. ὅλα στὰ φυσικὰ ὡραιότατα χρώματά τους ζοῦν ἐκεῖ καὶ πολλαπλασιάζονται. Δὲν χορταίνει κανεὶς νὰ τὰ κοιτάζῃ, στὴ θεαματικὴ αὐτὴ ζωή τους. Ἀκολουθοῦν, χελῶνες, χταπόδια, ὄστρακα πάσης φύσεως, ψάρια ὅλων τῶν εἰδῶν καὶ χρωματισμῶν, χελῶνες, φείδια τῆς θάλασσας καὶ ὅ, τι μπορεῖ κανεὶς νὰ φαντασθῇ ποὺ ζῇ στὸ βυθὸ τῆς θάλασσας. Καὶ ὅλα αὐτὰ τὰ βλέπουμε μὲ ἄνεσι πίσω ἀπὸ τὰ κατακάθαρα κρύσταλλα σὲ σκηνικὸ [διότι περὶ φυσικῶν σκηνικῶν πρόκειται] ἀριστουργηματικά.

Ἀλλὰ ἡ ὥρα πέρασε καὶ πρέπει νὰ πᾶμε στὸ δεύτερο ἀμφιθέατρο. Εἶναι καμωμένο σὲ μιὰ φυσικὴ πλαγιὰ τοῦ λόφου, μὲ τὴν μεγάλη δεξαμενὴ πλάι ἀπὸ τὴν ὁποία ὑπάρχουν καὶ δύο ἄλλες μικρότερες δεξαμενές, ποὺ εἶναι κατὰ ἕνα τρόπο τὰ ἰδιαίτερα καμαρίνια, ἢ ἐνδιαιτήματα ἂν θέλετε τῶν ἠθοποιῶν, φαλαινῶν, καὶ δελφινιῶν. Ἀπέναντι ἀκριβῶς ἀπὸ τὶς θέσεις τῶν θεατῶν ὑπάρχει ἡ σκηνὴ ὅπου εἶναι τοποθετημένα διάφορα ἐργαλεῖα καὶ ὄργανα γιὰ τὶς ἀκροβασίες τὶς ὁποῖες σὲ λίγο θὰ παρακολουθήσουμε. Σὲ λίγο ὁ σπῆκερ πιάνει τὸ μικρόφωνο καὶ ἀναγγέλλει ὅτι ὁ καπετάνιος ἔρχεται μὲ τὶς θαλάσσιες στάρ. Πράγματι ἐνῶ ἀρχίζει νὰ παίζῃ μουσικὴ βλέπουμε νὰ ἔρχωνται ἀπὸ τὸ βάθος τῆς σκηνῆς,ὅπου τὰ καμαρίνια, τρέχοντας ὁ καπετάνιος μὲ ὁλόλευκη ναυτικὴ στολὴ καὶ νὰ τὸν ἀκολουθοῦν χοροπηδῶντας καὶ κάνοντας διάφορους χορούς τρεῖς ὁλόμαυρες, λεπτοκαμωμένες καὶ εὐλύγιστες φώκιες. Εἶναι περίεργο πῶς οἱ φώκιες αὐτὲς δὲν ἔχουν τὰ πάχη ποὺ ἔχουν οἱ ἄλλες, ἀλλὰ εἶναι λεπτὲς μὲ σιλουέττα ποὺ θὰ τὴν ζήλευαν καὶ οἱ κυρίες ἀκόμη. Τὰ δύο μπροστινὰ πτερύγια μοιάζουν σὰν χέρια μὲ τὰ ὁποῖα χαιρετοῦν καὶ ἀπαντοῦν στὰ χειροκροτήματα τῶν θεατῶν χειροκροτώντας καὶ αὐτές. Ἀμέσως οἱ ὑπάλληλοι τοῦ τσίρκου τοποθετοῦν στὴ σκηνὴ τρία ἀνάβαθρα ξύλινα λευκά, πάνω στὰ ὁποῖα ἀνεβαίνουν μὲ εὐκολία καὶ κάθονται οἱ φώκιες, οἱ ὁποῖες, κατ' ἐντολὴν τοῦ καπετάνιου μιλοῦνε στὸ μικρόφωνο ποὺ εἶναι τοποθετημένο μπροστά τους. Τί λένε βέβαια εἶναι δύσκολο νὰ καταλάβουμε. Κατόπιν μὲ τὴν σειρὰ ἡ κάθε μιὰ παίρνοντας ἐντολὴ ἀπὸ τὸν καπετάνιο πέφτει στὸ νερὸ καὶ κάνει διάφορα νούμερα. Λίγα ἀπὸ τὰ νούμερα αὐτὰ θὰ ἀναφέρω, γιατὶ εἶναι τόσα πολλά, ὥστε θὰ κούραζα τὸν ἀναγνώστη ἂν τὰ ἔγραφα ὅλα. Μιὰ φώκια παίρνει στὸ στόμα της ἕνα τόπι. Τὸ πετάει ἀπὸ τὸ νερὸ στὶς ἔξω φώκιες, ἔτσι ποὺ παίζουν ἕνα φούτ-μπώλλ, χωρὶς νὰ χάσουν καθόλου. Ὕστερα πέφτουν οἱ τρεῖς στὸ νερὸ ὅπου ὁ καπετάνιος πετάει πολλὲς κουλοῦρες λαστιχένιες χρωματιστές. Οἱ φώκιες τρέχουν καὶ τὶς περνοῦν στὸ λαιμό τους. Ὅποια φώκια πάρει περισσότερες κουλοῦρες καὶ φτάσει πρώτη στὴ σκηνὴ εἶναι ἡ νικήτρια. Σὲ λίγο ἀνεβαίνουν ἀπὸ σκάλες σὲ ψηλὲς ἐξέδρες καὶ ἀπὸ ἐκεῖ κάνουν βουτιὲς σὲ ὕψος ὅπως οἱ μεγάλοι κολυμβητές. Κατόπιν κατ' ἐντολὴν τοῦ καπετάνιου βγαίνουν στὴ σκηνὴ καὶ ἀγκαλιασμένες χορεύουν ὑπὸ τοὺς ἤχους τῆς μουσικῆς, στηριζόμενες στὶς οὐρές τους. Μιὰ σκηνὴ εἶναι ὡραία ὅταν μιὰ φώκια ἀνεβαίνῃ στὴν ἐξέδρα καὶ μιλάῃ στὸ μικρόφωνο. Ὅπως ἐξηγεῖ ὁ σπῆκερ, θὰ ἀκούσουμε ἀμέσως ἕνα ὡραῖο τραγούδι ἀπὸ τὶς τρεῖς πριμαντόνες. Καὶ πράγματι ἔρχονται οἱ φώκιες στὰ μικρόφωνα καὶ ἀρχίζουν κάτι περίεργα ξεφωνητά, ποὺ μοιάζουν σὰν ἐξωτικὸ μοντέρνο τραγούδι, μὰ ποὺ πρέπει κανεὶς νὰ εἶναι φώκια γιὰ νὰ τὸ καταλάβῃ. Πάντως ἀποσποῦν τὰ ἐνθουσιώδη χειροκροτήματα τοῦ κοινοῦ.

Σὲ λίγο ἀρχίζει ἕνα μάτς μεταξὺ τῶν τριῶν ζώων ἀπὸ τὸ νερό, μὲ τρεῖς ναῦτες

ποὺ εἶναι στὴν ξηρά. Εἶναι κάτι σὰν φούτ μπώλλ μὲ μιὰ πολύχρωμη μπάλα. Οἱ ναῦτες τὴν πετοῦν στὴ θάλασσα, ἀλλὰ οἱ φώκιες τὴν κτυποῦν ἐπιτυχέστατα μὲ τὸ κεφάλι τους πρὶν πέση στὸ νερὸ καὶ τὴν στέλνουν πίσω στὴ στεριά, ἔτσι ποὺ ὕστερα ἀπὸ 10 λεπτὰ οἱ ναῦτες χάνουν, γιατὶ ἡ μπάλα τοὺς ἔπεσε ἀπὸ τὰ χέρια. Οἱ φώκιες ἀπὸ τὴ χαρά τους χορεύουν, φιλιοῦνται καὶ χειροκροτοῦν μαζὶ μὲ τὸ κοινό. Ὡραῖο εἶναι καὶ τὸ νούμερο ποὺ οἱ φώκιες πέφτουν σὲ κρεβάτια καὶ σκεπάζονται μὲ σεντόνια ὅπως οἱ ἄνθρωποι. Εἶναι πολλὰ τὰ γυμνάσματα ποὺ κάνουν, ὥστε δὲν εἶναι εὔκολο νὰ τὰ περιγράψη κανείς.

Ἔτσι τελειώνουμε τὸ θέαμα τῆς πρώτης πράξεως, γιατὶ ἐπακολουθοῦν οἱ σκηνὲς μὲ τὰ δελφίνια, τὰ ὁποῖα μπαίνουν στὴ δεξαμενὴ ἀπὸ τὸ ἰδιαίτερό τους διαμέρισμα καὶ πηγαίνουν μπροστὰ στὸν καπετάνιο, βγάζουν ἔξω ἀπὸ τὸ νερὸ τὸ κεφάλι τους καὶ ἀκοῦνε μὲ προσοχὴ τί τοὺς λέει κάνοντας διάφορες κινήσεις καὶ ἐκβάλλοντας κραυγὲς ἐπιδοκιμασίας « γιές ». Καὶ ἡ παράστασις ἀρχίζει μὲ παρέλασι τῶν τεσσάρων δελφινιῶν εἰς φάλαγγα κατὰ τετράδες, εἰς φάλαγγα κατὰ μονάδες, κολυμβώντας ἀνάσκελα κλπ. Ἀρχίζει ἕνα παιγνίδι μὲ μιὰ σφαῖρα λαστιχένια ποὺ τὸ ἕνα δελφίνι τὴν πετᾶ στὸ ἄλλο, χωρὶς ποτὲ ἡ σφαῖρα νὰ πέφτη στὸ νερό. Ὑπάρχουν διάφορα ὄργανα κρεμασμένα σὲ ὕψος 2 μέτρων. Τὰ δελφίνια πηδοῦν καὶ τὰ χρησιμοποιοῦν. Κάνουν μαζὶ τεράστια ἅλματα στὸ νερὸ σὰν νὰ εἶναι πουλιά. Στήνουν μονόξυλο στὴ δεξαμενὴ καὶ πηδοῦν σὰν ἀθλητές. Σὲ μιὰ βάρκα μπαίνει ἕνας σκύλος καὶ μιὰ φώκια. Τὰ δελφίνια παίρνουν τὸ σχοινὶ καὶ τὴ σέρνουν μὲ μεγάλη ταχύτητα, κάνοντας περίπατο στὸ σκύλο. Φορᾶνε σκουφάκια καὶ γελοῦν ἠχητικά. Σὲ λίγο μπαίνει στὴ δεξαμενὴ ἕνας δύτης μὲ τὸν ὁποῖο κάμνουν ὑπέροχα γυμνάσματα. Καὶ ὅπιν κρεμιέται ἐπάνω ἀπὸ τὸ νερὸ σὲ ὕψος 0.80 τοῦ μέτρου ἕνα στεφάνι μέσα ἀπὸ τὸ ὁποῖο περνοῦν μὲ ἅλμα τὰ δελφίνια. Καταπληκτικὸ ὅμως εἶναι ὅταν τὸ στεφάνι αὐτό, ποὺ εἶναι ποτισμένο μὲ βενζίνη, φλέγεται καὶ τὰ δελφίνια περνοῦν ἀπὸ μέσα. Τὸ ἅλμα εἰς ὕψος φτάνει τὰ πέντε ἕως ἓξ μέτρα. Τὰ δελφίνια παίζουν μπάλα μὲ τοὺς ναῦτες καὶ ὅταν οἱ ναῦτες κάνουν λάθος παίρνουν νερὸ καὶ τοὺς φτύνουν. Τέλος ἕνα ὡραιότατο νούμερο εἶναι ἡ τζάζ. Εἶναι δεμένες σὲ ἕνα σωλῆνα τρεῖς τρομπέτες μὲ λαστιχένια φούσκα πίσω. Τὰ δελφίνια πιάνουν τὴ φούσκα καὶ ἀρχίζουν νὰ τρομπάρουν διάφορες νότες, ἐνῶ τὸ τέταρτο δελφίνι κρατώντας στὸ στόμα καὶ τραβώντας ἕνα σχοινὶ παίζει τὸ τύμπανο.

Ὁμολογουμένως πρέπει οἱ ἄνθρωποι ποὺ γυμνάζουν τὰ ψάρια αὐτὰ νὰ ἔχουν μεγάλη ὑπομονὴ καὶ νὰ μεταχειρίζωνται διάφορους τρόπους, ὁ κυριώτερος τῶν ὁποίων εἶναι τὸ τάϊσμα μὲ ἐκλεκτοὺς μεζέδες. Μετὰ τὴ λῆξι τῆς παραστάσεως ποὺ τὴν παρακολούθησαν ἑκατοντάδες ἐπισκέπτες, ἐπισκεφθήκαμε ἄλλες δεξαμενές, ὅπου ὑπῆρχαν διάφορα εἴδη ἐξαιρετικῶν ψαριῶν, ὅπως φώκιες χρώματος καφέ, τεράστιες, θαλάσσιοι λέοντες κλπ. Πρέπει νὰ ὁμολογήσῃ κανεὶς ὅτι τὸ θέαμα εἶναι πρωτοφανές, ἀμφιβάλλω δὲ ἂν ὑπάρχη παρόμοιο στὸν κόσμο. Ἐννοεῖται ὅτι ἡ παράστασις συνεχίζεται ἀπὸ τὸ πρωὶ μέχρι τὰ μεσάνυκτα.

Ἀπὸ τὴν Μαρίνελαντ ἀκολουθήσαμε τὴν παραλία τοῦ Εἰρηνικοῦ καὶ πήγαμε στὸ Redondo Beach, ὅπου πᾶνε ὅλοι οἱ ἐρασιτέχνες ψαράδες. Ἐκεῖ ὑπάρχει καὶ ψαραγορά, ὅπου βρίσκει κανεὶς φρέσκα ψάρια, ἀλλὰ καὶ ἕτοιμα γιὰ φάγωμα ψημένα κατὰ διαφόρους τρόπους. Τὰ σπίτια εἶναι περιποιημένα καὶ ἡ ὅλη παραλία μπορεῖ νὰ παρομοιασθῇ κατὰ κάποιο τρόπο μὲ τὶς δικές μας ἑλληνικὲς παραλίες. Τὸ βράδυ βρισκόμαστε στὴ βάσι μας, στὸ Λὸς Ἄντζελες.

(Στὸ ἑπόμενο : Ὀργάνωσις ἐργασίας. Μαρκίτες, ἑστιατόρια, κεντρικὴ λαϊκὴ ἀγορά, παλαιοπωλεῖα καὶ ἀγορὰ - πανηγύρι).

Ἡ 20ήμερος ἐκδρομὴ τῆς Σχολῆς Ὑπαστυνόμων

Ὑπὸ τοῦ Δοκ. Ὑπαστυν. κ. **Κ. ΑΝΤΩΝΟΠΟΥΛΟΥ**

Ἡ Σχολὴ Ὑπαστυνόμων διωργάνωσε καὶ φέτος, ὅπως κάθε χρόνο, 20ήμερη ἐκδρομὴ ἀνὰ τὴν Ἑλλάδα μὲ σκοπὸ νὰ γνωρίσουν οἱ Δόκιμοι τὴν χώραν μας καὶ νὰ ὠφεληθοῦν πνευματικά, ψυχικὰ καὶ σωματικά.

Πράγματι τὸ πρωὶ τῆς Δευτέρας 2-9-1963 καὶ πρὶν ἀκόμη ἀνατείλη ὁ ἥλιος στὶς κορυφὲς τοῦ Ὑμηττοῦ, 110 Δόκιμοι Ὑπαστυνόμοι, μὲ ἐπικεφαλῆς τῆς ἐκδρομῆς τὸν Ὑποδιοικητὴν τῆς Σχολῆς Ἀστυνομικὸν Διευθυντὴν Β΄ κ. Παναγιώτην Λυκούσην, ἐπιβιβάζονται στὸ προαύλιο τῆς Σχολῆς, τῶν τριῶν πούλμαν καὶ ξεκινοῦν γιὰ τὸ μεγάλο καὶ ὀνειρῶδες ταξίδι τους.

Τὰ πρόσωπα ὅλων μας εἶναι χαρούμενα, γελαστά, ξεκούραστα, γιατὶ ἐπὶ τέλους ἦλθε ἡ ὥρα νὰ γνωρίσωμε ἀπὸ κοντὰ καὶ προγραμματισμένα, τὴν ἑλληνικὴν γῆ. Παντοῦ ἐπικρατεῖ τὸ γέλιο, τὸ τραγούδι καὶ ἡ χαρά.

Τὰ πούλμαν ξεκινοῦν. Φορτωμένα μὲ τὸ ἐκλεκτὸ ὑλικὸ τῆς Ἀστυνομίας Πόλεων, μὲ τὰ νέα φυτώρια, μὲ τοὺς αὐριανοὺς Ἀξιωματικοὺς αὐτῆς, διασχίζουν τοὺς δρόμους τῆς Ἀθήνας μὲ προορισμὸ τὴν Πελοπόννησο.

Πρῶτος σταθμός μας εἶναι ἡ ἀρχαία Κόρινθος στὶς 8.30΄ ὥρα. Ὅλοι μας εἰσερχόμεθα στὸ Μουσεῖο ὅπου ὁ εἰδικὸς ὑπάλληλος τῆς Τουριστικῆς Ἀστυνομίας, μᾶς ὁμιλεῖ γιὰ τὴν ἀξία τῶν ἀρχαίων εὑρημάτων τὰ ὁποῖα ἡ σκαπάνη τῶν ἀρχαιολόγων ἀνεκάλυψεν, γιὰ τὸν ἀρχαιολογικὸ χῶρου ὅπου ὁ Ἀπόστολος Παῦλος ἀπελογήθη ἐνώπιον τῶν Ρωμαίων, γιὰ τὴ σύραγγα τοῦ παλαιοῦ ὑδραγωγείου καὶ γενικῶς μᾶς ἐνημερώνει περὶ τῆς ἀρχαίας Κορίνθου. Ἰδιαίτερη ἐντύπωσι μᾶς ἔκαμε ὁ τάφος στὸν ὁποῖον ὑπάρχει ἄθικτος ὁ σκελετὸς νεαροῦ ἀνδρὸς 400 χρόνια π.Χ.

Ἡ ἀρχαία Κόρινθος ὡς πνευματικὸ κέντρο εἶχε τεραστίαν αἴγλην, ὥστε ὀρθῶς ἐλέγετο : « οὐ παντὸς πλεῖν ἐς Κόρινθον ».

Συνεχίζουμε τὴν πορείαν μας γιὰ τὸ Ἄργος. Διερχόμεθα τὰ στενὰ τῶν Δερβενακίων καὶ ὅλοι μας ἀντικρύζουμε μὲ εὐλάβεια τὸν ἀνδριάντα τοῦ Κολοκοτρώνη, τοῦ γέρου τοῦ Μωριᾶ, στὸν ὁποῖον ἡ Ἑλλὰς ὀφείλει πολλὰ γιὰ τὴν σημερινὴν ὕπαρξί της γιατὶ ἡ νίκη στὰ Δερβενάκια ἀπέδειξε τὴν ἀδυναμία τῆς Τουρκίας νὰ συνεχίση τὴν κατοχήν της.

Παραμένουμε λίγο εἰς στὸ Ἄργος καὶ διὰ μέσω μεγάλης καλλιεργησίμου πεδιάδος, φθάνουμε στὴν ξακουσμένη Τριπολιτσά. Ἐπισκεπτόμεθα τὰ ἀξιοθέατα τῆς πόλεως καὶ τὸ 411 Στρατιωτικὸ Νοσοκομεῖο, τὸ ὁποῖον ἐκτίσθη ὑπὸ ὁμογενῶν Ἀμερικανῶν καὶ ἐπερατώθη τὸ ἔτος 1951.

Ἀναχωροῦμε ἀπὸ τὴν Τρίπολι καὶ στὶς 4,10΄ ὥρα μπένουμε στὴν ἀρχαίαν, στὴν ἱστορική, στὴν ἐπιβλητική καὶ συγχρονισμένη σήμερα, Σπάρτη. Στὴν πατρίδα τοῦ Λεωνίδα, τοῦ ὑπὲρ βωμῶν καὶ ἑστιῶν πεσόντος, μὲ τοὺς 300 του στὶς Θερμοπύλες « τοῖς κείνων ρήμασι ».

Στὴν χώραν τοῦ Λυκούργου, τοῦ Παυσανία, τοῦ Χείλωνος καὶ τόσων ἄλλων ἐπιφανῶν ἀνδρῶν γιὰ τοὺς ὁποίους ἡ σημερινὴ Ἑλλὰς αἰσθάνεται ὑπερηφάνεια. Ὅλων μας ἡ καρδιὰ πάλλει ἀπὸ τὴν θύμισι τῶν ἀρχαίων Σπαρτιατῶν καὶ ζοῦμε νοερὰ τὴν πειθαρχημένη στρατιωτικὴ ζωή των. Ἡ Σπάρτη ἔχει ἐξαιρετικὴ ρυμοτομία καὶ θαυμάζει κανεὶς τὴν τάξι καὶ τὴν καθαριότητα τῆς πόλεως. Ὁ Εὐρώτας ποταμός, τὸ ὄρος Ταΰγετος, ὁ καιάδας (βάραθρο εἰς τὸ ὁποῖον ἐρρίπτοντο τὰ καχεκτικὰ παιδιὰ τῶν Σπαρτιατῶν καὶ οἱ κακοῦργοι), ὁ ἀνδριὰς τοῦ Λυκούργου,

ὁ τάφος τοῦ Λεωνίδα καὶ τὸ ἀρχαιολογικὸ Μουσεῖο τῆς πόλεως ὅλα αὐτὰ φέρνουν στὶς σκέψεις μας τὸ ἀθάνατο μεγαλεῖο τῆς Σπάρτης.

Τὴν ἑπομένη τὸ πρωὶ 3-9-1963 στὶς 7 ἡ ὥρα μὲ τὰ πούλμαν ἐπισκεπτόμεθα τὸν Μυστρᾶν. Τὴν νεκρὴ πόλι, τὴν πόλι τῶν Κατακουζηνῶν καὶ Παλαιολόγων. Ἡ ἐρειπωμένη πόλις, τὰ παλαιὰ ἀνάκτορα, τὰ κτίσματα, τὰ μοναστήρια, τὰ τείχη τοῦ κάστρου καὶ ἡ ἐπιβλητικότης τοῦ χώρου, λόγω τῆς θέσεως στὴν ὁποίαν εὑρίσκεται, μᾶς προκαλεῖ ἀληθινὸν δέος καὶ ἐπὶ πολὺ ζοῦμε φανταστικῶς τὴν αἴγλη τῆς ἐποχῆς.

Τὸ ἀπόγευμα τῆς ἰδίας ἡμέρας, περὶ ὥραν 12,30 ἀντικρύζουμε τὸν κάμπο τῆς Μεσσηνίας. Θαυμάζουμε τὸ ὄμορφο αὐτὸ κομμάτι τῆς Ἑλλάδος μας, διότι εἰς ἐκτεταμένην πεδιάδα ἐπικρατεῖ καὶ κουράζει τὸ πράσινο καὶ ἡ ἀφθονία τοῦ ὕδατος.

Σὲ λίγο προβάλλει ἡ Καλαμάτα, ἡ ὡραία πρωτεύουσα τοῦ Νομοῦ, ἡ πόλις τῆς ὁμορφιᾶς.

Ὅλοι οἱ Δόκιμοι τραγουδοῦμε κεφάτα τὸ τραγοῦδι « καὶ ἂν πᾶς στὴν Καλαμάτα καὶ ρθῆς μὲ τὸ καλό, φερέ μου ἕνα μαντῆλι νὰ δέσω στὸ λαιμό ». Τὰ πούλμαν σταματοῦν, τὰ πράγματα ἀποβιβάζονται, τακτοποιούμεθα στὰ ξενοδοχεῖα μας καὶ μετὰ ἀνάπαυσι 3 ὡρῶν ξεκινοῦμε γιὰ τὴν ἱστορικὴ Πύλο, τὸ ξακουστὸ Ναυαρῖνο, γιὰ τὴν πόλιν ὅπου κατεστράφηκε ὁλοσχερῶς ὁ Τουρκοαιγυπτιακὸς στόλος τὸ 1827. Μᾶς ἀναμένει ὁ Μοίραρχος τῆς Χωροφυλακῆς κ. Φωτόπουλος καὶ προθυμότατα μᾶς ἔδειξε τὰ ἀξιοθέατα τῆς πόλεως. Ἀκολούθως, μὲ ναυλωμένα εἰδικῶς γιὰ τὴν Σχολὴ βενζινοκάϊκα, μᾶς μεταφέρουν εἰς τὴν ἀπέναντι νῆσον Σφακτηρίαν καὶ μὲ λεπτομέρειαν, ὀρθότητα καὶ καλωσύνη, μᾶς ὁμιλεῖ διὰ τὴν ἱστορικὴ ναυμαχία τοῦ Ναυαρίνου, γιὰ τὴν σημασία αὐτῆς καὶ γενικῶς βοηθούμενος ἀπὸ τὸν εὐγενέστατο Συμβολαιογράφο κ. Μπαλαφούταν, μᾶς δίδουν πλήρη εἰκόνα τῆς ὅλης ἐξελίξεως τῆς ἱστορικῆς πόλεως. Μετὰ ὁ Δήμαρχος καὶ τὸ Δημοτικὸ Συμβούλιο, προσφέρει πρὸς τιμήν μας στὸ ξενοδοχεῖον « Ξενία » διάφορα ἀναψυκτικά. «Ἡ Πύλος, εἶπεν, εἶναι ὑπερήφανος καὶ θεωρεῖ τιμὴν διὰ τὴν ἐπίσκεψιν σας. Εἶναι ἡ πρώτη φορὰ κατὰ τὴν ὁποίαν Δόκιμοι Ὑπαστυνόμοι, ἐπισκέπτονται τὴν Πύλον. Σᾶς εὐχαριστοῦμε θερμῶς καὶ σᾶς εὐχόμεθα καλὴν σταδιοδρομίαν».

Ὁ Ὑποδιευθυντής μας κ. Λυκούσης ἀπήντησεν ἐκ μέρους μας καὶ εἶπε μεταξὺ ἄλλων τὰ ἑξῆς : « Κύριοι, εὐχαριστοῦμε θερμότατα διὰ τὴν ὑποδοχὴν ποὺ μᾶς κάνατε. Ἐγὼ καὶ οἱ Δόκιμοι Ὑπαστυνόμοι, δὲν θὰ ξεχάσωμε ποτὲ τὴν τιμὴν αὐτὴν καὶ ἡ ἀνάμνησις θὰ εἶναι βαθειὰ χαραγμένη εἰς τὰς ψυχάς μας. Ἡ Ἀστυνομία θὰ ἀγωνίζεται πάντοτε διὰ τὴν γαλήνην, τὴν τάξιν καὶ τὴν ἡσυχίαν. Θὰ διώκη τὸ ἔγκλημα καὶ θὰ πατάσση τοὺς ὑπονομευτὰς τοῦ ἔθνους μας, τοὺς κομμουνιστάς. Σᾶς εὐχαριστοῦμε πολύ ».

Ἀργὰ κατὰ τὶς 10 ἡ ὥρα ἐπιστρέφουμε στὴν Καλαμάταν. Ὅλοι μας ἔχουμε σχηματίσει τὶς καλύτερες ἐντυπώσεις γιὰ τὴν ἀκραία αὐτὴ πόλι τῆς Ἑλλάδος.

4-9-1963. Ἄμα ξημέρωσε στὶς 6 ἡ ὥρα, ξεκινᾶμε γιὰ τὴν Πάτρα. Περνοῦμε ἐκ νέου ἀπὸ τὴν Τρίπολι, τὴν Βυτίνα, ἡ ὁποία φημίζεται γιὰ τὸ ὑγιεινὸ κλῖμα της, τὰ ὀρεινὰ Λαγκάδια, καὶ βαδίζοντας μέσα ἀπὸ θεώρατα ἔλατα συναντοῦμε τὸν ποταμὸ Λάδονα ἀπὸ τὸν ὁποῖον τόση ἠλεκτρικὴ δύναμις παράγεται γιὰ τὴν Πελοπόννησον. Στὶς 12,30′ ἡ ὥρα ἀντικρύζουμε τὴν ἀρχαίαν Ὀλυμπίαν, τὴν κοιτίδα τοῦ ἀρχαίου φωτός, τὴν βασίλισσαν τοῦ πνεύματος καὶ τῆς ρώμης. Μᾶς ξεναγεῖ ὁ ἐνωματάρχης κ. Γεωργακόπουλος ὁ ὁποῖος μᾶς ὁμιλεῖ γιὰ τὴν ἀρχαίαν Ὀλυμπίαν, γιὰ τοὺς ἀγῶνας οἱ ὁποῖοι ἐγένοντο στὸ Στάδιον, γιὰ τὸν καλλίγραμμον « Ἑρμῆν » τοῦ Πραξιτέλους, γιὰ τοὺς ἐπιφανεῖς τῆς ἐποχῆς ἐκείνης Ὀλυμπιονίκας ὡς τὸν Διαγόραν καὶ ἄλλους, γιὰ τοὺς πρώτους Ὀλυμπιακοὺς ἀγῶνας μετὰ τὴν ἀπελευθέρωσιν τοῦ 1821, τοὺς διωργανωθέντας ἀπὸ τὸν Βαρῶνο Γάλλον Πέτρον Κουμπερντὲν κατὰ τὸ

1896 καὶ γιὰ τὴν ἀγάπην καὶ λατρείαν του πρὸς τὴν Ἑλλάδα, ὥστε νὰ εἴπη θνήσκων : « Τὸ σῶμα μου νὰ μεταφερθῆ εἰς τὴν Γαλλίαν, τὴν καρδιά μου ὅμως, νὰ θάψετε στὴν Ἑλλάδα », γιὰ τὴν τουριστικὴν κίνησιν ποὺ παρουσιάζει τὸ ὡραιότερον αὐτὸ κομμάτι τῆς Ἑλλάδος καὶ γενικὰ μᾶς γεμίζει τὴν ψυχὴν ἀπὸ ὡραῖες παραστάσεις γιὰ τὰ γεγονότα τῆς ἀρχαίας ἐποχῆς.

Ἀναχωροῦμε ἀπὸ τὴν ἀρχαίαν Ὀλυμπίαν καὶ διὰ μέσω Πύργου -Ἀμαλιάδος καὶ τοῦ παραγωγικοῦ κάμπου τῆς Ἠλείας, εἰσερχόμεθα στὶς 7,30′ τὸ ἀπόγευμα εἰς τὴν πρωτεύουσα τῆς Πελοποννήσου, τὴν ναυτεμπορικὴν πόλιν, τὴν πόλιν μὲ τὴν θαυμασίαν ρυμοτομίαν, τὴν γ′ κατὰ σειρὰν μεγαλόπολιν στὴν ὁποίαν ἑδρεύει ἡ Ἀστυνομία Πόλεων, τὴν νύφην τῆς Πελοποννήσου τὴν Πάτραν.

5-9-1963. Πολὺ πρωΐ, ξεκινᾶμε γιὰ τὰ Καλάβρυτα καὶ στὶς 9,30 φθάνομε στὴν πόλιν, στὴν ὁποίαν ἔλαβε σάρκα καὶ ὀστᾶ ἡ ἰδέα τῆς ἀπελευθερώσεως ἀπὸ τὸν ζυγὸν τῶν Τούρκων, τὸ 1821. Ἐκεῖ ὅπου οἱ πρόγονοί μας ἔλαβαν τὴν ἐπόφασιν νὰ ξεσηκωθοῦν κατὰ τοῦ τυράννου καὶ νὰ ζήσουν ἐλεύθεροι ἢ ἄλλως νὰ ἀποθάνουν ὅλοι. Ἡ πόλις, μᾶς συγκινεῖ καὶ μᾶς συνεπαίρνει. Οἱ μορφὲς τῶν Ζαΐμηδων, τῶν Πετμεζάδων καὶ λοιπῶν ὁπλαρχηγῶν, εἶναι νοερῶς μπροστά μας καὶ μᾶς χαμογελοῦν διότι ἐθυσίασαν τὴν ζωήν των γιὰ τὴν ἐλευθερίαν τῆς πατρίδος μας. Συνεχίζουμε καὶ σὲ ἀπόστασιν 10 λεπτῶν τῆς ὥρας, εἴμεθα στὴν Μονὴν τῆς Ἁγίας Λαύρας. Στὸ Μοναστήρι αὐτό, ὅπου ὁ Παλαιῶν Πατρῶν Γερμανὸς, ὕψωσε τὴν σημαίαν τῆς Ἐπαναστάσεως. Ἀπὸ τὸν ἡγούμενον τῆς Μονῆς, μᾶς γίνεται θερμοτάτη ὑποδοχή, μᾶς προσφέρεται τὸ συνηθισμένον καὶ ὑποχρεωτικὸν γιὰ κάθε ξένον γλυκὸ ἀπὸ τριοντάφυλλον, μᾶς δείχνει τὸ λάβαρον, τὰ ἀμυθήτου ἀξίας παλαιὰ χριστιανικὰ βιβλία γραμμένα σὲ πάπυρον, τὰ ἄμφια τοῦ Παλαιῶν Πατρῶν Γερμανοῦ καὶ τὸν πλάτανον στὸν ἴσκιον τοῦ ὁποίου συνεκεντρώθησαν οἱ ὁπλαρχηγοὶ τοῦ 21 ὅταν ἔλαβαν τὴν ἀπόφασιν νὰ κηρύξουν τὴν ἐπανάστασιν. Βγάζουμε ἀναμνηστικὲς φωτογραφίες μὲ τοὺς καλογήρους καὶ τέλος φεύγουμε γιὰ τὴν Πάτραν ἀποκομίζοντας τὰ ὡραῖα διδάγματα τῆς ἐκδρομῆς τῆς ἡμέρας αὐτῆς. Τὸ ἀπόγευμα ἐπισκεπτόμεθα διάφορα ἀξιόλογα μέρη τῆς πόλεως, ὡς τὸν ναὸν τοῦ Ἁγίου Ἀνδρέου καὶ τὴν οἰνοποιΐαν « Κλάους » ἔξωθι τῆς πόλεως τῶν Πατρῶν. Μᾶς προσφέρεται οἶνος ἄφθονος ἡλικίας 100 καὶ πλέον ἐτῶν, καὶ ἐπιστρέφουμε στὴν Πάτραν γιὰ νὰ συνεχίσωμε, τὸ ταξίδι μας καὶ στὴν λοιπὴν Ἑλλάδα, τὴν ἑπομένην.

6.9.63. Σήμερα ἀφήνουμε τὴν Πελοπόννησο καὶ διὰ τοῦ φέρυ-μπότ, ἀποβιβαζόμεθα στὶς 9 ἡ ὥρα στὸ Ἀντίριο. Ἀκολούθως μεταβαίνουμε στὴ Ναύπακτο. Ἡ Ναύπακτος εἶναι ὡραία πόλις, παραλιακὴ καὶ ἔχει ἄφθονα νερά. Καθήμεθα ἐπ' ὀλίγον καὶ ὅλοι οἱ Δόκιμοι ἀσχολούμεθα μὲ τὸ τράβηγμα τῶν δικτύων ὅπου ἐκείνην τὴν ὥραν οἱ ψαράδες ἔβγαζαν. Ὁ Διμοιρίτης μας κ. Κουβέλης Κων., δράττεται τῆς εὐκαιρίας καὶ μᾶς ἐξηγεῖ τὴν σημασία τῶν ψαριῶν.

Στὶς 9.30 φθάνουμε στὸ ἡρωϊκὸ Μεσολόγγι. Ἡ καρδιὰ ὅλων μας κτυπᾶ δυνατὰ καὶ αἰσθανόμεθα πολὺ συγκινημένοι.

Μόλις κατεβαίνουμε ἀπὸ τὰ πούλμαν συγκεντρωνόμαστε κατὰ διμοιρίας πρὸ τοῦ Ἡρώου σὲ στάσι προσοχῆς καὶ ὁ ἀρχηγὸς τῆς τάξεως καταθέτει στέφανον.

Μᾶς ξεναγεῖ ὁ Γυμνασιάρχης τῆς πόλεως κ. Μαυρομμάτης καὶ μᾶς δείχνει τοὺς ἀνδριάντες τῶν Ἡρώων, ὡς τοῦ Μάρκου Μπότσαρη, τοῦ Γ. Κίτσου, τοῦ Μήτρου Δεληγεώργη καὶ τοῦ μεγάλου φιλέλληνος Λόρδου Βύρωνος, ὁ ὁποῖος τόσον ἀγάπησεν τὴν Ἑλλάδα, ὥστε νὰ θυσιάση καὶ τὴν ζωήν του γι' αὐτήν.

Ἐπισκεπτόμεθα τὸ Μουσεῖον [καὶ θαυμάζομεν τοὺς ὡραίους πίνακας ζωγραφικῆς ποὺ παριστάνουν μάχες ἀπὸ τὴν πολιορκίαν τοῦ Μεσολογγίου.

Μετὰ τὸ Μεσολόγγι συναντᾶμε τὸ Αἰτωλικό, τὰ Στενὰ τῆς Κλεισούρας, τὸ

Ἀγρίνιο, τὴν λίμνην τῆς Ἀμβρακίας, τὴν Ἀμφιλοχίαν, τὸ ἡρωϊκὸν Πέτα καὶ στὶς 4 τὸ ἀπόγευμα φθάνουμε στὴν Ἄρταν, μὲ τὸ ξακουστὸ Γεφύρι της.

Περιεργαζόμεθα τὸν ναόν, ὁ ὁποῖος εἶναι ἀξιοθαύμαστος, περιπατοῦμε ἐπὶ τοῦ θρυλικοῦ γεφυριοῦ, βγάζουμε φωτογραφίες καὶ συνεχίζοντας, φθάνουμε στὸ ἠλεκτροπαραγωγικὸν ἐργοστάσιον τῆς Δ.Ε.Η. Λούρου. Μᾶς ὑποδέχεται ὁ δ ευθυντὴς τοῦ ἐργοστασίου κ. Ἐμμανουηλίδης, ὁ ὁποῖος μᾶς ἐξενάγησε στὸν χῶρον τοῦ ἐργοστασίου καὶ μᾶς ἐξήγησε τὴν σημασίαν τοῦ ἐκτελουμένου ἔργου.

Μετὰ ἀναχωροῦμε, διότι δὲν ἔχουμε καιρόν, καὶ στὶς 5 ἡ ὥρα ἐπισκεπτόμεθα τὸ Χάνι «Ἐμὶν Ἀγᾶ». Ἐκεῖ ὅπου ἔλαβε χώραν τὸ 1912 ἡ μάχη τοῦ Μπιζανίου.

Τρέχουμε ὁλοταχῶς καὶ στὶς 6 ἡ ὥρα μπένουμε στὰ χιλιοτραγουδισμένα Γιάννινα ὅπου παραμένουμε μίαν ὁλόκληρον ἡμέραν. Πραγματοποιοῦμε ἐπισκέψεις: στὸ Σπήλαιον, τὸ ἀνακαληφθὲν τυχαίως τὸ 1940 ἀπὸ τὸν χωρικὸν Ἰωαν. Κοντογιάννην, στὸ νησάκι «Ἅγ. Παντελεήμων» ὅπου συνελήφθηκε ὁ Ἀλῆ Πασσᾶς, στὸ Κρυονέρι, στὸ Μουσεῖον «κατοικία τοῦ Ἀλῆ πασσᾶ, καὶ στὶς 6 ἡ ὥρα τὸ πρωῒ 7.9.1963, ἀφήνουμε τὰ Γιάννινα διὰ νὰ φθάσουμε τὸ ἀπόγευμα στὴν Ἠγουμενίτσαν.

Μὲ τὸ φέρυ-μπότ, ἀποβιβαζόμεθα στὶς 9 ἡ ὥρα τὸ βράδυ, εἰς τὴν ὡραίαν νῆσον τῶν Φαιάκων, τὴν ὄμορφη Κέρκυραν.

Ἡ Κέρκυρα εἶναι ἕνα, σπανίας ὁμορφιᾶς νησί, στὸ ὁποῖον τόσοι ἐστεμμένοι παρέμειναν κατὰ τὸ παρελθὸν καὶ τίμησαν μὲ τὴν παρουσίαν των, ὡς ἡ Ἐλισσάβετ τῆς Αὐστρίας, ὁ Κάϊζερ καὶ ὅλοι οἱ δικοί μας Βασιλεῖς. Παραμείναμε σ' αὐτὸ δύο ἡμέρες καὶ περιήλθαμε ὅλα τὰ ἀξιοθέατα, ὡς τὴν Παληοκαστρίτσαν, τὸ Ἀχίλλειον, τὸ Κανόνι, τὸ Μὸν-Ρεπό, τὸν ναὸν τοῦ Ἁγίου Σπυρίδωνος καὶ γενικῶς κάθετί ἀξιόλογον τῆς νήσου. Ὁ ὑποφαινόμενος ἠσθάνθη ἰδιαιτέραν χαρὰν μαζὶ μὲ συγκίνησιν, διότι στὸ νησὶ αὐτὸ πέρασε τὰ καλύτερα χρόνια τῆς ζωῆς του, ὡς ἀστυφύλαξ. Εἶναι ἡ Κέρκυρα ἕνα κομμάτι τῆς ζωῆς του.

9.9.1963. Φεύγουμε ἀπὸ τὸ νησὶ τῶν Φαιάκων μὲ τὶς καλύτερες ἐντυπώσεις καὶ διὰ τοῦ ἰδίου μέσου, φθάνουμε στὶς 2 ἡ ὥρα τὸ μεσημέρι στὴν Κόνιτσαν. Μᾶς ἀναμένει ὁ Ταγματάρχης κ. Διαμάντης, ὁ ὁποῖος μᾶς ἐξηγεῖ μὲ πᾶσαν λεπτομέρειαν καὶ σαφήνειαν, τὸ ἱστορικὸν τῆς μάχης τῆς Κονίτσης στὶς 25.12.1947, μὲ τοὺς ἀντάρτας.

«Οἱ ξενόδουλοι αὐτοὶ ἐχθροὶ τῆς Ἑλλάδος μας—συνέχισε—ἐπεδίωκαν νὰ καταλάβουν τὴν Κόνιτσαν διὰ νὰ στήσουν τὴν Κυβέρνησίν των ὥστε νὰ ἀναγνωρισθῆ καὶ ἔτσι νὰ ἀποτελέσουν ἕνα δεύτερον κράτος κομμουνιστικόν. Ὁ ἐθνικὸς ὅμως στρατός, οἱ καθαρόαιμοι Ἕλληνες, οἱ διαπνεόμενοι ἀπὸ τὴν ἰδέαν τῆς ἐλευθερίας, ἐπολέμησαν μὲ καρδιά, ἀντεστάθησαν στοὺς συμμορίτας μὲ σθένος, ἔχυσαν τὸ αἷμα τους, ἔδωσαν τὴν ζωήν τους γιὰ νὰ κρατήσουν τὴν Κόνιτσα καὶ γιὰ νὰ ἀναπνέωμε ἐμεῖς σήμερα ἐλεύθεροι». Λίαν συγκεκινημένος καὶ μὲ φωνὴν πάλλουσαν, ὁ κ. Διαμαντὴς συνέχισε:

«Πάρετε λίγο χῶμα ἱερόν, πάρετε λίγο χῶμα ποὺ μὲ τόσο αἷμα ἔχει ποτισθῆ καὶ πηγαίνετέ το στὴν Ἀθήνα. Πέστε σ' αὐτοὺς ὅτι ἐδῶ ὁ ἑλληνικὸς στρατὸς εἶναι ἀκοίμητος φρουρός, εἶναι φύλαξ τῶν ἱερῶν καὶ ὁσίων. Πολέμησε μὲ καρδιὰ καὶ ἂν πάλι χρειασθῆ, θὰ πολεμήση διὰ τὴν ἀνεξαρτησίαν τῆς Ἑλλάδος μας». Ὁ κ. Λυκούσης ἀφοῦ ηὐχαρίστησε τὸν κ. Διαμάντην εἶπεν: «Κᾶς μεῖς ἀπὸ τὴν δικήν μας σκοπιὰν θὰ ἀγωνιζώμεθα πάντοτε διὰ τὴν καταπολέμησιν τοῦ ἐπαράτου ἐχθροῦ μας τοῦ κομμουνισμοῦ, ὥστε ἡ χώρα μας» νὰ θεωρεῖται ἐλευθέρα.

(Συνεχίζεται)

ΚΩΣΤΗΣ ΠΑΛΑΜΑΣ

ΜΕ ΤΗΝ ΕΠΕΤΕΙΟ ΤΩΝ ΕΘΝΙΚΩΝ ΕΞΟΡΜΗΣΕΩΝ ΚΑΙ ΕΙΚΟΣΙ ΧΡΟΝΩΝ ΑΠΟ ΤΟ ΘΑΝΑΤΟ ΤΟΥ

Ὑπὸ Ὑπαστυνόμου Α' κ. ΧΑΡ. ΣΤΑΜΑΤΗ

(Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγούμενο)

Τὰ ὅσα κατεχώρησα ἀπὸ τὶς τόσο κατατοπιστικὲς σημειώσεις τοῦ κ. Χουρμουζίου, νομίζω ὅτι εἶναι ἀρκετὰ γιὰ μιὰν ἀμυδρὴ ἰδέα τῶν «Γραμμάτων στὴ Ραχήλ». Ὀλίγοι στίχοι ὡστόσο, ἀπὸ τὰ ὅσα ὁ ποιητὴς ἄφησε στὴν ἀλληλογραφία αὐτή, ἔχουν τὴν θέση τους ἐδῶ. Νὰ ἕνα τετράστιχο τοῦ 1922, λίγο ὕστερα ἀπὸ τὴν γνωριμία:

Ὅταν ἡ πόρτα ἀνοίγεται τοῦ καλυβιοῦ καὶ μπαίνεις,
σοῦ τὸ εἶπα, τὸ ἐρμοκάλυβο γίνεται δόξης ναός...
Ὅταν ἡ πόρτα ἀνοίγεται τοῦ καλυβιοῦ καὶ μπαίνεις,
μπαίνει μ' ἐσέ, θαμπώνοντας τὴ σκέψη μου, ἕνα φῶς...

Καὶ τὸ 1923 ὁ ποιητὴς γράφει γιὰ τὴν ὄμορφη κοπέλλα, τὴν «ψυχὴ τῆς Ἰδέας καὶ τοῦ καημοῦ» του:

—Γιατί Ραχὴλ τὴν ἔκραξα,
δὲν ξέρω, Δέσποινά μου.
Μπορεῖ ἔτσι τὴν εἰκόνα της
νὰ τὴν κρατὰ μπροστά μου.
Ραχήλ! Καὶ μόνο τόνομα,
τραγούδι ὡς νὰ εἶναι ὡραῖο,
τῆς πάει: Ραχὴλ τὴ λέω
κι' εἶναι ὡς νὰ τραγουδῶ...

Ἡ τεραστία ἀλληλογραφία δὲν θὰ μᾶς ἀπασχολήσει εἰδικώτερα, παρ' ὅλο ποὺ σ' αὐτὴν παρελαύνουν μύριες σκέψεις γιὰ τὴ λογοτεχνία τῶν ἐτῶν ἐκείνων, πολλὲς κρίσεις γιὰ τοὺς πνευματικούς μας ἀνθρώπους καὶ πολλὰ ἀπὸ τὰ προβλήματα τῆς ἑλληνικῆς ζωῆς τῶν ἐτῶν 1922-1935. Θὰ δοῦμε ὅμως λίγες γραμμὲς ἀπὸ τὸ τελευταῖο γράμμα, τῆς 28 Αὐγούστου 1935, ποὺ κλείνεται τραγικὰ καὶ ἡ ὅλη συνομιλία. Γράφει ὁ Παλαμᾶς τῶν ἑβδομῆντα ἕξ ἐτῶν:

«... Πρῶτα δὲν κάθομαι πλέον στὸ σπίτι ποὺ τὸ ἤξερες... Μετακομίσθηκα ... Τὸ χέρι μου τὸ δεξὶ εἶναι παράλυτο, γι' αὐτὸ σοῦ γράφω μὲ πολὺ κόπο μὲ τὸ μολύβι... Ἐγώ, ἔχασα ὅλα μου· ἄλλαξε τὸ γραφεῖο μου, ἡ εἰκόνα σου ποὺ στὴν κορνίζα της μόνο μοῦ ἀπόμεινε, τώρα τελευταῖα χάθηκε κι' αὐτή. Καὶ στὸ κεφάλι μου ὅλα χάθηκαν, ἐκτὸς ἀπὸ λίγες φωτεινὲς εἰκόνες ποὺ δὲν ξέρω τί νὰ τὶς κάνω...».

Τὰ γράμματα φυλάχθηκαν ἀπὸ τὴν Ἑλένη Κορτζᾶ καὶ ἀνεκοινώθηκαν ἀπὸ τὴν ἴδια στὸν κ. Κουρνοῦτο μόνον τὸ 1959, κατὰ τὴν διάρκεια τῶν ἑορτῶν μὲ τὸ «Ἔτος Κωστῆ Παλαμᾶ». Εἶχαν ἀκολουθήσει τὶς μεγάλες περιπέτειες τῆς οἰκογενείας της, ἀφοῦ ὁ στρατηγὸς Γεώργιος Κορτζᾶς μὲ τὴν κατάρρευση τοῦ Ἀλβανικοῦ μετώπου βρέθηκε στὴν Αἴγυπτο συνεχίζοντας τὸν ἀγῶνα τοῦ Ἔθνους. Γύρισε τὸν Νοέμβριο 1944 γιὰ νὰ συρθεῖ ὅμηρος στὰ Κρῶρα ἀπὸ τοὺς κομμουνιστὰς καὶ νὰ σφαγιασθεῖ. Ἡ «Ἑλενίτσα» τῶν ἐπιστολῶν ἐπέστρεψε στὴν Ἑλλάδα τὸν Ἰανουάριο τοῦ 1953, δηλαδὴ δέκα χρόνια μετὰ τὸν θάνατο τοῦ ὑμνωδοῦ της καὶ ψάλ-

τη ὅλων τῶν ἑλληνικῶν συγκινήσεων. Ἐγκαταστάθηκε καὶ μένει στὸ προάστιο τῆς Βούλας.

«Τὸ «Ἔτος Παλαμᾶ», σημειώνει ὁ κ. Κουρνοῦτος, μᾶς ἔφερε τυχαῖα »τὴ γνωριμία μὲ τὴν Ἑλενίτσα Κορτζᾶ καὶ μὲ τὰ γράμματα τοῦ ποιητῆ. Εἶχαν »φυσικὰ κι' αὐτὰ ἀκολουθήσει στὶς περιπέτειες τῆς οἰκογένειας τοῦ στρατηγοῦ καὶ »εἶναι πολλὰ ἐκεῖνα ποὺ χάθηκαν. Τὰ ὅσα σώθηκαν, κυρίως μὲ τὴν κάποια φροντί»δα τοῦ ἀδελφοῦ τῆς Ἑλενίτσας, ἔμειναν ξεχασμένα μέσα στὶς πολλὲς καὶ πικρὲς »μνῆμες τοῦ σπιτιοῦ.

«Στὶς 16 Νοεμβρίου 1959, στὴ σειρὰ τῶν ὁμιλιῶν ποὺ ἔγιναν στὸν «Παρνασ»σὸ» κατὰ τὸν ἑορτασμὸν τοῦ «Ἔτους Παλαμᾶ», ἀνεκοίνωσα τὴν ὕπαρξη τῶν γραμ»μάτων τοῦ ποιητῆ πρὸς τὴ Ραχήλ, μὲ τὴν ὁμιλία μου «Ὁ Κωστῆς Παλα»μᾶς ἀπὸ τὴν ἀλληλογραφία του»...».

Αὐτὸ εἶναι τὸ κεφάλαιο τῆς ἰδιωτικῆς κάπως ζωῆς τοῦ Κωστῆ Παλαμᾶ, ποὺ ἀπὸ συνέπεια πρὸς τὴν ὅλη προσωπικότητα τοῦ ἐθνικοῦ μας ποιητοῦ συμπεριέλαβα ἐδῶ σὲ ἐλάχιστες γραμμὲς καὶ μόνον γιὰ τὴν κατατόπιση στὰ πολυθρύλητα «Γράμματα στὴ Ραχήλ»

***

Τὸ μεγάλο κεφάλαιο «Κωστῆς Παλαμᾶς» ἔκλεισε χρονολογικὰ πρὶν εἴκοσι χρόνια, στὶς 27 Φεβρουαρίου 1943, ὅταν ὁ ποιητὴς τόσων ἑλληνικῶν στοχασμῶν ἄφησε τὴ στερνή του πνοή. Δὲν ἔκλεισε οὐσιαστικὰ ὅμως καὶ οὔτε θὰ κλείσει ποτέ, ἐν ὅσω στὴ γῆ θὰ ὑπάρχουν Ἕλληνες καὶ Ἑλλάδα, ἐν ὅσω ὁ ἡρωισμὸς καὶ ἡ φιλοσοφία θὰ συγκινοῦν τὶς καρδιὲς καὶ γενικώτερα ἐν ὅσω τὰ ἄτομα θὰ πιστεύουν στὶς αἰώνιες ἠθικὲς ἀξίας τῆς ἀνθρώπινης ὑποστάσεως.

Ἔκλεισε ὁ κύκλος τῆς ζωῆς τοῦ ἐθνικοῦ μας ποιητοῦ μὲ ἡρωικὸ μεγαλεῖο τῆς ἀπύθμενης ψυχῆς του, μὲ βαθειὰ φιλοσοφικὴ πίστη ὅ, τι τοῦ ἑλληνικοῦ καὶ πανανθρώπινου στοιχείου, μὲ ἰδεαλισμὸ ποὺ θὰ φωτίζει τὶς ἐπερχόμενες γενεὲς τοῦ Ἑλληνισμοῦ στὴν αἰωνιότητα. Ἔκλεισε πρὸ πάντων μὲ τὴν ὑψηλὴ διακονία στὴν ἰδέα τοῦ ἡρωισμοῦ, ὅταν ἀπὸ τὰ πρόθυρα τοῦ μεγάλου Ἑσπερινοῦ τῆς ζωῆς του ἐσάλπισε στὴ γενεὰ τοῦ 1940-1941 ὁ ποιητής:

Τοῦτο τὸ λόγο θὰ σᾶς πῶ,
δὲν ἔχω ἄλλον κανένα.
Μεθῦστε μὲ τ' ἀθάνατο
κρασὶ τοῦ Εἰκοσιένα!

Ὁ σπόρος ὁ ἱερὸς τῆς Παλαμικῆς Ἰδέας ἐβλάστησε, ἡ Ἑλλάδα ποὺ ὀνειρεύθηκε ὁ ποιητὴς ἐδημιουργήθηκε, οἱ Ἕλληνες ἀφυπνίσθηκαν καὶ ἐλάτρευσαν πλέον ὅ, τι τὸ μεγάλο, ὅ, τι τὸ ἡρωικό, ὅ, τι τὸ ἑλληνικό. Ἔγινε συνισταμένη τοῦ Ἑλληνισμοῦ ὁποιασδήποτε ἐποχῆς ἡ χαρακτηριστικὴ ἰδέα τῶν στίχων τοῦ ἐθνικοῦ μας ποιητοῦ:

Σ' αὐτὸ τὸν τόπο πάντ' ἀνθοῦνε
κι' ἔχουν ἀθάνατη ζωή,
καὶ μᾶς θαμπώνουν, μᾶς μεθοῦνε,
Νεράϊδες, Ἥρωες, Θεοί..

(Συνεχίζεται)

«Καθὼς κλείνει ὁ κύκλος...»

Ὑπὸ Ὑπαστυνόμου Α' κ. **Σ. ΠΗΛΟΥ**

Ξημερώνει... Τὰ σκοτάδια τῆς νύχτας διαλύονται... Οἱ πρῶτες ἀχτῖδες τοῦ ἡλιου ξεπροβάλλουν πίσω ἀπὸ τὸ ἀντικρυνὸ βουνό, ἀνάβοντας πυρκαγιὲς ἐκεῖ κατὰ τὴν Ἀνατολή... Ἡ πόλη βγαίνει σιγὰ-σιγὰ ἀπὸ τὴν νυκτερινὴ ὁμίχλη, πεντακάθαρη, ζωηρή... Θόρυβος... Τὸ προσκλητήριο τῆς βιοπάλης σημαίνει... Εἶμαι ὑπηρεσία... παρέλαβα στὶς ἕξη παρὰ τέταρτο. Ἔτσι βρέθηκα κι' ἐγὼ ἀνάμεσα σὲ τοῦτο τὸ μεγάλο εἰρηνικὸ στράτευμα ποὺ συνθέτει τὴν πανέμορφη εἰκόνα τῆς ἀνθρώπινης δραστηριότητος... Μὲ χαιρετοῦν, τοὺς καλημερίζω... Καὶ συνεχίζω τὴν σκοπιά μου.

Ὀκτὼ καὶ τέταρτο... Στὴ γωνιὰ ἑνὸς δρόμου ἀκούω μιὰ γνώριμη φωνὴ καὶ χαμογελῶ: «Ντομάτες... ἀργίτικα καλὰ πεπόνια... ροζακιὰ γλυκὰ σταφύλια». Εἶναι ὁ μπάρμπα-Στέλιος ὁ μανάβης... Ἕνα καλὸ γεροντάκι ποὺ χρόνια καὶ χρόνια, γυρνᾶ στοὺς ἴδιους δρόμους, γιὰ νὰ θρέψη τὰ παιδιά.

Δουλευτής, τίμιος καὶ καλὸς οἰκογενειάρχης ὁ μπάρμπα-Στέλιος, ἔχει κερδίσει τὴν συμπάθεια ὅλης τῆς γειτονιᾶς. Καὶ ποιὸς δὲν τὸν ξέρει; Ὅλοι τὸν προτιμοῦν. Τὸν θυμᾶμαι σὰν ἥμουνα παιδί. Ἔτρεχα, μόλις τὸν ἄκουγα, μαζὶ μὲ τ' ἄλλα παιδιὰ τῆς γειτονιᾶς, κοντὰ στὸ ψαρὶ γαϊδουράκι του καὶ στεκόμουνα ὧρες ὁλόκληρες νὰ τόνε κοιτάζω, καθὼς ἔπαιρνε παραγγελίες, ζύγιζε, ἔδινε ρέστα. Καμιὰ φορὰ τὸν ἐπειράζαμε κιόλας. Καὶ μόλις ἔκανε ν' ἀπομακρυνθῆ τραβούσαμε τὴν οὐρὰ τοῦ ζώου του. Μά, ἐκεῖνος δὲν θύμωνε. Οὔτε μᾶς κυνηγοῦσε. Ἴσα-ἴσα πού, κάπου-κάπου, μᾶς ἔδινε ἕνα τσαμπὶ σταφύλι.

Τώρα τὰ χρόνια ἄλλαξαν. Ὁ μπάρμπα-Στέλιος ἔχει μιὰ σούστα, μιὰ ὄμορφη σούστα ποὺ τὴν σέρνει ἕνα μαῦρο ἄλογο. Κι' ἐγὼ ἔγινα Ἀστυφύλακας. Πόσο χάρηκε σὰν μὲ εἶδε!!! Μ' ἀγκάλιασε, καὶ μοῦστειλε τὴν εὐχή του, μέσα ἀπὸ τὴν καρδιά του. Αὐτὸν περιμένω τώρα νὰ περάση ἀπὸ τοῦτο τὸ δρόμο, ποὺ βρέθηκα νὰ περιπολῶ.

Καὶ νᾶτον ἔφθασε.

—Καλῶς τὸν μπάρμπα-Στέλιο.

—Καλὸ νᾶχης, παιδί μου.

—Πῶς πάει ἡ δουλειά, μπάρμπα-Στέλιο; Βγαίνει τὸ μεροκάματο;

—Δόξα νᾶχη ὁ Θεός, παιδί μου. Οἱ δουλειὲς καλὰ πᾶνε, μὰ τὰ πόδια μου ἀρχίζουν νὰ μὴ μὲ ὑπακοῦνε.

—Τί λές;

—Ναί, λεβέντη μου. Οἱ δυνάμεις μου ἀδυνατίζουν. Δὲν τὸ μπορῶ πιὰ τὸ περπάτημα. Μὲ τσακίζει. Ὁλοένα μικραίνει ὁ γῦρος ποὺ κάνω. Μὲ πῆραν τὰ γεράματα πιά.

—Ἔ!, ὄχι καὶ τὰ γεράματα μπάρμπα-Στέλιο. Ἀπὸ τώρα;

—Τί ἀπὸ τώρα, παιδί μου; Κακὰ εἶναι τὰ ψέμματα. Παρηγοριὰ στὸν ἄρρωστο.

—Δὲν εἶναι παρηγοριά, μπάρμπα-Στέλιο. Εἶσαι ροκοδόκκινος, κρατιέσαι τόσο καλὰ στὰ πόδια σου. Μὴ τὸ βάζης κάτω.

—Σ' εὐχαριστῶ, παιδί μου, ἀλλά... Μοῦ εἶπε ὁ μπάρμπα-Στέλιος, καὶ συνέχισε τὸ δρόμο του ἀναστενάζοντας.

Τὸν ἔβλεπα ν' ἀπομακρύνεται μὲ ἀργὸ βῆμα, καμπουριασμένο, νικημένο ἀπὸ τὸ χρόνο καὶ ἡ καρδιά μου σφίχτηκε.

Εἶχα προσπαθήσει νὰ τὸν παρηγορήσω, ἀλλά...

Ἀλλά, τί;

Ὁ ἀδυσώπητος νόμος τῆς ζωῆς, ὁ νόμος τῆς φθορᾶς, τῆς ἀδιάκοπης ἐναλλαγῆς δὲν ἀλλάζει, δυστυχῶς ! !! Ὅσα καλὰ λόγια κι' ἂν λέμε ἐμεῖς οἱ ἄνθρωποι. Καλὰ εἶναι τὰ παρήγορα λόγια. Ὅμως, τί μποροῦν νὰ κάνουν ὅταν ἡ καρδιὰ ἀρχίζει νὰ σ' ἐνοχλῆ; Ὁ κύκλος τῆς ζωῆς κλείνει... Μιὰ μικρὴ ἀκόμη γραμμούλα κι' ἔκλεισε. Κι' ὕστερα ὅλα περνοῦν στὸ παρελθόν. Καὶ μένει ἡ μορφὴ χαραγμένη στὴ θύμηση...

Καὶ μένει ἡ ἱστορία μιᾶς ζωῆς στὶς διηγήσεις ἐκείνων ποὺ μένουν. Ὥσπου ὅλα κάποτε ξεχνιοῦνται Κι' ὁ κύκλος μοιάζει μὲ αὐτὸν ποὺ κάνει ἡ πέτρα καθὼς πέφτει στὸ νερό. Ἀνοίγει-ἀνοίγει, κι' ὕστερα δὲν φαίνεται πιὰ τίποτα. Ἡ πέτρα μένει στὰ βάθη τῆς θάλασσας κι' οἱ κύκλοι ἔχουν ἐξαφανισθῆ.

Ὁ νόμος τῆς ζωῆς... Εἴμαστε δεμένοι μαζί του ἀπὸ τὴν κούνια μας ἕως τὸν τάφο. Δὲν μποροῦμε νὰ γλυτώσουμε ἀπ' αὐτόν. Κι' εἶναι, καμιὰ φορά, τόσο σκληρὸς αὐτὸς ὁ νόμος!!! Γέρνεις σὲ μιὰ στιγμὴ ποὺ ὅλα προστάζουν γύρω σου νὰ μείνης ὄρθιος. Φεύγεις σὲ μιὰ στιγμὴ ποὺ γύρω σου παιδάκια κι ἀδύνατη γυναίκα σὲ χρειάζονται ὅσο ποτὲ ἄλλοτε. Σὰν εἶσαι νέος, ἀνύπαντρος, μόνος, εἶσαι καὶ δυνατός. Σὲ τριγυρίζει ἡ ζωὴ γεμάτη δύναμη καὶ αἰσιοδοξία. Κι' ὅταν φτιάξης κάτι, ἔχουν περάσει πιὰ τὰ χρόνια. Καὶ βλέπεις πὼς ἀπὸ ὥρα σὲ ὥρα, θ' ἀφήσης στὴ μέση τὸ ἔργο τῶν χειρῶν σου.

Ὁ νόμος τῆς ζωῆς... Εἶναι ὁ νόμος τοῦ θανάτου... Κι' οἱ δυὸ μαζὶ ἁπλώνονται ἕως τὴν ἀθανασία...

Ἀπὸ τότε δὲν τὸν ξαναεῖδα τὸν μπάρμπα - Στέλιο...

Ἦτανε βράδυ... βράδυ φθινοπωριάτικο...

Κι' ἤμουνα μόνος στὴν κάμαρά μου, ἀκούγοντας τοῦ ἀνέμου τὸ μονότονο μοιρολόγι, ποὺ τραγουδοῦσε τὴν συννεφιὰ καὶ τὸ πέσιμο τῶν φύλλων ἀπὸ τὰ δέντρα.

Ἤμουνα μόνος καὶ μὲ κύκλωνε μιὰ μελαγχολία. Καὶ πάσχιζα νἄβρω λίγη γαλήνη ἀκούγοντας μιὰ γλυκειὰ μελωδία. Τότε χτύπησε ἡ πόρτα τοῦ σπιτιοῦ μου. Μαζὶ ἐχτύπησε τρελλὰ καὶ ἡ καρδιά μου. Ὁ μπάρμπα-Στέλιος μὲ καλοῦσε κοντά του. Εἶχε τὴν ἀνάγκη μου.

Τί νὰ συνέβαινε ἄραγε; Νὰ εἶχε κλείσει ὁ κύκλος; Εἶχε φτάσει μήπως τὸ τέλος; Βιάστηκα ν' ἀκολουθήσω τὸν πιτσιρίκο ποὺ μοῦ εἶχε φέρει τὰ νέα.

Ὥσπου κάποτε ἔφτασα...

...Ἕνα τετράγωνο χαμηλοτάβανο δωμάτιο. Ἕνα παλιὸ ντιβάνι στὴν ἄκρη... Ἕνα μικρὸ τραπέζι στὴν μέση. Κι' ὁλόγυρα οἱ τοῖχοι ἀδειανοί.

Μονάχα ἕνα καντήλι ψηλὰ ἐφώτιζε τὸ φτωχικὸ δωμάτιο τρεμοσβήνοντας.

Αὐτὴ ἦταν ἡ εἰκόνα ποὺ ἀντίκρυσα. Κι' ὁλόγυρα σιωπή. Τίποτα δὲν ἀκουγόνταν. Ἡ μυρωδιὰ τῆς ὑγρῆς γῆς μπερδευόταν μὲ κάποιο παράξενο ἄρωμα ποὖφτανε ἀπὸ τὰ γειτονικὰ περιβόλια. Στὴν ἄκρη τῆς Ἀθήνας... Κι' ἀπὸ πάνω σκοτεινὸς ὁ οὐρανός... Οὔτε ἕνα ἀστέρι. Ὁ μικρὸς ἔφυγε, κι' ἀπόμεινα μονάχος ἀντίκρυ ἀπὸ τοῦτο τὸ γεροντάκι ποὺ βαρυανάσαινε, ξαπλωμένο στὸ ντιβάνι. Πῆγα κοντά του. Δὲν μὲ πρόσεξε. Κάπου εἶχε στηλωμένο τὸ βλέμμα του, κι' ἕνα πικρὸ χαμόγελο διαγραφόταν στὸ ρυτιδιασμένο πρόσωπό του. Πῆρα ἕνα σκαμνὶ κι' ἐκάθησα κοντά του, καθὼς ἕνας κεραυνὸς ἔπεφτε κάπου κοντά.

Ἐγύρισε τότε κατὰ τὸ μέρος μου καὶ ρώτησε ἀργὰ-ἀργά:

—Ἦρθες;

—Τί γίνεται, μπάρμπα-Στέλιο; μὲ τρόμαξες.

—Γιατί λεβέντη μου, δὲν τἄπαμε τὴν ἄλλη φορά; Θαρρῶ πὼς ἔφτασε τὸ τέλος πιά.

—Μά...

—Ὄχι. Μὴν λὲς τίποτα παιδί μου. Εἶναι καλύτερα ἔτσι. Κουράστηκα ἀπ' τὴν ζωή. Ἐτοῦτος εἶναι ὁ τελευταῖος γῦρος. Ὁ δρόμος τελείωσε πιά.

—Μπάρμπα-Στέλιο, τί κάθεσαι καὶ μοιρολογᾶς; Τί κουβέντες εἶναι αὐτές; Ποιὸς δρόμος τελείωσε; Σὲ καρτεροῦν οἱ νοικοκυρές. Τὴ γειτονιά σου δὲν τὴν σκέφτεσαι; Τὰ παιδάκια;

—Δὲν σὲ φώναξα γιὰ νὰ θρηνήσουμε τὸ θάνατό μου. Ἄλλο εἶχα στὸ μυαλό μου. Δὲν ἔχω τίποτα νὰ σὲ φιλέψω.

—Μά, τί κουβέντες εἶναι αὐτὲς ποὺ μοῦ λές; Ὅ,τι καὶ νὰ μοῦ πῆς θὰ κάνω. Ἄνοιξέ μου τὴν καρδιά σου.

—Γι' αὐτὸ σὲ ἤθελα. Γιὰ νὰ ν' ἀνοίξω τὴν καρδιά μου. Ἔχω ἕνα μαράζι μέσα μου παιδί μου. Ἕνα σκουλήκι κατατρώει τὰ σωθικά μου.

... Ἔγινε ὕστερα σιωπή. Ὁ μπάρμπα-Στέλιος ἀνασηκώθηκε, δίπλωσε τὸ μαξιλάρι στὴν πλάτη του, σταύρωσε τὰ χέρια κι' ἀναστέναξε. Ἐγὼ τί ἔπρεπε νὰ κάνω;

Κάτι πῆγα νὰ πῶ, μὰ τὰ λόγια μου τὰ σκέπασε ἡ καταιγίδα ποὺ ξέσπασε ξαφνικά. Τὰ πρωτοβρόχια. Σὲ μιὰ ἄλλη στιγμὴ θὰ στεκόμουνα πίσω ἀπ' τὸ ἀνοικτὸ παράθυρο νὰ καμαρώσω τὴν βροχή. Ὅμως τώρα...

Κι' ἡ βροχὴ δυνάμωνε. Κτυποῦσε πάνω στοὺς τσίγκους τῆς φτωχογειτονιᾶς, πάνω στὰ παράθυρα τοῦ μπάρμπα-Στέλιου.

—Βρέχει, ψιθύρισε ὁ μπάρμπα-Στέλιος.

—Ναὶ μπάρμπα-Στέλιο. Καιρὸς ἦταν πιά.

—Μιὰ τέτοια νύχτα βροχερὴ ἔχασα κι' ἐγὼ τὸ παληκάρι μου.

—Τὸ παληκάρι σου; Πέθανε;

—Δὲν εἶπα τέτοιο πρᾶγμα. Κουνήσου ἀπ' τὴ θέση σου. Ζῆ. Κι' εἶναι εὐτυχισμένος. Ἕνας ὁλάκαιρος ἄντρας ἴσαμε ἐκεῖ πάνω. Δὲν τὸν γνώρισες. Σπουδαγμένος εἶναι καὶ καλοπαντρεύτηκε.

—Τότε γιατὶ εἶπες ὅτι ἔχασες τὸ παληκάρι σου;

—Εἶναι μιὰ ὁλάκαιρη ἱστορία. Ἡ ἱστορία. Ἡ ἱστορία τῆς ζωῆς μου. Ἡ κυρὰ Λενιώ, ὁ σύντροφός μου, μ' ἄφησε σὰν ἤτανε ὁ Κώστας τριῶν χρονῶν. Ἀπόμεινε τὸ δύστυχο ὀρφανό. Ὅμως ἐγὼ πάλαιψα νὰ μὴ τοῦ λείψη τίποτα. Τὸ μεγάλωσα, τὸ σπούδασα. Ἦταν τὸ κρυφό μου καμάρι. Μαζὶ περάσαμε χρόνια εὐτυχισμένα. Αὐτὸ νὰ μὲ καρτερῆ στὴν αὐλόθυρα σὰν γύριζα τὶς γειτονιές, κι' ἐγὼ νὰ τὸ ἀγκαλιάζω καὶ νὰ τὸ φιλῶ καὶ νὰ τὸ ρωτῶ γιὰ τὶς σπουδές του. Ὅμως κάποτε μεγάλωσε, ἐγίνηκε ἄντρας πιά, ἐμπῆκε σ' ἕνα κύκλο ποὺ δὲν ἤτανε τῆς σειρᾶς μου. Μποροῦσα ἐγὼ ἕνας μανάβης μὲ ροζιασμένα χέρια, καμπούρης καὶ ἀμόρφωτος, νὰ στέκω δίπλα του; Τὸ καταλάβαινα. Τὸ περίμενα. Μιὰ μέρα θὰ χωρίζαμε. Κι' ἡ μέρα αὐτὴ δὲν ἄργησε νἄρθη. Κάποτε τὸ παληκάρι μου ἀγάπησε. Ἀγάπησε μιὰ κοπέλλα σπουδαία, ὄμορφη, σπουδαγμένη. Ἀπὸ μεγάλο τζάκι. Τί θἄπρεπε νὰ κάνω; Νὰ μπῶ ἀνάμεσά τους; Μὲ ποιὸ δικαίωμα; Τοὺς ἄφησα μονάχους. (Κλαίει).

—Μὴν κλαῖς μπάρμπα-Στέλιο. Πές μου τα ὅλα νὰ ξαλαφρώσης.

—Ὄχι δὲν εἶναι ἀλήθεια. Δὲν τοὺς ἄφησα ἐγώ. Ἐκεῖνος μοῦ εἶπε νὰ τὸν βοηθήσω. Εἶχε πῆ στὴν κοπέλλα του, ὅτι ὁ πατέρας του ἔλειπε σὲ ταξίδι. Ἦτανε, λέει στὴν Ἀμερική. Ἀπὸ τότε δὲν τὸν ξανάδα. Ὅμως τώρα, τώρα ποὺ ἦρθε τὸ φθινόπωρο, τὸ δικό μου φθινόπωρο, κι' ὅλα σκοτεινιάζουν γύρω μου... νά... θἄθελα νὰ τοῦ χαϊδέψω λίγο τὰ μαλλιά, νὰ τὸν ἀποχαιρετήσω... κι' ὕστερα ἂς πεθάνω....

Μιὰ ἱστορία τῆς ζωῆς... Ἀληθινὴ καὶ πονεμένη... Ἕνας πατέρας ποὺ ζητάει τὸ παιδί του... Ἕνα παιδὶ ποὺ ἀρνιέται τὸν πατέρα του... Ὁ ἕνας ἀργοπεθαίνει σπαράζοντας στὸν πόνο... Ὁ ἄλλος ζῆ εὐτυχισμένος.

Καὶ ἀνατέλλει ὁ Θεὸς τὸν ἥλιο του ἐπὶ πονηροὺς καὶ ἀγαθούς, καὶ βρέχει ἐπὶ δικαίους καὶ ἀδίκους.

Καὶ πάλι εἶναι νύχτα. Ὅμως δὲν βρέχει, κι' ὁ οὐρανὸς εἶναι γεμᾶτος ἄστρα. Μιὰ νύχτα ὄμορφη. Κι' εἴμαστε τρεῖς ποὺ ἀνηφορίζαμε ἐτοῦτο τὸ λοφίσκο, ἐνῶ ἀπὸ μακρυὰ ἕνα ὀνειροπαρμένο παληκάρι, παίζει μὲ τὴν κιθάρα του κάποιους παλιοὺς ἀγαπημένους σκοπούς. Κι' ἐμεῖς ὅλο περπατᾶμε, δίχως ν' ἀνταλλάσσουμε λέξη καμιά. Οἱ φεγγαριάτικες ἀχτῖδες μπερδεύονται στὰ πόδια μας. Κι' ὕστερα ξεμακραίνουν καὶ πασχίζουν ν' ἀγκαλιάσουν τὴν κοιμισμένη πόλη. Κι' ὕστερα... Ὅμως, νά μπροστά μας τὸ σπίτι τοῦ μπάρμπα-Στέλιου.

Ἡ πόρτα ἀνοίγει ἀθόρυβα. Τὴ σπρώχνει ἀνάλαφρα ἐκεῖνος. Ὁ μπάρμπα-Στέλιος εἶναι πάντα ξαπλωμένος στὸ ντιβάνι του καὶ βαρυανασαίνει...

Καὶ τότε, μέσα στὸ μισοσκόταδο καὶ τὴ γαλήνη, ἀντηχεῖ σὰν γλυκειὰ μελωδία ἡ γλυκόλαλη λέξη:

—Πατέρα.

Γυρνᾶ ὁ μπάρμπα-Στέλιος τὸ κεφάλι ξαφνιασμένος. Τὸ ἄψυχο κουφάρι του παίρνει ζωή. Τὰ γέρικα μάτια του γυάλιζαν παράξενα. Ἁπλώνει τὰ ροζιασμένα χέρια του καὶ τινάζεται μὰ δὲν τὰ καταφέρνει καὶ σωριάζεται κάτω. Ὁ Κώστας τὸν παίρνει στὴν ἀγκαλιά του καὶ τὸν ἀποθέτει στὸ ντιβάνι του.

—Πατέρα... Δὲν ξέρω τί νὰ πῶ... Μεγάλο εἶναι τὸ ἔγκλημά μου.

—Μὴν λὲς τίποτα παληκάρι μου. Πὲς στὴ γυναίκα σου νὰ πλησιάση. Νάχετε κι' οἱ δυὸ τὴν εὐχή μου.

...Κι' ὁ κύκλος δὲν ἔκλεισε... Τὸ τέλος δὲν ἦρθε... Ὁ μπάρμπα-Στέλιος ἀπὸ τὴν ἄλλη μέρα μεταφέρθηκε στὸ σπίτι τοῦ παιδιοῦ του καὶ ζῆ εὐτυχισμένος. Ἡ σερενάτα τῆς ζωῆς... Παράξενη ἤχοι τὴν συνθέτουν... Κι' ἄλλοτε χαμηλώνει καὶ λὲς πὼς τελείωσε. Κι' ἄλλοτε δυναμώνει καὶ πλησιάζει στὸν θρίαμβο.

Κι' οἱ μέρες διαβαίνουν γοργά.... Οἱ ἄνθρωποι ἔρχονται καὶ φεύγουν. Ὅμως, κάτι μένει ἀπ' ὅλη ἐτούτη τὴν δημιουργία. Μένει ἡ ἀγάπη σὰν κεντρικὸ νόημα τῆς ζωῆς. Μένει ἡ ἀνάμνηση μιᾶς εὐτυχίας ποὺ συντροφεύει τ' ἀνθρώπινα ὄνειρα. Μένει ἡ ἴδια ἡ ζωή, ποὺ δὲν τελειώνει ποτέ.

Φεύγει ὁ ἕνας, ἔρχεται ἕνας ἄλλος. Τὰ κενὰ ἀδιάκοπα συμπληρώνονται. Ἡ ἀνθρώπινη ἱστορία θὰ συνεχίζεται πάντοτε στὸ ἴδιο γνώριμο μοτῖβο, ὅσο ὑπάρχουν ἄνθρωποι.

Σ. ΠΗΛΟΣ

Οἱ ἀστυνομικοὶ ποὺ μελετοῦν συνεχῶς προσφέρουν μεγάλη ὑπηρεσία στὴν κοινωνία καὶ στὸν ἑαυτό τους.

Τὰ «ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΑ ΧΡΟΝΙΚΑ» σᾶς δίνουν ἐκλεκτὴ πνευματικὴ τροφή.

ΑΠΟΛΟΓΙΣΜΟΣ
ΤΑΜΕΙΟΥ ΥΓΕΙΑΣ ΑΣΤΥΝΟΜΙΑΣ ΠΟΛΕΩΝ
ΜΗΝΟΣ ΣΕΠΤΕΜΒΡΙΟΥ 1963

Α) Κατὰ μῆνα Σεπτέμβριον ἐ.ἔ. καὶ ἀπὸ 1-30 εἰς Ἀθήνας-Πειραιᾶ-Πάτρας καὶ Κέρκυραν :

1)	Ἐξητάσθησαν ἀπὸ ἰατροὺς τῆς ἐκλογῆς των οἴκοι	767	Μέλη
2)	Ἐξητάσθησαν εἰς ἰατρεῖα » » »	1.951	»
3)	Εἰσήχθησαν εἰς νοσοκομεῖα καὶ κλινικὰς τῆς ἐκλογῆς των	182	»
4)	Ἐγεννήθησαν εἰς μαιευτήρια	26	νέα »
5)	Ἐξητάσθησαν εἰς ἐξωτερικὰ ἰατρεῖα τοῦ Ν.Α.Π. καὶ τοῦ Κλάδου Ὑγείας Ἀθηνῶν - Πειραιῶς	4.979	»
			»
	Ἤτοι τὸ Ταμεῖον περιέθαλψεν ἐν συνόλῳ.....	7.905	»

6) Ἐξετελέσθησαν εἰς φαρμακεῖα τῆς ἐκλογῆς των 5.644 συνταγαί.

Ἀπὸ οἰκονομικῆς πλευρᾶς ὁ μὴν Αὔγουστος 1963 ἔχει ὡς ἑξῆς :

Ἔσοδα τακτικὰ	δραχμαὶ	365.030,85
Ἔσοδα ἐκ συμμετοχῆς Δημοσίου	»	507.114.—
Σύνολον ἐσόδων	»	872.144,85
Ἔξοδα	»	1.081.237,75

Β) Συνιστῶμεν τὴν ἀνάπτυξιν εἰς ἅπαντας τοὺς ὑπαλλήλους τῆς κατωτέρω δημοσιευομένης διαταγῆς ἡμῶν ἐν σχέσει πρὸς τὸν τρόπον καὶ τὴν διαδικασίαν ἐφαρμογῆς τοῦ νέου συστήματος ὑγειονομικῆς περιθάλψεως ἀπὸ 5-10-1963 καὶ πρὸς τὸ παρὸν μόνον ἐν τῇ περιοχῇ τῆς τέως Διοικήσεως Πρωτευούσης. Ἡ ἐπέκτασις τοῦ συστήματος καὶ διὰ τὰ ἐν ταῖς ἐπαρχίαις διαμένοντα μέλη οἰκογενειῶν τῶν ἐν ἐνεργείᾳ καὶ συντάξει ἀστυνομικῶν καὶ διοικητικῶν ὑπαλλήλων θὰ πραγματοποιηθῇ βραδύτερον, ὅτε καὶ θὰ ἐπακολουθήσῃ νεωτέρα ἀνακοίνωσις τοῦ Κλάδου Ὑγείας. Πρὸς τοῦτο συνιστᾶται ἰδιαιτέρως ὅπως τὰ ἀτομικὰ βιβλιάρια ὑγείας καὶ συνταγολόγια τῶν εἰς τὰς ἐπαρχίας διαμενόντων μελῶν μὴ ἀποσταλῶσιν ἀπὸ τοῦδε, ἀλλὰ θὰ φυλαχθῶσι ταῦτα πρὸς τὸ παρὸν, καθ' ὅσον πρὸ τῆς ὡς ἄνω ἀποστολῆς τούτων θὰ προηγηθῇ εἰδικὴ σφράγισις καὶ ἀνακοίνωσις περὶ τοῦ τρόπου χρησιμοποιήσεως ἀμφοτέρων τῶν βιβλιαρίων δι' ἑκάστην περίπτωσιν ἰατροφαρμακευτικῆς περιθάλψεως. Ἐπειδὴ δὲ ὁ χρόνος ἐπεκτάσεως τοῦ νέου ὡς εἴρηται συστήματος παροχῆς ὑγειονομικῆς περιθάλψεως καὶ εἰς τοὺς ἐν ἐπαρχίαις διαμένοντας δημοσίους ὑπαλλήλους, μέλη οἰκογενειῶν αὐτῶν, ἰδίους συνταξιούχους καὶ συζύγους αὐτῶν δὲν εἶναι εἰσέτι γνωστός, οἱ ἐκ τούτων ἠσφαλισμένοι εἰς ἡμέτερον Κλάδον Ὑγείας θὰ ἐξακολουθήσωσι νὰ ἐξυπηρετῶνται συμφώνως πρὸς τὰ μέχρι σήμερον ἰσχύοντα.

Γ) Κατόπιν σχετικοῦ ἐγγράφου τοῦ Ὑπουργείου Κοινωνικῆς Προνοίας, συνταγαὶ ἀναγραφόμεναι παρ' ἰδιωτῶν ἢ ὑπηρεσιακῶν ὀδοντιάτρων καὶ ἀφορῶσαι εἰς ὀδοντιατρικὰς ἢ ἄλλας παρεμφερεῖς θεραπείας, θὰ θεωρῶνται τοῦ λοιποῦ μόνον καὶ ἀποκλειστικῶς παρὰ τῶν κ.κ. ὀδοντιάτρων τοῦ Ν.Α.Π. Ὡς ἐκ τούτου οἱ ἐνδιαφερόμενοι, πρὸς ἀποφυγὴν ταλαιπωριῶν, δέον νὰ μεταβαίνωσιν εἰς τοὺς ἰατροὺς τούτους πρὸς θεώρησιν τῶν ἀνωτέρω συνταγῶν καὶ οὐχὶ εἰς τὰ κεντρικὰ γραφεῖα τοῦ Κλάδου Ὑγείας ἢ εἰς τὸ Παράρτημα τούτου ἐν Πειραιεῖ, ἔνθα πρὸς τὸ παρὸν δὲν ὑφίστανται ἐλεγκταὶ ὀδοντίατροι.

Ὁ Ἀρχηγὸς
ὡς Πρόεδρος τοῦ Κλάδου Ὑγείας
Θ. ΡΑΚΙΝΤΖΗΣ

Ἡ εἰς τὴν § Β ἀναφερομένη διαταγὴ ἔχει ὡς κάτωθι:

Κατόπιν σχετικῆς ἀποφάσεως τοῦ κ. Ὑπουργοῦ Κοινωνικῆς Προνοίας, ἀπὸ 5ης Ὀκτωβρίου ἐ.ἔ. τίθεται εἰς ἐφαρμογὴν ἐν τῇ περιοχῇ τῆς τέως Διοικήσεως Πρωτευούσης τὸ νέον σύστημα παροχῆς ὑγειονομικῆς περιθάλψεως εἰς τοὺς δημοσίους

ὑπαλλήλους, τὰ μέλη τῶν οἰκογενειῶν αὐτῶν, ὡς καὶ τοὺς ἰδίους συνταξιούχους καὶ τὰς συζύγους αὐτῶν.

'Απὸ τῆς αὐτῆς ὡς ἄνω ἡμερομηνίας, πάντα τὰ μέλη τὰ προσερχόμενα εἰς τὸν Κλάδον 'Υγείας ὑποχρεοῦνται νὰ φέρωσι μεθ' ἑαυτῶν τὰ νέα βιβλιάρια ὑγείας (Βιβλιάριον - συνταγολόγιον), ἄνευ τῶν ὁποίων καθίσταται παντελῶς ἀδύνατος ἡ ἐξυπηρέτησίς των. 'Ωσαύτως δέον νὰ φέρωσι καὶ τὸ δελτίον ταὐτότητός των, ὅπερ εἶναι ἀπαραίτητον διὰ τὴν ἐκτέλεσιν τῶν συνταγῶν ἐν τοῖς φαρμακείοις.

Τὰ παραληφθησόμενα ὑπὸ τῶν διαχειριστῶν Τμημάτων καὶ 'Υπηρεσιῶν βιβλιάρια νὰ παραδοθῶσιν εἰς τοὺς δικαιούχους ἀστυνομικοὺς καὶ διοικητικοὺς ὑπαλλήλους, μόνον ἀφοῦ προηγουμένως ἐπικολληθῶσι καὶ σφραγισθῶσι διὰ τῆς σφαγῖδος τῆς 'Υπηρεσίας των αἱ τυχὸν ἐλλείπουσαι φωτογραφίαι μελῶν τινων, ἐξαιρέσει τῶν τέκνων τῶν μὴ συμπληρωσάντων τὸ 4ον ἔτος τῆς ἡλικίας των, δι' ἃ δὲν εἶναι ἀπαραίτητος ἡ ἐπικόλλησις φωτογραφιῶν των.

Τὰ βιβλιάρια οἰκογενείας τῶν μετατεθέντων ἢ μετατιθεμένων ὑπαλλήλων νὰ διαβιβάζωνται ἁρμοδίως δι' ἐγγράφου πρὸς ἀποφυγὴν ἀπωλείας των. 'Ομοίως τὰ βιβλιάρια τῶν ἀπολυθέντων ἢ ἀπολυομένων τοῦ Σώματος δι' οἱανδήποτε αἰτίαν ὑπαλλήλων, θὰ διαβιβάζωνται εἰς Κλάδον 'Υγείας δι' ἐγγράφου, μετ' ἐνδείξεως τῆς αἰτίας ἀπολύσεως, ἵνα ἐν συνεχείᾳ ἀποστέλλωνται ταῦτα εἰς 'Υπουργεῖον Κοινωνικῆς Προνοίας πρὸς ἐνημέρωσιν τοῦ 'Αρχείου του.

Πᾶσα μεταβολὴ τῆς οἰκογενειακῆς καταστάσεως τοῦ ὑπαλλήλου (γέννησις, γάμος προστατευομένου μέλους, ἐνηλικίωσις τέκνου, θάνατος κ.λ.π.) δέον ἀπαραιτήτως νὰ γνωστοποιῆται εἰς Κλάδον 'Υγείας, εἰς ὃν δέον νὰ ἀποστέλλωνται καὶ τὰ ἀντίστοιχα βιβλιάρια ὑγείας καὶ συνταγολόγια. Τὰ εἰς χεῖρας τῶν ὑπαλλήλων ἢ συνταξιούχων παλαιὰ βλιάρια ὑγείας, ἐκδοθέντα παρὰ τοῦ ἡμετέρου Ταμείου, δὲν θὰ καταστραφῶσι καὶ οὔτε θὰ παραδοθῶσιν εἰσέτι εἰς Κλάδον 'Υγείας, ἀλλὰ βραδύτερον, ὅτε θὰ ἐπακολουθήσῃ νεωτέρα διαταγή. Ταῦτα εἰσὶν εἰσέτι ἀπαραίτητα καὶ δέον νὰ διαφυλαχθῶσι.

Τὰ μὴ δικαιούμενα περιθάλψεως εἰς βάρος τοῦ Δημοσίου μέλη τῶν συνταξιούχων ἀστυνομικῶν καὶ διοικητικῶν ὑπαλλήλων θὰ ἐξυπηρετῶνται διὰ τῶν νῦν ὑπαρχόντων εἰς χεῖρας των βιβλιαρίων ὑγείας καὶ συνταγολογίων τοῦ Κλάδου 'Υγείας, ὡς μέχρι σήμερον.

Βάσει τοῦ νέου συστήματος οὐδεμία οὐσιώδης μεταβολὴ ἐπέρχεται εἰς τὴν διαδικασίαν παροχῆς ὑγειονομικῆς γενικῶς περιθάλψεως εἰς τὰ προστατευόμενα μέλη τοῦ Κλάδου 'Υγείας. 'Η ἐξυπηρέτησίς των θὰ ἐξακολουθήσῃ συμφώνως πρὸς τὰ μέχρι τοῦδε ἰσχύοντα. Αἱ ἐπελθοῦσαι ἐπουσιώδεις μεταβολαὶ θὰ γνωστοποιῶνται κατὰ τὸν χρόνον τῆς παρὰ τῶν 'Υπηρεσιῶν τοῦ Ταμείου 'Υγείας ἐξυπηρετήσεως τῶν προσερχομένων εἰς τοῦτο. "Εστω μόνον ἀπὸ τοῦδε γνωστὸν ὅτι ἰδιώτας ἰατροὺς τῆς προτιμήσεώς των δύνανται τὰ μέλη νὰ χρησιμοποιῶσιν ἐλευθέρως, ἐφ' ὅσον οἱ ἰατροὶ οὗτοι εἶναι ἤδη συμβεβλημένοι μετὰ τοῦ Δημοσίου ἢ νὰ δηλώσωσιν ὅτι ἐπιθυμοῦν νὰ συμβληθῶσιν, ὅτε καὶ θὰ παρακαλοῦνται νὰ μεταβαίνωσιν εἰς 'Υπουργεῖον Κοινωνικῆς Προνοίας πρὸς ὑπογραφὴν τῆς σχετικῆς συμβάσεως. 'Αντὶ τῶν μέχρι τοῦδε χορηγουμένων ἐντολῶν, θὰ παραδίδωνται εἰς αὐτοὺς εἰδικὰ κουπόνια, δεόντως συμπεπληρωμένα παρὰ τοῦ Κλάδου 'Υγείας καὶ θὰ πληρώνωνται οἱ ἰατροὶ ἀπ' εὐθείας πλέον παρὰ τοῦ Δημοσίου καὶ οὐχὶ μέσῳ τοῦ Ταμείου. 'Εξαίρεσις ὑφίσταται διὰ τοὺς ἰατροὺς ἐκείνους, οἵτινες, ἀνεξαρτήτως εἰδικότητος, δὲν ἐπιθυμοῦσι νὰ συμβληθῶσι μετὰ τοῦ Δημοσίου. Οἱ ἐξεταζόμενοι εἰς τοιούτους ἰατροὺς ἀσθενεῖς - μέλη τοῦ Κλάδου θὰ προπληρώνωσι τὸν ἰατρόν, θὰ λαμβάνωσι παρ' αὐτοῦ ἀπόδειξιν τῆς 'Εφορίας καὶ ἐντὸς 24ώρου θὰ προσέρχωνται εἰς τὸ Ταμεῖον πρὸς κατάθεσιν τῆς ἀποδείξεως καὶ ἐν καιρῷ λῆψιν τοῦ πληρωθέντος ἐντὸς τῶν ὁρίων τοῦ νόμου ἀντιτίμου, μειωμένου κατὰ 30 %.

'Ο 'Αρχηγὸς
ὡς Πρόεδρος τοῦ Κλάδου 'Υγείας
Θ. Ν. ΡΑΚΙΝΤΖΗΣ

ΙΣΤΟΡΙΚΟΙ ΠΕΡΙΠΑΤΟΙ ΣΤΟΥΣ ΔΡΟΜΟΥΣ ΤΩΝ ΑΘΗΝΩΝ ΚΑΙ ΤΟΥ ΠΕΙΡΑΙΩΣ

Ὑπὸ Ὑπαστυνόμου Α' κ. **Ι. ΡΑ·Ι·ΚΟΥ**

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

ΜΕΡΟΣ ΠΡΩΤΟΝ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Β'

Τοπωνυμικὰ τῶν ὁδῶν Ἀθηνῶν κατ' ἀλφαβητικὴν σειράν.

Κορδελιοῦ.

Ἀρχίζει ἀπὸ τὴν ὁδὸ Φορμίωνος 120 (Ἀνάληψις) καὶ τελειώνει στὴν ὁδὸ Δωδεκανήσου (Ἁγία Τριὰς Βύρωνος).

Τὸ Κορδελιό, προάστιο τῆς Σμύρνης, ὀνομάζεται Τουρκιστὶ Καρσιγιακά. Ὠνομάσθη ἔτσι ἀπὸ τὴν παλαιὰ βυζαντινὴ μονὴ τοῦ Κορδολέοντος, ποὺ εὑρίσκεται στὸ ὄρος Σίπυλο. Πρὸ τῆς Μικρασιατικῆς καταστροφῆς διέμενον ἐκεῖ περὶ τὶς 12 χιλιάδες Ἕλληνες. Τὸ Κορδελιό, ποὺ διατηρεῖ καὶ σήμερα ἀνέπαφη τὴ παλαιά του ὄψι, μὲ τὶς ἐπαύλεις καὶ τὴ γραφικὴ παραλία, χρησιμοποιεῖται καὶ σήμερα ὡς τόπος παραθερισμοῦ τῶν Σμυρναίων. (Συνώνυμη ὁδὸς ὑπάρχει καὶ σὲ προάστια τῶν Ἀθηνῶν).

Κοριζῆ Ἀλεξάνδρου.

Πάροδος τῆς ὁδοῦ Βασιλίσσης Σοφίας 30, κοντὰ στὸ τέρμα τῶν λεωφορείων «Κάτω Πετράλωνα».

Ὁ Ἀλέξανδρος Κοριζῆς, διαπρεπὴς Ἕλλην τραπεζικὸς καὶ πολιτικός, γεννήθηκε στὸ Πόρο τὸ 1885. Ἀφοῦ ἐξήντλησεν ὅλη τὴν τραπεζικὴ ἱεραρχία, τὸ 1928 ἐξελέγη ὑποδιοικητὴς καὶ τὸ 1939 διοικητὴς τῆς Ἐθνικῆς Τραπέζης τῆς Ἑλλάδος. Ἐπὶ κυβερνήσεως Ἰωάννου Μεταξᾶ διετέλεσεν ὑπουργὸς Προνοίας καὶ τὴν 29 Ἰανουαρίου 1941, διοικητὴς ὢν τῆς Τραπέζης, ἀνέλαβε πρωθυπουργὸς τῆς Ἑλλάδος, μετὰ τὸν θάνατο τοῦ Ἰωάννου Μεταξᾶ καὶ στὴν ἐποχὴ τῶν πλέον κρισίμων στιγμῶν τῆς πατρίδος μας. Αὐτὸς ἀντέταξε τὸ δεύτερο «Ὄχι», τὴν 6 Μαρτίου, ὅταν ὁ Χίτλερ ἠθέλησε νὰ τοῦ παραδοθῇ ἡ Ἑλλάς.

Τὴν 18 Ἀπριλίου 1941, ἡμέραν τῆς Μεγάλης Παρασκευῆς, ὕστερα ἀπὸ τὴν ὑπὸ τὴν προεδρία του συνεδρίασι τοῦ ὑπουργικοῦ συμβουλίου καὶ τὴν ἰδιαιτέρα συνομιλία του μὲ τὸν ἀείμνηστο βασιληὰ Γεώργιο Β', ἔφυγε ἀπὸ τὸ ξενοδοχεῖο «Μεγάλη Βρεταννία» καὶ πηγαίνοντας σπίτι του ηὐτοκτόνησε, βληθεὶς στὴ καρδιακὴ χώρα μὲ δυὸ σφαῖρες περιστρόφου. Ὁ Ἀλέξανδρος Κοριζῆς, τόσο στὴ πολιτική, ὅσο καὶ στὴν τραπεζικὴ σταδιοδρομία του, διεκρίθη γιὰ τὴν ἀπαράμιλλη ἐργατικότητά του, τὴν πίστι καὶ τὴν ἀφοσίωσι στὸ καθῆκον. (Συνώνυμη ὁδὸς ὑπάρχει στὴ Ν. Ἰωνία).

Κορθίου.

Πάροδος τῆς ὁδοῦ Σερίφου 16, κοντὰ στὴ πλατεῖα Κολιάτσου.

Τὸ Κόρθιον, χωριὸ τῆς νήσου καὶ τῆς ἐπαρχίας Ἄνδρου, ἔχει σήμερα γύρω στοὺς 150 κατοίκους.

Κορινθίας.

Ἀρχίζει ἀπὸ τὴν λεωφόρο Κηφισίας (στάσις Ζέρβα) καὶ τελειώνει στὴν ὁδὸ Λεβαδείας (Νοσοκομεῖον Παίδων «Ἀγλαΐας Κυριακοῦ»).

Ὀφείλει τὴν ὀνομασία στὸν συνώνυμο νομὸ τῆς Πελοποννήσου, ποὺ εἶναι ἕνας τῶν νεωτέρων νομῶν καὶ ἀπετελέσθη μὲ τὴν ἀπόσπασι τῆς ἐπαρχίας Κορινθίας ἀπὸ τὸν ἄλλοτε νομὸ Ἀργολιδοκορινθίας. Καταλαμβάνει τὸ ΒΑ τμῆμα τῆς Πελοποννήσου καὶ τὸ πέραν τοῦ Ἰσθμοῦ τμῆμα τῆς χερσονιζούσης ἄκρης τῆς Στερεᾶς. Ἔχει ἐπιφάνεια 2.292 τετραγ. χιλ. καὶ περὶ τοὺς 113.000 κατοίκους, μὲ πρωτεύουσα τὴν Κόρινθο. Ἀποτελεῖται ἀπὸ τὴν ὁμώνυμη ἐπαρχία καὶ περιλαμβάνει τρεῖς δήμους : Κορίνθου, Λουτρακίου—Περαχώρας καὶ Σικυῶνος, 122 κοινότητες καὶ 186 οἰκισμούς. Τὰ ὑψηλότερα βουνά της εἶναι: ἡ Κυλλήνη (Ζήρεια) (2376μ.), τὰ Γεράνεια (1351 μ.) ἡ Τραπεζὼν (1139 μ.), ἡ Δουρδουβάνα ἡ Πεντέλεια (2112μ.) κ.ἄ. Ἡ παραλιακὴ Κορινθία εἶναι εὔφορη, ἐνῶ ἡ ὀρεινὴ σχεδὸν ἄγονη. Παράγει κηπευτικά, ἐσπεριδοειδῆ, δασικὰ καὶ τὴν γνωστὴ «κορινθακὴ» σταφίδα.

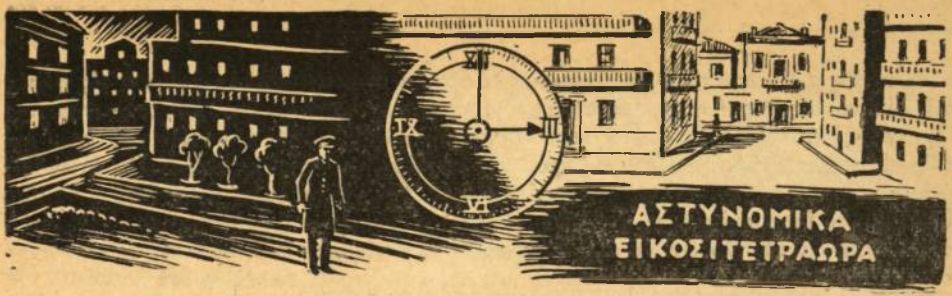
Κορίνθου.

Πάροδος τῆς ὁδοῦ Ἄστρους 69, κοντὰ στὴ πλατεῖα Μεταξᾶ τοῦ Κολωνοῦ. Πρόκειται γιὰ τὴν πρωτεύουσα τοῦ νομοῦ Κορινθίας ποὺ εὑρίσκεται κοντὰ στὸν συνώνυμο Ἰσθμό, ὁ ὁποῖος ἑνώνει τὴν Στερεὰ Ἑλλάδα καὶ τὴν Πελοπόννησο. Ἡ πόλις ἔχει σήμερα γύρω στὶς 17 χιλιάδες κατοίκους καὶ εἶναι ἐκκλησιαστικό, ἐκπαιδευτικό, οἰκονομικὸ καὶ στρατιωτικὸ κέντρο. Λόγω τοῦ ὅτι ἀπέχει ἀπὸ τὴν Ἀθήνα 80 περίπου χιλιόμετρα καὶ εὑρίσκεται κοντὰ στὸ Λουτράκι καὶ τοὺς Δελφούς, ἔχει δημιουργήσει ζωηρὴ τουριστικὴ κίνησι.

Κατὰ τὴν ἀρχαιότητα ἡ Κόρινθος, λόγω τῆς ἀπὸ ἐμπορικῆς καὶ στρατηγικῆς ἀπόψεως θέσεώς της, ἦταν σπουδαιότατο ναυτιλιακό, ἐμπορικὸ καὶ βιομηχανικὸ κέντρο καὶ μιὰ τῶν πλουσιωτέρων καὶ πολυανθρωποτέρων πόλεων τῆς Ἑλλάδος. Κατὰ τὴν παράδοσι ἡ Κόρινθος ἱδρύθη ἀπὸ τὸν Σίσυφο. Ἡ μεγαλυτέρα της ἀκμὴ ἤρχισε τὴν ἐποχὴ τῶν Βακχιαδῶν. Οἱ Κορίνθιοι μετέσχον ἐνεργῶς τῶν ἐθνικῶν ἀγώνων καὶ ὑπῆρξαν ἐκ τῶν πρωταιτίων τῆς ἐκρήξεως τοῦ Πελοποννησιακοῦ πολέμου. Γενικὰ ἡ ἱστορία τῆς Κορίνθου εἶναι σημαντική. Κατὰ τὸν 1ον μ.Χ. αἰῶνα ἡ Κόρινθος ἦταν τὸ σπουδαιότερο χριστιανικὸ κέντρο τῆς Ἑλλάδος. Τὸ 1458 κατελήφθη ἀπὸ τοὺς Τούρκους καὶ τὸν Ἰανουάριο τοῦ 1822 οἱ Τοῦρκοι παρέδωσαν τὸν Ἀκροκόρινθο στὸν Θεόδωρο Κολοκοτρώνη. Τότε ἡ πόλις ὡρίσθη ὡς προσωρινὴ ἕδρα τῆς ἑλληνικῆς κυβερνήσεως καὶ πρώτη πρωτεύουσα τῆς Ἑλλάδος. Ὕστερα ἀπὸ τὸν καταστρεπτικὸ σεισμὸ τοῦ 1858, ἐκτίσθη ἡ σημερινὴ Κόρινθος, σ' ἀπόστασι 6 χιλ. ἀπὸ τὴν παλαιά. Ἀλλὰ ὅταν τὸ 1928 καὶ αὐτὴ κατεστράφη ἀπὸ σεισμό, ἀνωκοδομήθη στὸν ἴδιο χῶρο κατὰ τὸ ἀντισεισμικὸ σύστημα.

Οἱ κατὰ διάφορα χρονικὰ διαστήματα γενόμενες ἀνασκαφές, ἔφεραν στὸ φῶς σημαντικὰ ἀρχαιολογικὰ εὑρήματα, ποὺ μαρτυροῦν περιτράνως γιὰ τὸ μεγαλεῖο καὶ τὴν δόξα τῆς ἀρχαίας Κορίνθου.

(Συνεχίζεται)

ΤΟΥ ΣΥΝΕΡΓΑΤΟΥ «Χ»

Μὲ σεμνὴν μεγαλοπρέπειαν ἑωρτάσθη τὴν 29ην Σεπτεμβρίου εἰς ὅλην τὴν χώραν, καὶ εἰδικώτερα εἰς τὴν πρωτεύουσαν, ἡ 14η ἐπέτειος τῆς συντριβῆς τοῦ κομμουνιστοσυμμοριτισμοῦ καὶ ἡ ἡμέρα τῆς πολεμικῆς ἀρετῆς τῶν Ἑλλήνων. Ὁ ἑλληνικὸς λαὸς ἀπέτισε φόρον τιμῆς καὶ εὐγνωμοσύνης εἰς τοὺς ἡρωϊκοὺς νεκροὺς τοῦ ξενοκινήτου καὶ ἐθνοκτόνου ἐκείνου κινήματος τῶν ὀπαδῶν τῆς Στέππας, ἀνεμνήσθη δὲ διὰ μίαν ἀκόμη φορὰν ἔπη ἡμιθέων, ὁλοκαυτώματα καὶ μεγαλεῖα τῆς ἀδαμάστου ἑλληνικῆς ψυχῆς, ποὺ διὰ μέσου τῶν ἐποχῶν τῶν Μαραθωνομάχων καὶ Σαλαμινομάχων, τῶν Βουλγαροκτόνων καὶ Παλαιολόγων, τῶν τιτάνων τοῦ 1821, ἐκείνων ποὺ ἐδημιούργησαν τὴν Ἑλλάδα τοῦ 1912-1913 καὶ ἐκείνων ποὺ ἔδωσαν τὸ ἀπίστευτον ὁρόσημον τοῦ 1940, ἔφθασαν εἰς τὸ μέγα ἐπίτευγμα τοῦ 1947-1949 μὲ τὴν συντριβὴν τῶν σκοτεινῶν δυνάμεων τοῦ πλέον ὑπούλου ἐχθροῦ, τοῦ κομμουνισμοῦ. Τιμὴ καὶ δόξα λοιπὸν εἰς τὸν Ἕλληνα ὑπερασπιστὴν τῆς πατρώας γῆς ὅλων τῶν αἰώνων, ἐπ' εὐκαιρίᾳ δὲ τῆς ἐπετείου συντριβῆς τοῦ κομμουνιστοσυμμοριτισμοῦ τιμὴ καὶ δόξα εἰς τὸν Ἕλληνα στρατιώτην, ποὺ διὰ τοῦ ἀπαραμίλλου ἡρωϊσμοῦ καὶ τῆς αὐτοθυσίας του κατετρόπωσε τὰς ὁρδὰς τῶν μητραλοιῶν συμμοριτῶν καὶ τὰς ἠνάγκασε νὰ καταφύγουν περιδεεῖς καὶ κατεπτοημέναι εἰς τὸν πέραν τῶν ἑλληνικῶν συνόρων αὐθέντην των.

***

Μία κτυπητὴ παραφωνία ἐσημειώθη εἰς τὸν γενικὸν ἐνθουσιασμὸν τῶν κατοίκων τῆς πρωτευούσης, κατὰ τὴν ἡμέραν τῆς πανελληνίου ἑορτῆς τῆς 14ης ἐπετείου. Ἀδιαφορία τῶν δημοτικῶν ἀρχῶν Δάφνης νὰ ἐφαρμόσουν τὸ πρόγραμμα ἑορτασμοῦ τῆς ἡμέρας, εἰδικώτερον δὲ μὴ ἀνάρτησις τῆς ἑλληνικῆς σημαίας εἰς τὸ κτίριον τοῦ Δημαρχείου, εἶχεν ὡς ἀποτέλεσμα τὸ νὰ ἐξοργισθοῦν οἱ κάτοικοι καὶ νὰ μεταβοῦν ἐν διαδηλώσει μετὰ τὴν δοξολογίαν εἰς τὸ Δημαρχεῖον, ὅπου ἀνήρτησαν τὴν σημαίαν ἐν μέσῳ ζητωκραυγῶν καὶ ἀποδοκιμάζοντες τοὺς προκαλέσαντας τὸ κοινὸν συναίσθημα « ἐκλεκτοὺς » τοῦ συνοικισμοῦ. Ἡ ἀστυνομικὴ ἐπέμβασις ἀπεσόβησε βεβαίως περαιτέρω ἐνεργείας τῶν ἐξανασταθέντων πολιτῶν, διαλύσασα τοὺς συγκεντρωθέντας.

***

Ἡ μεγάλη ἐπιτυχία τῆς Υ.Γ.Α. μὲ τὴν μυθιστορηματικὴν ἀποκάλυψιν πολυμελοῦς σπείρας παραχαράξεως χαρτονομισμάτων τῆς Κυπριακῆς Δημοκρατίας, σύλληψιν δὲ πέντε ἐκ τῶν μελῶν τῆς σπείρας καὶ διάψευσιν τοῦ ὀνείρου κερδῶν 60.000.000 δραχμῶν, ἐπεσκίασε ὅλα σχεδὸν τὰ ἄλλα ἀστυνομικὰ ἐπιτεύγματα τῶν τελευταίων ἡμερῶν. Καὶ τοῦτο διότι, πλὴν τοῦ ὅτι ἀπητήθησαν πολυήμεροι παρακολουθήσεις τῶν ὑπόπτων — καὶ ὅλοι γνωρίζομεν πόσον κοπιώδης ἐργασία χρειάζεται διὰ νὰ παρακολουθῶνται ἐκ τοῦ ἀφανοῦς οἱ πλαστογράφοι καὶ παραχαράκται — πλὴν τοῦ ὅτι συνελήφθησαν ἐγκαίρως καὶ πρὶν θέσουν εἰς κυκλοφορίαν τὸ « ἐμπόρευμα » οἱ δρᾶσται, ὅτε θὰ ἐπροξενεῖτο μεγίστη ζημία εἰς τὸ νεοσύστατον κράτος τῆς ἑλληνικωτάτης Κύπρου μὲ ἕνα τόσον ἀστρονομικὸν ποσὸν πλαστῶν χαρτονομισμάτων,

ἀπεφεύχθη μία περαιτέρω ἐγκληματικὴ ἐνέργεια ἀπροσδιορίστου βαθμοῦ εἰς βάρος τῆς οἰκονομίας τῆς Κύπρου, μὲ τὸν σχεδιαζόμενον ἐμπρησμὸν ἐκεῖ ὑποκαταστήματος Τραπέζης ὑπὸ τοῦ ταμίου. Θὰ κατετίθεντο δηλαδὴ 750.000 πλαστῶν χαρτίνων λιρῶν εἰς τὸ ὑποκατάστημα τῆς Κύπρου ὑπὸ τοῦ ἀρχηγοῦ τῆς σπείρας Κ.Π., ἐτῶν 35, ὁ ὁποῖος θὰ ἐλάμβανε τὴν σχετικὴν ἀπόδειξιν. Τὴν νύκτα ὅμως ὁ συνένοχος ταμίας θὰ ἔκαιε τὸ ὑποκατάστημα, ὅτε θὰ ἐκαίοντο καὶ τὰ πλαστὰ χαρτονομίσματα μεταξὺ τῶν ἄλλων, μετὰ πάροδον δὲ ὀλίγων ἡμερῶν θὰ ἀπέσυρε τὴν κατάθεσίν του εἰς γνησίας λίρας καὶ θὰ τὰς παρέδιδεν εἰς τὸ ταμίαν, ὁ ὁποῖος θὰ τοῦ ἔδιδε διὰ τὸν κόπον τῆς πλαστογραφίας 4 ἑκατομ. δραχμῶν διὰ νὰ διανεμηθοῦν μεταξὺ ὅλω τῶν μελῶν, ἤτοι αὐτοῦ καὶ τῶν συλληφθέντων Α.Λ. τῶν 50 ἐτῶν, Σ.Γ. τῶν 24, Ρ.Σ. τῶν 35 καὶ Α.Χ. τῶν 20 ἐτῶν. Σκοτεινὴ καὶ ἐγκληματικοτάτη δηλαδὴ ἐνέργεια, ματαιωθεῖσα εὐτυχῶς, ἡ ὁποία ὁμοῦ μετὰ τῆς ἐπιτυχοῦς παρακολουθήσεως τῆς σπείρας, συλλήψεως τῶν μελῶν, κατασχέσεως τῶν ὑπὸ κυκλοφορίαν πλαστῶν χαρτονομισμάτων, κατασχέσεως τῶν τσιγκογραφικῶν πλακῶν καὶ λοιπῶν ἀντικειμένων τοῦ εἰς κεντικώτατον σημεῖον τῶν Ἀθηνῶν εὑρισκομένου ἐργαστηρίου παραχαράξεως, ἐνημερώσεως δὲ τῆς Κυπριακῆς Κυβερνήσεως, ἀφίξεως ἐνταῦθα ἀνωτέρου Κυπρίου ἀστυνομικοῦ διὰ τὴν παρακολούθησιν τῶν ἀνακρίσεων καὶ συλλήψεως τοῦ ταμίου κατόπιν τηλεγραφήματος, ἀποτελεῖ δικαίως ἕνα ἀπὸ τὰ συνταρακτικὰ ἐπιτεύγματα κατὰ τῆς σκληρᾶς παρανομίας συγχρόνων μεγαλοπόλεων.

***

Τὰ ἐγκλήματα κατὰ τῶν ἠθῶν, ὅπως ἀποκαλύπτονται ἀπὸ τὴν ἀστυνομικὴν δρᾶσιν, φθάνουν κάποτε εἰς ἀπίθανα ἐξοργιστικὸν σημεῖον. Καὶ διερωτᾶται ὄχι μόνον ὁ ἁπλοϊκός, ἀλλὰ καὶ αὐτὸς ὁ πλέον ἀνεπτυγμένος πνευματικῶς ἄνθρωπος τῆς ἐποχῆς μας, εἰς ποίου βαθμοῦ ψυχικὴν πώρωσιν εὑρίσκονται ὡρισμένα ἄτομα ποὺ ἔχουν τὸν τίτλον « συζύγου », « πατρός », « ἀδελφοῦ », διὰ νὰ ἀναφερθῶ εἰς τὰς πλέον συγγενικὰς ἰδιότητας ποὺ καὶ οἱ ἄνθρωποι τῶν σπηλαίων ἐσεβάσθησαν. Ἀπὸ δύο ἀνατριχιαστικὰ κρούσματα τοῦ εἴδους αὐτοῦ, τὸν τελευταῖον καιρόν, ἐγεννήθησαν πολλὲς σκέψεις καὶ ἀνεφύησαν προβλήματα ποικίλης μορφῆς. Ἀληθὲς εἶναι, ὅτι ὁ νέος σύζυγος Β.Φ τῶν 26 ἐτῶν καὶ ἀχθοφόρος τὸ ἐπάγγελμα, ποὺ ἐξέδιδε τὴν 16έτιδα σύζυγόν του ἔναντι ἁδρᾶς ἀμοιβῆς εἰς φίλους καὶ πελάτας κέντρων τοῦ Πειραιῶς — συνοδεύων μάλιστα ὁ ἴδιος τὸ θῦμα, λαμβάνων τὴν « ἀμοιβὴν » καὶ δίδων τὰ « ποσοστὰ » εἰς τοὺς καταστηματάρχας — ἀποτελεῖ ἕνα ἀπὸ τὰ πολλὰ πρότυπα ὑπανθρώπων, οἱ ὁποῖοι νυμφεύονται τὰ θύματα μὲ σκοπὸν τὴν ἐκμετάλλευσιν τοῦ σώματός των καὶ μόνον. Ἠθικὴ δὲν ὑπῆρχεν οὐδὲ κατὰ ἴχνος εἰς αὐτόν, καὶ ἠμπορεῖ κανεὶς νὰ εἴπῃ ὅτι ὁ σκοπὸς διὰ τὸν ὁποῖον ἐνυμφεύθη καὶ ἡ ἄβυσσος τῆς κτηνώδους ψυχῆς του δὲν ἠδύναντο νὰ τοῦ δημιουργήσουν ἠθικὸν συναίσθημα ἔναντι τῆς συζύγου. Ποία ὅμως εἶναι ἡ ἀλήθεια καὶ τί δύναται νὰ ὑποθέσῃ οἱοσδήποτε διὰ τὸ δεύτερον τῶν κρουσμάτων, δι' ἐκεῖνον τὸν ἀδελφὸν Δ.Β. τῶν 32 ἐτῶν, ὁ ὁποῖος ἐμηνύθη ἀπὸ τὰς δύο νεαρὰς ἀδελφάς του μὲ τὴν κατηγορίαν ὅτι τὰς διέφθειρε, πρὸ ἔνδεκα ἐτῶν τὴν πρώτην καὶ πρὸ ἑπτὰ τὴν δευτέραν, ἔχων αὐτὰς ἐρωμένας μέχρι σήμερον ;

***

Ἐξοργιστικὴ καὶ ἡ ὑπόθεσις μαστροπείας πού, καθ' ἣν στιγμὴν γράφονται αὐτὰ ἔρχεται εἰς φῶς ἀπὸ τὴν δρᾶσιν τοῦ τμήματος ἐλέγχου ἠθῶν Υ.Γ.Α. Συνελήφθησαν ὁ σεσημασμένος κακοποιὸς Γ.Κ., ἡ Κ.Ε. τῶν 18 ἐτῶν, ὁ Κ.Β. τῶν 24 καὶ ὁ Η.Χ. τῶν 32, ἐπὶ μαστροπείᾳ κατὰ 16έτιδος νεάνιδος πρώην τροφίμου τοῦ ἀναμορφωτικοῦ ἱδρύματος θηλέων. Τόπος δράσεως κέντρον τοῦ Ἀμαρουσίου, ἕνα ἀπὸ τὰ γνωστὰ ἄντρα Ἀθηνῶν καὶ τῶν περιξ, ὅπου καραδοκοῦν καὶ ὅπου ὁδηγοῦν τὰ θύματα ἀδίστακτοι ἐκμεταλλευταὶ τῆς λευκῆς σαρκός. Διὰ τὴν ἱστορίαν ἂς ἀναφερθῇ ὅτι ἡ μαστροπὸς Κ.Ε. τῶν 18 ἐτῶν ἦτο ἐπίσης τρόφιμος τοῦ ἀναμορφωτικοῦ καὶ εἶχε

προκαλέσει τὰ γνωστὰ ἐπεισόδια τοῦ 1962 κατὰ τὴν στάσιν τῶν τροφίμων, καταδικασθεῖσα εἰς τετράμηνον φυλάκισιν διὰ τεντυμποϊσμόν. Τὸ ἴδιον δυνάμεθα νὰ εἴπωμεν καὶ διὰ ἐκείνην τὴν μαστροπείαν Πειραιῶς τῶν τελευταίων ἡμερῶν, ὅπου ἀπεκαλύφθη νὰ ἐκμεταλλεύωνται ἀγρίως ὁ ἄεργος Τ.Ε. τῶν 32 ἐτῶν καὶ ὁ σμηνίτης Λ.Π. τῶν 23 ἐτῶν τρεῖς νεαρὰς γυναῖκας, ἐξαναγκάσαντες μάλιστα διὰ βίας καὶ ἀπειλῶν τὴν μίαν νὰ ἀποσύρη ἀπὸ τὰ ταχυδρομικὰ ταμιευτήρια καταθέσεις 7 καὶ 5 χιλιάδων δραχμῶν, τὰς ὁποίας ἔλαβαν καὶ κατεσπατάλησαν πρὸς δόξαν τῆς « ντόλτσε βίτα » τοῦ πειραϊκοῦ ὑποκόσμου.

***

Πρῶτος ὁ 'Αριστοφάνης, ἀπὸ ὅλα τὰ μεγάλα πνεύματα τῆς ἀρχαιότητος, ἐδίδαξε μὲ τὴν « Λυσσιστράτην » του ὅτι οἱ γυναῖκες, ὅταν θέλουν, πολλὰ δεινὰ μποροῦν νὰ συσσωρεύσουν εἰς τὸ ταλαίπωρον γένος τῶν ἀνδρῶν ἀλλὰ καὶ πολλὰ δικαιώματα μποροῦν νὰ διεκδικήσουν. Ξανάζησε λοιπὸν αὐτὲς τὶς ἡμέρες ὁ θρῦλος τῆς δυναμικῆς Λυσσιστράτης, μὲ ἄλλο βέβαια περιεχόμενον ἀγῶνος καὶ μὲ ἄλλον τρόπον ἐπιβολῆς ἢ μᾶλλον προσπάθειαν ἐπιβολῆς, ὅταν . . . ἀπόσπασμα ἐξ γυναικῶν, μὲ ἀρχηγὸν τὴν δυναμικωτάτην Γ.Λ. τῶν 34 ἐτῶν, ἐπετέθη αἰφνιδίως κατὰ ἐργάτου 56 ἐτῶν καί, ἐν μέσῃ ὁδῷ, τὸν ἐξυλοκόπησαν ἀνηλεῶς διὰ χειρῶν καὶ ροπάλων, τοῦ ἐξέσχισαν τὰ ἐνδύματα, τοῦ κατέστρεψαν τὸ ὡρολόγιον καὶ τὸν στυλογράφον κ.λ.κ.λ. Αἰτία τοῦ φοβεροῦ αὐτοῦ καὶ ἄκρως ἀνησυχητικοῦ διὰ τὸ ἀνδρικὸν φῦλον κρούσματος δὲν ἦσαν λόγοι τιμῆς τῆς γυναίκας, ὅπως εὐλόγως θὰ ἀνέμενε κανείς, ἀλλὰ λόγοι . . . συνδικαλιστικοί. Δὲν προσεχώρησεν ὁ ἀτυχὴς ἐργάτης εἰς τὴν κηρυχθεῖσαν ἀπεργίαν τοῦ προσωπικοῦ ἐργοστασίου, δι' ὃ καὶ ἐκρίθη ἀπαραίτητον νὰ τοῦ δοθῇ ἕνα « καλὸ » μάθημα ἀπὸ ἐκεῖ ποὺ δὲν τὸ ἐπερίμενε.

***

Καὶ ἀφοῦ ὁ λόγος περὶ γυναικείων « πρωτοβουλιῶν » , ἂς δοῦμε, μὲ τὸ σοβαρὸν μέτρον ποὺ ἁρμόζει, μίαν ἄλλην γυναικείαν πρωτοβουλίαν αὐτῶν τῶν ἡμερῶν. Πρόκειται διὰ τὸ 28ον διεθνὲς συνέδριον τῆς Διεθνοῦς 'Ομοσπονδίας διὰ τὴν κατάργησιν τῆς ὀργανώσεως τῆς πορνείας, ποὺ ἔλαβε χώραν εἰς τὰς 'Αθήνας, μὲ πρωτοβουλίαν τοῦ « Συνδέσμου γιὰ τὰ δικαιώματα τῆς γυναίκας ». Κατὰ τὸ συνέδριον αὐτὸ ἠκούσθησαν γνῶμαι καὶ ἐγένοντο εἰσηγήσεις ἀπὸ διεθνεῖς παράγοντας ὡς πρὸς τὸ πολύπλοκον αὐτὸ θέμα, φαινόμενον μᾶλλον κοινωνικόν, ποὺ μαστίζει ὅλας τὰς κοινωνίας ἀπὸ καταβολῆς κόσμου. 'Η ἀπὸ ἑλληνικῆς πλευρᾶς τοποθέτησις ἔναντι τοῦ προβλήματος ἀπηχεῖται εἰς τὰ ὑπὸ τῆς κ. Μαρίας Μαυρομμάτη, τμηματάρχου τοῦ 'Υπουργείου Δικαιοσύνης, ἐκτεθέντα κατὰ τὴν διάρκειαν τοῦ συνεδρίου καὶ περίληψις τῶν ὁποίων δημοσιεύεται εἰς ἄλλας σελίδας τῶν «'Αστυνομικῶν Χρονικῶν ». 'Εκεῖνο ὅμως ποὺ ἀπὸ τῶν στηλῶν μου πρέπει νὰ τονισθῇ εἶναι τὸ ὅτι παρουσιάζεται τελευταίως ἔξαρσις τῶν ἀφροδισίων νοσημάτων εἰς ὅλον τὸν κόσμον, δὲν ἀποκλείεται δὲ νὰ ἀντιμετωπίσωμεν καὶ ἐδῶ παρομοίαν κατάστασιν ἂν δὲν τὴν ἀντιμετωπίζωμεν ἤδη. Τὸ θέμα ἑπομένως τῆς κοινῆς γυναικός, τῶν προαγωγῶν καὶ τῶν ἐκμεταλλευτῶν πρέπει νὰ μᾶς ἀπασχολήσῃ περισσότερον τοῦ μέχρι τοῦδε, ὁ ὑγειονομικὸς δὲ ἔλεγχος θὰ πρέπει νὰ ἐνταθῇ πρὸς ὅλας τὰς γνωστὰς κατευθύνσεις. Μερικὰ συμπεράσματα ἀπὸ τὴν ἔκθεσιν τῆς Παγκοσμίου 'Οργανώσεως 'Υγείας, τὰ ὁποῖα αὐτὰς τὰς ἡμέρας εἶδαν τὸ φῶς τῆς δημοσιότητος ἐκ Στοκχόλμης, ἂς τὰ ἔχωμεν ὑπ' ὄψιν μας προκειμένου διὰ τὴν κοινὴν γυναῖκα : Τὰ ἀντιβιοτικά, ποὺ ἔκαμαν τὴν ἐπιστήμην νὰ πανηγυρίσῃ διὰ τὴν νίκην αὐτῶν κατὰ τῶν ἀφροδισίων νοσημάτων, δὲν ἐστάθησαν ἱκανὰ νὰ ἐμποδίσουν ἔξαρσιν τῆς συφιλίδος καὶ τῆς βλενορροίας εἰς ὅλον τὸν κόσμον. Εἰς τὴν Εὐρώπην, πρώτη εἰς τὴν διάδοσιν τῆς συφιλίδος ἔρχεται ἡ Δανία, εἰς τὴν ὁποίαν ἀναλογοῦν δέκα κρούσματα ἀνὰ ἑκατὸν χιλιάδας κατοίκων, ἡ Σουηδία δὲ ἔρχεται πρώτη εἰς τὴν διάδοσιν τῆς βλενορροίας μὲ πλέον τῶν

285 κρουσμάτων ἀνὰ ἑκατὸν χιλιάδας κατοίκους. Ἔξαρσιν τῆς συφιλίδος παρουσιάζει καὶ ἡ Σουηδία καὶ ἡ Γαλλία, ἔξαρσιν δὲ τῆς βλενορροίας ἡ Μεγάλη Βρεταννία καὶ ἡ Βουλγαρία, ἐνῶ ἀσυνήθης ἔξαρσις τῆς βλενορροίας παρουσιάζεται μεταξὺ τῶν ἀνηλίκων εἰς ὅλας σχεδὸν τὰς χώρας τοῦ κόσμου. Τέλος, ἡ ἔκθεσις ἀναφέρει ὅτι ἡ ἐξάπλωσις τῶν ἀφροδισίων νοσημάτων ὀφείλεται κυρίως εἰς τοὺς περιηγητὰς καὶ τοὺς μετανάστας.

***

Σάλος εἰς τὰς τάξεις τῶν διαρρηκτῶν - κλεπτῶν καὶ ἀπατεώνων. Διαμαρτύρονται ἐν πρώτοις οἱ διαρρῆκται διότι ξένοι παράγοντες, ἀλλοδαποί, ἔλαβαν αὐτοβούλως « ἄδειαν ἐργασίας » ἐν Ἑλλάδι καὶ ἀνέπτυξαν δρᾶσιν ἐκεῖ ὅπου τὸ ἐπάγγελμα θεωρεῖται αὐστηρῶς « κεκορεσμένον », λίαν ἐπίπονον καὶ ἄκρως ἐπικίνδυνον. Καὶ ἐννοοῦν τοὺς δύο γενειοφόρους τουρίστας, τοὺς Ὁλλανδοὺς Χ.Λ. τῶν 21 ἐτῶν καὶ Χ.Α. τῶν 25 ἐτῶν, οἱ ὁποῖοι διέρρηξαν γαλακτοπωλεῖον τῆς Πλάκας καὶ συνελήφθησαν μετὰ περιπετειώδη καταδίωξιν. Ὑπερηφανεύονται οἱ ἁπλοῖ κλέπται, διότι παράγοντες τοῦ ἐπαγγέλματος ἀνύψωσαν αὐτὸ εἰς περίοπτον θέσιν μὲ τὴν κλοπὴν τεσσάρων δεμάτων ἐπιστημονικῶν συγγραμμάτων τῆς ἰατρικῆς, ἀπὸ τυπογραφικὸν ἐργαστήριον τοῦ Μοσχάτου, ἀξίας 24.000 δραχμῶν. Καὶ ἀποροῦν τὰ μέγιστα οἱ ἀπατεῶνες μὲ τὴν ἀφέλειαν ποὺ ὑπάρχει ἀκόμη καὶ εἰς χονδρεμπόρους, ἀφοῦ ἱκανὸς ἐκπρόσωπος τῆς τάξεως, γνωστὸς εἰς τὸν χονδρέμπορον μόνον μὲ τὸ ὀνοματεπώνυμον καὶ οὐδὲν ἄλλο στοιχεῖον, κατώρθωσε νὰ λάβῃ ποσότητα καρπουζιῶν ἀξίας 21.000 δραχμῶν καὶ νὰ ἐξαφανισθῇ βεβαίως.

***

Μέγας ὁ κύκλος ἔργων καὶ ἡμερῶν τῆς μεγάλης καὶ σκληρᾶς παρανομίας, πολλὲς οἱ σκέψεις, πολλὰ τὰ συμπεράσματα. Μικρὰ σταχυολόγησις λοιπὸν ἀπὸ ὅσα οἱ παροικοῦντες τὸ κλεινὸν Ἄστυ καὶ τὸν γειτονικὸν Πειραιᾶ μᾶς ἐπεσσώρευσαν τὸν τελευταῖον καιρόν : *Κατανυκτικὴ καὶ εὐλαβεστάτη προσευχὴ πρὸ τῶν ἱερῶν εἰκόνων ναοῦ τῆς Κολοκυνθοῦς ὑπὸ θεοφοβουμένης γυναικός. Μόνον πού, ὅταν ἡ νεωκόρος τοῦ ναοῦ ἐξέρχεται πρὸς στιγμὴν εἰς τὸ προαύλιον ἡ εὐσεβεστάτη κ.λ.κ.λ. γυνὴ κλέπτει 880 δραχμὰς καὶ ἐξαφανίζεται. * Εὐσεβεστάτη καὶ πάλιν προσευχὴ πρὸ τῶν ἱερῶν εἰκόνων Ἁγίου Νικολάου Πειραιῶς, ὑπὸ τοῦ ἀχθοφόρου Ι.Γ. τῶν 42 ἐτῶν. Αἰφνιδία ὅμως ἔκρηξις τοῦ πιστοῦ μὲ βλασφημίας κατὰ τῶν ἱερῶν καὶ ὁσίων, θρυμματισμὸν εἰκόνων κ.λ., ἀναστατώνει τὸ ἐκκλησίασμα καὶ προκαλεῖ τὴν ἀστυνομικὴν ἐπέμβασιν. * Ἀπόπειρα ληστείας, ὑπὸ νεαροῦ, μὲ πλαστικὸν περίστροφον (στὰ « ἀστεῖα » φαίνεται . . .). * Χυδαία ἐξύβρισις ἀστυφύλακος ὑπὸ παράγοντος τοῦ «Ἑλληνοσοβιετικοῦ Συνδέσμου », νομίζοντος ὅτι παρηκολούθει τὸ ὄργανον τῆς τάξεως τὴν κίνησιν τῶν ἐγγὺς εὑρισκομένων γραφείων τοῦ Συνδέσμου. * Ἐννέα χειροβομβίδας κατέχει ὁ Β.Ε. τῶν 22 ἐτῶν εἰς τὸ δωμάτιόν του παρὰ τὸν Κολωνόν. Ἔκρηξις τῆς μιᾶς εἰς χεῖρας συνοίκου, ὁ ὁποῖος τὴν περιηργάζετο, ὁδηγεῖ ἐκεῖνον μὲν εἰς τὸ νοσοκομεῖον μὲ σοβαρὰ τραύματα, τὴν Ἀστυνομίαν δὲ εἰς τὴν ἀνεύρεσιν τῶν χειροβομβίδων καὶ σύλληψιν τοῦ κατόχου. * Ὁπλοστάσια εἰς Ἀθήνας. Τὸ ἕνα πραγματικόν, μὲ παλαιὰ καὶ σύγχρονα ὅπλα, μὲ ξίφη καὶ κράνη . . ., διὰ τὸ ὁποῖον ἡ ἀνάκρισις θὰ ἀποφανθῇ ἐὰν πρόκειται περὶ κειμηλίων κ.λ. Τὸ δεύτερον ὅμως μόνον εἰς τὴν φαντασίαν τοῦ καταγγείλαντος ὑπῆρξεν, ὅπως ἀπεκάλυψεν ἡ αἰφνιδιαστικὴ κατ' οἶκον ἔρευνα δικαστικῶν καὶ ἀστυνομικῶν. * Δεκάδα μικροκλοπῶν, ἰδίως κονσερβῶν διὰ μέσου τοῦ δικτυωτοῦ κεντρικοῦ καταστήματος, εἰς τὸ ἐνεργητικὸν τοῦ συλληφθέντος Α.Ι. τῶν 18 ἐτῶν. * Συνεργία 15 ἀτόμων εἰς χαρτοπαικτικὴν λέσχην, κατὰ τὸν πρωτόπειρον παθόντα, διὰ ν' ἀποσπασθοῦν ἐξ αὐτοῦ 8.000 δραχμαὶ ἐν ὥρᾳ « πόκας ». * Ὁμηρικὴ συμπλοκὴ τῶν θαμώνων νυκτερινοῦ κέντρου τοῦ Καλα-

μακίου, μὲ ἀφορμὴν τὸ εἰς ποῖον κατηύθυνε τὰ « γλυκά » της μάτια ἡ καλλιτέχνις τοῦ χοροῦ καὶ τοῦ ἄσματος καὶ ποῖος θὰ . . . τὴν κατακτοῦσε πρῶτος δι' ἐρωτικῶν βλεμμάτων. Τραπέζια, ποτήρια, καρέκλες κ.λ.κ.λ. ἐν χορῷ, ὑπεράνω καὶ ἐπὶ κεφαλῶν ἀδίκων καὶ δικαίων. Καὶ τέρμα τῆς ὑποθέσεως, φυσικά, μόνον μὲ τὴν ἀστυνομικὴν ἐπέμβασιν. * Καὶ ἄλλα, καὶ ἄλλα πολλά . . .

***

Ελάχιστα, καὶ πάλιν, ἀπὸ τὴν ξένην ἀστυνομικὴν εἰδησεογραφίαν τῶν τελευταίων ἡμερῶν :

* 'Επιδημία ληστρικῶν ὑποθέσεων στὴν 'Αγγλία. 'Εντὸς ἑνὸς μόνον λεπτοῦ, καὶ στὴν περιοχὴν τοῦ Κέντ, ὀκτὼ λησταὶ ἔρριψαν ἕνα φορτηγὸν καὶ ἕνα μικρὸν ἐπιβατηγὸν αὐτοκίνητον ἐναντίον τεθωρακισμένου ὀχήματος τῆς Τραπέζης Μάρτιν. 'Εξουδετέρωσαν τοὺς ἓξ φρουρούς, ἥρπασαν 90.000 λίρας (7.560.000 δραχ.) καὶ ἔφυγαν ἀστραπιαίως μὲ ἕνα ἄλλο φορτηγόν. « Ληστεία - ἀστραπὴ » χαρακτηρίζεται τὸ ἐγχείρημα αὐτὸ καὶ εἶναι ἐφάμιλλον τῆς μεγάλης ἐκείνης ληστείας τοῦ τραίνου. Πρὶν παρέλθῃ 24ωρον ἀπὸ τὴν « ληστείαν - ἀστραπὴν », ἓξ μασκοφόροι λησταὶ εἰσέβαλον κατὰ κινηματογραφικὸν τρόπον ἐντὸς ἀδαμαντοπωλείου τοῦ Λονδίνου, ἐξουδετέρωσαν τὴν ἀντίστασιν τῶν ὑπαλλήλων, τραυματίσαντες τοὺς δύο, καὶ ἀπῆλθον συναποκομίζοντες ἀκατεργάστους πολυτίμους λίθους ἀξίας 40.000 δολλαρίων. 'Εξ ἄλλου, μασκοφόροι λησταὶ ἐδολοφόνησαν ἕναν ἀγρότην εἰς τὰ περίχωρα τοῦ Λονδίνου, ἀφαιρέσαντες τέσσερες λίρες καὶ τὰ δύο του ὡρολόγια, ἐνῶ ἄλλοι λησταὶ ἐπραγματοποίησαν κινηματογραφικὴν ἐπίσης ληστείαν, ἀφαιρέσαντες 7.000 λίρας στερλίνας ἀπὸ ὄχημα μεγάλης ἑταιρείας καὶ ἀφοῦ ἐξουδετέρωσαν τοὺς φρουρούς.

* Λησταὶ καὶ εἰς τὸ Λὸς "Αντζελες, ἁφήρεσαν ἀπὸ σύζυγον πολυεκατομμυριούχου κοσμήματα καὶ γουναρικὰ ἀξίας 500.000 δολλαρίων (15 ἑκατομμυρίων δραχμῶν).

* Πρωτοφανὲς ἀνθρωποκυνηγητὸ εἰς τὴν Στοκχόλμην διὰ τὴν σύλληψιν ἀνατριχιαστικοῦ σαδιστοῦ δολοφόνου. "Ητο ἕνας 33ετὴς ἐργάτης, ὁ ὁποῖος εἰς διάστημα ὀλίγων ἡμερῶν ἐδολοφόνησε δύο κορασίδας 4 καὶ 5 ἐτῶν, ἀφοῦ προηγουμένως τὰς ἐκακοποίησεν. Τὸ αὐτὸ καὶ εἰς τὴν 'Ελβετίαν, ὅπου ἑκατὸν ἀστυνομικοὶ ἐπὶ 46 ὀχημάτων, καὶ 23 ἀστυνομικοὶ σκύλοι, ἔλαβαν μέρος εἰς τὴν καταδίωξιν ἀπαισίου σαδιστοῦ δολοφόνου, λιποτάκτου τῆς Λεγεῶνος τῶν Ξένων καὶ μόλις ἀπολυθέντος ἀπὸ ἑλβετικὸν σωφρονιστικὸν κατάστημα, ὁ ὁποῖος κατεκρεούργησε 19ετῆ τῆς Ζυρίχης. Κάτι παρόμοιον καὶ εἰς τὴν Νέαν "Υόρκην διὰ τὴν σύλληψιν 17ετοῦς νέγρου, ὁ ὁποῖος κατεκρεούργησεν ὡραίαν 31έτιδα λευκὴν εἰς τὸ ὑπόγειον πολυκατοικίας καὶ ἀφοῦ προηγουμένως τὴν ἐβίασε κατ' ἐπανάληψιν.

* Διαβόητος γκάγκστερ ὁ Φέλιξ 'Αρκαντζὲλ Μίλορ, ἐπονομαζόμενος « ὁ Μπέμπυ τῶν ὁπλοπολυβόλων », ἐφονεύθη εἰς τοὺς δρόμους τῆς Κόρντοβα, εἰς τὴν 'Αργεντινήν, ὕστερα ἀπὸ δραματικὴν ἀστυνομικὴν καταδίωξιν. Η τελευταία του « ἐπιχείρησις » ἦτο ἐκείνη κατὰ Νοσοκομειακῆς Τραπέζης τῆς 'Αργεντινῆς, δύο ἑβδομάδας πρὸ τοῦ φόνου του, κατὰ τὴν ὁποίαν μὲ τέσσερες συνεργάτας του ἁφήρεσεν 100.000 δολλάρια, φονεύσας δύο φρουροὺς τῆς Τραπέζης καὶ τραυματίσας ἄλλους τρεῖς.

ΣΥΝΕΡΓΑΤΗΣ «Χ»

ΕΙΔΗΣΕΙΣ & ΠΛΗΡΟΦΟΡΙΑΙ

ΔΙΟΡΙΣΜΟΙ ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΩΝ

— Δι' ἀποφάσεως τοῦ κ. Ὑφυπουργοῦ Ἐσωτερικῶν, διωρίσθη ὑγειονομικὸς ἀξιωματικὸς τοῦ Σώματος τῆς Ἀστυνομίας Πόλεων, ἐπὶ βαθμῷ καὶ ἀποδοχαῖς Ἀστυνόμου Β' τάξεως, ὁ ἰδιώτης κ. Ἰωάννης Ἀνδρεόπουλος, κεκτημένος τὰ νόμιμα προσόντα, πρὸς πλήρωσιν ὑφισταμένης κενῆς ὀργανικῆς θέσεως.

— Δι' ἀποφάσεως τοῦ κ. Ἀρχηγοῦ τῆς Ἀστυνομίας Πόλεων, ὠνομάσθησαν τακτικοὶ Ἀστυφύλακες οἱ ἄχρι τοῦδε μαθητευόμενοι τοιοῦτοι : κ.κ. 1) Ἰωάννης Παπανίκος, 2) Κωνσταντῖνος Λακαφώσης, 3) Γεώργιος Παπαηλιοῦ, 4) Στυλιανὸς Γιακουμᾶτος, 5) Ἡρακλῆς Δίπλας, 6) Ἰωάννης Λιουνέας, 7) Κωνσταντῖνος Παυλόπουλος, 8) Θεόδωρος Πουρνάρας, 9) Γεώργιος Σωτηρόπουλος, 10) Κωνσταντῖνος Θεοδωρακόπουλος, 11) Δημήτριος Τζανετάκος, 12) Πέτρος Τρύφωνας, 13) Κωνσταντῖνος Κουτσαβδῆς, 14) Εὐστράτιος Κυβέλλος, 15) Δημήτριος Γερογιάννης, 16) Δημήτριος Γερογιάννης, 17) Ἀλέξανδρος Παπαδόπουλος, 18) Πᾶνος Πολιτόπουλος, 19) Χρῆστος Δεκίδης, 20) Δημήτριος Τσουκαλᾶς, 21) Μιχαὴλ Γεωργουλάκης, 22) Θεόδωρος Ἀβαρκιώτης, 23) Παναγιώτης Μερίσογλου, 24) Κωνσταντῖνος Ντόλιας, 25) Νικόλαος Μπρασινίκας, 26) Δημήτριος Πετρακάκης, 27) Ἀλφόνσος Μπιζίμης, 28) Ἀθανάσιος Τζιώρτζης, 29) Δημήτριος Πλατῆς, 30) Χρῆστος Κίτσιος, 31) Δημήτριος Ντάκος, 32) Γεώργιος Παπαθανασίου, 33) Γεώργιος Δούκας, 34) Γεώργιος Πουλημενέας, 35) Κωνσταντῖνος Μπαράλος, 36) Δημήτριος Ζουμᾶς, 37) Δημήτριος Κοντός, 38) Ματθαῖος Κουτσουπάκης, 39) Γεώργιος Δερμιτζάκης, 40) Νικόλαος Γκούμας, 41) Νικόλαος Παπαδημητρίου, 42) Γεώργιος Μιχαλόπουλος, 43) Δημήτριος Μπαντέλας, 44) Σωτήριος Μάνδαλος, 45) Δημοσθένης Κασαπίδης, 46) Γεώργιος Γοραντωνάκης, 47) Γεώργιος Λεχομούνης, 48) Σπυρίδων Κατσιγιάννης, 49) Ἄγγελος Φίλης, 50) Δημήτριος Κολιός, 51) Γεώργιος Ἀγγελογιαννάκης, 52) Κωνσταντῖνος Βασιλόπουλος, 53) Κωνσταντῖνος Τζιάναλης, 54) Γεώργιος Σκούρας, 55) Κωνσταντῖνος Καργιοπούλης, 56) Ἄγγελος Κοντάρας, 57) Κλεάνθης Λάρδας, 58) Μάριος Χυτήρης, 59) Δημήτριος Παπούλιας, 60) Κωνσταντῖνος Δαβράδος, 61) Γεώργιος Κοντός, 62) Δημήτριος Γεωργιάδης, 63) Ἰωάννης Σαρτζετάκης, 64) Ἰωάννης Ζαχαράκης, 65) Γεώργιος Σταυρουλάκης, 66) Ἠλίας Πατρινέλης, 67) Ἰωάννης Σκόρδας, 68) Κωνσταντῖνος Ζωντανός, 69) Βασίλειος Παπαλελούδης, 70) Θεόδωρος Κατσάκος, 71) Δημήτριος Μπενέτσης, 72) Γεώργιος Κουμπός, 73) Ἀνδρέας Κουρεμπανᾶς, 74) Ἰωάννης Ζήσης, 75) Χαράλαμπος Κορακάκης, 76) Γρηγόριος Καρκάνης, 77) Σταῦρος Πεδιαδήτης, 78) Νικόλαος Δικαῖος , 79) Ἰωσὴφ Παπαδάκης, 80) Χριστόδουλος Χρηστάκης, 81) Νικόλαος Καλαμποκιᾶς, 82) Κωνσταντῖνος Καραγεώργος, 83) Νικόλαος Μουτζουρίδης, 84) Εὐάγγελος Μιχόπουλος, 85) Δημήτριος Παπαβασιλείου, 86) Κωνσταντῖνος Τσακμάκης καὶ 87) Νικόλαος Ἀλιφέρης.

***

ΜΕΤΑΒΟΛΑΙ ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΩΝ

—Δι' ἀποφάσεως τοῦ κ. Ὑφυπουργοῦ Ἐσωτερικῶν, οἱ κάτωθι ἀξιωματικοί, λόγῳ ὑπηρεσιακῶν ἀναγκῶν, ἐτοποθετήθησαν ὡς ἀκολούθως :

Α) Εἰς Ἀστυνομικὴν Διεύθυνσιν Ἀθηνῶν : 1) Ἀστυνόμος Α' κ. Ἰωάννης Κασίμης, ἐκ τῆς Γ.Δ.Α. Πόλεων, 2) Ἀστυνόμος Α' κ. Χριστόφορος Λιάσκας ἐκ τῆς Υ.Π.Ε.Ν.

Β) Εἰς Ἀστυνομικὴν Διεύθυνσιν Πατρῶν : Ὁ Ὑπαστυνόμος Β' κ. Γεώργιος Σπαθῆς, ἐκ τῆς Ἀστυνομικῆς Διευθύνσεως Ἀθηνῶν.

Γ) Εἰς 'Αστυνομικὴν Διεύθυνσιν Κερκύρας : 1) 'Αστυνόμος Β' κ. Βασίλειος Λάμπρου, ἐκ τῆς 'Αστυνομικῆς Διευθύνσεως Πειραιῶς, 2) 'Αστυνόμος Β' κ. Στέφανος Παπατριανταφύλλου ἐκ τῆς 'Αστυνομικῆς Διευθύνσεως 'Αθηνῶν καὶ 3) 'Αστυνόμος Β' κ. Δημήτριος Πιᾶς, ἐκ τῆς 'Αστυνομικῆς Διευθύνσεως 'Αθηνῶν.

Δ) Εἰς Ὑπηρεσίαν Προστασίας 'Εθνικοῦ Νομίσματος (Υ.Π.Ε.Ν.), ὁ 'Ανθυπαστυνόμος κ. Σωτήριος Δαρειώτης, ἐκ τῆς 'Αστυνομικῆς Διευθύνσεως 'Αθηνῶν.

Ε) Εἰς 'Αστυνομικὴν Σχολήν, ὁ 'Αστυνόμος Β' κ. 'Ανδρέας Κουτάκης, ὡς ὑπόλογος διαχειριστὴς χρηματικοῦ καὶ ὑλικοῦ, ἐκ τῆς 'Αστυνομικῆς Διευθύνσεως 'Αθηνῶν.

***

ΠΑΡΑΙΤΗΣΕΙΣ - ΑΠΟΛΥΣΕΙΣ ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΩΝ

— Παρητήθησαν τοῦ 'Αστυνομικοῦ Σώματος οἱ 'Αστυφύλακες κ.κ. Λεωνίδας Βλαχούλης, 'Ιωάννης Τερζῆς, Γεώργιος Σπηλιωτόπουλος, Γεώργιος Μαυραγάνης, 'Αθανάσιος Φουρλᾶς, Σωτήριος Καλογερόπουλος, Δημήτριος Καϊμενόπουλος, 'Ιωάννης Λιακώνης, Ζαφείριος Ζαφειρόπουλος καὶ 'Αλέξανδρος Μωραΐτης.

—'Απελύθησαν τοῦ 'Αστυνομικοῦ Σώματος : 1) Οἱ μαθητευόμενοι 'Αστυφύλακες κ.κ. 'Αθανάσιος 'Ελευθεριάδης, Χρῖστος Γιώτης καὶ Εὐστάθιος Φωτόπουλος, κριθέντες ἀκατάλληλοι πρὸς μονιμοποίησιν καὶ 2) οἱ 'Αστυφύλακες κ.κ. Στέφανος Ζωλινδάκης, Πέτρος Δημητρακόπουλος, Σταῦρος Κατσικαδάκος καὶ Γεώργιος Χατζῆς, διὰ λόγους πειθαρχίας.

***

ΑΜΟΙΒΑΙ ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΩΝ

— Δι' ἀποφάσεως τοῦ κ. 'Αρχηγοῦ τῆς 'Αστυνομίας Πόλεων, ἐπηνέθησαν : 1) Ὁ 'Αστυνόμος Α' κ. Νικόλαος 'Αθανασόπουλος, διότι ὡς ἀρχηγὸς τῶν παιδικῶν κατασκηνώσεων ἐν Ἁγίῳ 'Ανδρέᾳ ἐπεδείξατο ὅλως ἐξαιρετικὴν δραστηριότητα, πρωτοβουλίαν καὶ ζῆλον, ἐπιτυχὼν τὴν ἀρτίαν καὶ ὑποδειγματικὴν λειτουργίαν τῶν ὡς ἄνω κατασκηνώσεων, 2) ὁ ὑγειονομικὸς ἀξιωματικὸς - 'Αστυνόμος Β' κ. Γεώργιος 'Αναγνωστάκης, διότι ὡς ἰατρὸς τῶν προμνησθεισῶν κατασκηνώσεων κατέβαλεν ἀόκνους προσπαθείας διὰ τὴν παρακολούθησιν τῆς ὑγιεινῆς καταστάσεως τῶν μετεχόντων τούτων, κατὰ τρόπον ὥστε νὰ διατηρηθῇ εἰς λαμπρὸν σημεῖον αὕτη καὶ 3) ὁ ἀνθυπαστυνόμος κ. Γεώργιος Μπερδούσης, διότι διαχειριστὴς ὢν τῶν ἀνωτέρω κατασκηνώσεων ἐπεδείξατο ἐξαιρετικὸν ζῆλον καὶ δραστηριότητα περὶ τὴν ἐκτέλεσιν τῶν ἀνατεθέντων αὐτῷ εἰδικῶν καθηκόντων, συμβαλὼν καὶ οὗτος τὰ μέγιστα διὰ τὴν σημειωθεῖσαν πλήρη ἐπιτυχίαν τῶν κατασκηνώσεων.

— Δι' ἀποφάσεως τοῦ κ. Ὑφυπουργοῦ 'Εσωτερικῶν, ἐχορηγήθη ὑλικὴ ἀμοιβὴ εἰς τοὺς 'Αστυφύλακας κ.κ. Γεώργιον Καλιαμβάκον καὶ Γρηγόριον Κολοβόν, διότι ἀμφότεροι ἐπιδοθέντες εἰς εὑρείας ἀναζητήσεις καὶ ἐπιδείξαντες ἔντονον ὑπηρεσιακὸν ἐνδιαφέρον καὶ ἐξαιρετικὴν δραστηριότητα, μετὰ μακράν, ἐπίμονον καὶ συνεχῆ προσπάθειαν, ἐπέτυχον, τὴν 11ην ὥραν τῆς 24-7-63, τὴν σύλληψιν τοῦ σεσημασμένου κακοποιοῦ Στεφάνου Γεροντίδη, δράστου σωρείας κλοπῶν.

Διὰ τῆς αὐτῆς ἀποφάσεως ἐπηνέθησαν : 1) Ὁ Ὑπαστυνόμος Α' κ. Παναγιώτης Λεκάκος καὶ 2) ὁ 'Ανθυπαστυνόμος κ. Σταῦρος Τσαγκανός, διότι ἀμφότεροι καὶ εἰς τὸν τομέα τῆς ἁρμοδιότητός του ἕκαστος, μετὰ μακρὰν ἐξονυχιστικὴν καὶ ἐμπεριστατωμένην ἐξέτασιν, ἀπέσπασαν ἀπὸ τὸν ὡς ἄνω συλληφθέντα κακοποιόν, τὴν πλήρη ὁμολογίαν τῶν ὑπ' αὐτοῦ διαπραχθεισῶν σωρείας κλοπῶν καὶ ἀποπειρῶν τοιούτων ἐξ οἰκιῶν δι' ἁπλῆς εἰσόδου.

Κάθε Σάββατο

Ὥρα 12.30′ - 1 μ.μ.

Παρακολουθῆτε τὴν Ἐκπομπὴ τῆς Ἀστυνομίας Πόλεων ἀπὸ τὸ Ραδιοφωνικὸ Σταθμὸ τῶν Ἐνόπλων Δυνάμεων.